

Ърл Стенли Гарднър
Червенокосата авантюристка

Ивлин Бегби каза, че е невинна, но са я видели да краде от куфара; изчезналата диамантена гривна е намерена в нейната стая. Тя има най-основателни мотиви да убие актьора, главата на жертвата е покрита с калъфа от възглавница, взета от нейната стая, и оръжието, с което е извършено убийството е в нея.

Как Пери Мейсън спаси живота на Ивлин и собствената си репутация в нажежената съдебна зала — това е една история, която се нарежда сред най-добрите от криминалните мистерии на Ърл Стенли Гарднър.

За автора

Постъпил в калифорнийския съд на двадесет и две годишна възраст. Там работил до хиляда деветстотин тридесет и шеста година. По това време разказите му за Пери Мейсън станали толкова популярни, че той се отказал от практикуване на професията и се оттеглил в една дървена хижа в планината, където — година след година — започнал да създава много от своите удивителни книги. Над сто са криминалните романи на Ърл Стенли Гарднър (1899–1970), адвокат по професия и писател по призвание, който с изобретателността при изграждането на оригиналните сюжети и характерите на героите се нарежда сред класиците на този жанр — Жорж Сименон и Агата Кристи. Произведенията му са преведени на много езици и са издадени в стотици милиони екземпляра. Романът „Червенокосата авантюристка“ е ярко потвърждение на неподражаемия талант на ЪРЛ СТЕНЛИ ГАРДНЪР.

1

Пери Мейсън паркира колата си пред голямата сива сграда на общинския съд в Ривърсайд. Движението не беше натоварено и той се оказа на срещата със съдията Дилърд половин час по-рано от уговореното време.

Съществуваше малка вероятност делото, за което съдията му обясни по телефона, че може да отнеме цялата сутрин, да бъде решено и той да се освободи по-рано. Мейсън измина дългия коридор и влезе в съдебната зала.

Делото беше в ход. Млад адвокат, видимо смутен, стоеше до банката на защитата и явно не знаеше как да продължи.

Облегнал се удобно на стола, свидетелят спокойно очакваше следващия въпрос.

Членовете на съдебното жури изглеждаха отегчени.

Мейсън се отпусна на един от столовете в дъното на залата.

— И тъй, мистър Боулс — започна младият адвокат, — нощта беше тъмна, нали?

— Нощта беше тъмна, но улицата беше осветена.

— В какъв смисъл „осветена“?

— Имаше светлина на ъгъла.

— Ш тя ви помогна да видите всичко?

— Тя осветяваше улицата достатъчно.

— И какво забелязахте?

— Видях обвиняемата Ивлин Бегби да вади нещо от багажника на онзи автомобил. Тя го остави на земята, наведе се, отвори го и...

— Да, да — прекъсна го нетърпеливо защитникът. — Вече ни разказахте всичко това.

— Нали ме попитахте какво съм видял? Помислих си, че искате да го повторя.

— Но не и какво предполагате, че е правила обвиняемата, а какво сте я видял да прави.

— Видях я да отваря багажника на колата. Да вади куфар. Да го оставя на земята. Да го отваря.

— Беше с гръб към вас, нали?

— Да.

— Тогава не бихте могъл да видите дали отваря куфара.

— Видях я да се навежда над него. Видях ръцете й върху капака му. Видях капака да се повдига. Не зная как другояче бих могъл да го опиша.

— Видяхте ли какво извади от куфара?

— Не.

Младият адвокат се наведе над папката и взе безцелно да се рови в бележките си, явно опитвайки се да измисли още някакъв въпрос, който да не навреди допълнително на делото. Членовете на

журито се спогледаха и насочиха вниманието си към съдебната зала.

Съдията Дилърд срещна погледа на Мейсън, погледна часовника си и кимна. Мейсън наведе глава, с което искаше да покаже, че времето е изцяло на съдебния състав.

— Тогава още не знаехте кой е собственикът на колата, нали? — попита адвокатът.

— Да.

— Кога разбрахте кой е?

— След като обвиняемата си тръгна, започнах да се питам...

— Не е важно какво сте се питал и какво сте си мислел — прекъсна го бързо защитникът. — Просто отговорете кога разбрахте чия е колата?

— Когато ми казаха в полицията.

Вие ли отидохте там или те ви потърсиха?

— Аз отидох при тях. Чух за кражбата по радиото. Веднага след това...

— Не е важно какво сте чул. Не се отклонявайте от въпроса.

Адвокатът седна и се обърна към клиентката си — млада червенокоса жена на около двадесет години с провиснали дрехи. Елегантният някога костюм от евтина материя бе позагубил формата си и сега дрехата изглеждаше толкова унила, колкото и изражението на младото женско лице. Последва кратък разговор, проведен шепнешком. Защитникът още веднъж прегледа бележките си.

— Други въпроси? — попита любезно съдията. Младият адвокат погледна часовника си и се изправи.

— Как разбрахте, че това е обвиняемата? — обърна се той към свидетеля.

— Видях я.

— Какво видяхте?

— Как беше облечена, лицето ѝ.

— Успяхте ли добре да го видите?

— Достатъчно добре.

— Какво означава това?

— Достатъчно добре, за да я разпозная.

— На какво разстояние бяхте от нея?

— Пак ще повторя, че когато тя извади онези неща от колата, аз се намирах на тридесетина метра от нея.

— И нито за миг не сте бил по-близо?

— Не, докато отваряше куфара. След това тя се обърна и тръгна

към мен.

— Как беше облечена?

— Доколкото си спомням, носеше карирано палто с кожена яка.

— Опишете го по-подробно.

— Прилича на онова, което е представено като веществено доказателство. Същото палто виси на окачалката, ей там.

Свидетелят посочи едно дълго палто с широки поли, което висеше на телена окачалка в края на черната дъска. Етикетът върху него показваше, че е представено като веществено доказателство. На черната дъска с тебешир беше начертана диаграма, явно използвана за онагледяване на свидетелски показания.

— Какво правеше обвиняемата, когато я видяхте за първи път?

— Отваряше багажника на колата.

— Имаше ли ключ?

— Не зная.

— Не забелязахте ли да има проблеми с ключалката?

— За първи път осъзнах нейното присъствие, когато отвори багажника.

— После?

— Тогава тя извади куфара, остави го на земята и се наведе над него.

— Можете ли да опишете това по-подробно? Бихте ли го демонстрирал?

Свидетелят се изправи отегчено, наведе се, без да сгъва колене, и изпъна ръце напред.

— Ето така — каза той.

— Тя беше гърбом към вас, нали?

— Да.

— И какво забелязахте?

Той седна отново и се усмихна:

— Откровено казано, направиха ми впечатление краката ѝ.

Залата зашумя. Дори съдията Дилърд се усмихна леко.

— Хващаха око, така ли? — младият адвокат се помъчи да намали напрежението.

— Доста.

— И какво се случи после?

— Видях я да вади нещо от куфара. След това го затвори, изправи се и го остави отново в багажника.

Адвокатът погледна журито, сетне часовника си и прехапа

долната си устна. Изглеждаше крайно нерешителен. Съдията му се притече на помощ.

— Явно е, че делото още днес ще бъде дадено за решение на съдебното жури. А и съдът отбелязва присъствието в залата на адвокатата Мейсън. Той не е от нашия град и е пристигнал специално за подписване на важни документи. Сега е единадесет и четиридесет и пет и ако няма възражения, съдът ще се оттегли до два следобед.

— Не може ли преди това да приключи поне разпитът на свидетеля? — обади се уморено прокурорът.

Съдията Дилърд погледна младия адвокат.

— Ако съдът няма нищо против, бих желал да задам още един-два въпроса на свидетеля, но преди това искам да поговоря с клиентката си. Съдът може би си спомня, че това дело ми бе възложено служебно и признавам, че...

— Много добре — прекъсна го съдията. — Съдът се оттегля до два следобед. През това време членовете на журито не бива да забравят препоръката му да не обсъждат делото помежду си, да не позволяват на никой да прави това в тяхно присъствие, да ги информира или да изразява мнение, докато делото не им бъде предадено за решаване. Съдът се оттегля.

Двадесетината присъстващи се отправиха бавно навън. Прокурорът събра документите от масата и ги пхна в куфарчето си. Младият адвокат остана, за да размени няколко думи със своята довереница. След малко при тях дойде шерифът, който щеше да придружи падналата духом млада жена до затвора.

Висока стройна брюнетка с пламтящи очи се приближи и сложи ръка на рамото на адвоката.

— О, Франк — прошепна тя развълнувано, — ти беше чудесен!

Мейсън, който се бе отправил към кабината на съдията и в този момент минаваше покрай двойката, забеляза, че младият му колега се изчерви.

Когато отвори вратата, съдията Дилърд палеше пурата си.

— Здравейте, Мейсън — поздрави го той. — Съжалявам, че ви накарах да чакате.

— Нямамте никаква вина, аз подраних. Какъв е този случай?

— Едно от уж лесните дела. Предполагам, че ответницата е виновна, но дявол да го вземе, когато си зад съдийската маса, този вид дела не могат да не те безпокоят.

— Делото е възложено служебно, нали?

— Точно така. Назначих Франк Нийли. Баща му е търговец в нашия град, а самият Франк е добро момче. Познавам го от години, а неговият баща — откакто се помня. Франк е способен млад адвокат, но някои неща, като разпита на свидетел например, се научават само от практиката.

— Имате ли някакви съмнения относно достоверността на показанията на свидетеля?

Съдията замълча, премисляйки отговора си.

— Винаги изпитвам съмнение, когато идентифицирането става набързо. Има нещо дразнещо в покровителственото поведение на свидетеля. Както знаете, служебните защиты се възлагат по принцип на млади адвокати, за да се учат. По-възрастните адвокати са много заети и отказват да вземат подобни дела. Това е начинът младите да придобият опит. Нали носите документите по делото Далтън?

Мейсън отвори куфарчето и измъкна купчина документи. Съдията седна до бюрото си, прегледа ги набързо и ги подписа.

— Какво ще кажете да обядваме заедно? — попита Мейсън.

— Съжалявам, но съм зает. Уговорих се, преди да науча, че ще дойдете. Как вървят нещата в големия град?

— Горещо-долу.

— Чувам, че продължавате светкавичната си кариера, като в последния момент вадите заека от ръкава си. Как го правите?

— Не зная — усмихна се Мейсън. — Просто бръквам там. И заекът сам скача в ръката ми.

— Адвокатите тук мислят, че винаги имате на разположение по един скрит заек.

— Просто се опитвам да вярвам на клиентите си. Това помага.

Съдията Дилърд погледна часовника си и му протегна ръка.

— Наистина бих желал да съм свободен. Не идвате много често насам.

— Така е — призна Мейсън, — в района гледат да не оставам без работа.

— Следя в пресата вашите дела и признавам, че ми доставят голямо удоволствие.

Мейсън благодари и излезе. Намери младия адвокат да седи в опустялата съдебна зала до масата на защитата, където преглеждаше бележките си. Той вдигна глава, срещна погледа на Мейсън, кимна несигурно и извърна очи встрани, после рязко дръпна стола си назад и пристъпи напред:

— Мистър Мейсън!

Високият адвокат спря.

— Какво има? — запита той.

— Името ми е Нийли. Франк Нийли. Исках просто да ви стисна ръката. Не знаех, че се намирате в залата. Когато съдията съобщи за това, ви познах от снимките във вестниците. Исках да ви кажа, че винаги... Че се възхищавам от вас и много пъти съм си мислел... Е, просто исках да ви поздравя, това е всичко.

— Благодаря. Как се справяте с делото?

— Страхувам се, че не много добре.

— Какво ви създава проблеми?

— И аз бих искал да зная, но не мога да стигна до никъде.

— Може би няма къде да се стига — засмя се Мейсън.

Нийли се поколеба за момент, след това измънка:

— Мистър Мейсън, как разпитвате човек, който е дал положителен отговор при разпознаването, когато чувствате, че той е плод на грешка, или че човекът лъже умишлено?

Мейсън се разсмя:

— Все едно да питаш планинар, как се катери до върха. Най-често започваш изкачването и не спиращ, докато не стигнеш догоре. Понякога обаче ти се изпречват скални канари, пропасти и пукнатини и ти ги заобикаляш, за да откриеш най-удобния път. Но какво има? Нима смятате, че свидетелят лъже?

— Мисля, че подсъдимата не е виновна.

— Това чувство е добро — увери го Мейсън.

— Знам, че нямам право да ангажирам времето ви и... Аз... Но, мистър Мейсън, чувствам се толкова безполезен и безпомощен, чудя се какво да предприема.

— За какво става дума? — попита Мейсън.

— Това момиче, Ивлин Бегби, е келнерка, тръгнала да търси работа в Лос Анжелос. Шофирала стар модел автомобил, който се повредил. Трябвало да се смени някаква част и тъй като колата била развалина, наложило се да изпратят частта от едно гробище за коли в Лос Анжелос. Ивлин чакала да ѝ я донесат в един мотел в Корона. Айрин Кийт, богатото момиче с откраднатите бижута, трябвало да бъде шаферка на една сватба в Лас Вегас. Цялата компания имала среща в бара в Корона и възнамерявала оттам да тръгне за сватбената церемония. Вероятно сте прочели за това. Младоженка щяла да бъде актрисата Хелън Чейни. Айрин Кийт имала няколко куфара с много

бижута в тях. Една част били сватбени подаръци, други — нейни собствени, а трети принадлежали на Хелън. Двете пътували заедно. Паркирали колата и отишли в бара да чакат останалите. Когато излезли оттам, Айрин Кийт забелязала, че капакът на багажника е открехнат. Тя, прегледала куфарите. Бижутата на стойност около четиридесет хиляди долара били изчезнали. Уведомили полицията. Оттам решили, че някой от мотела може да е забелязал колата и да е провел малко проучване. Тогава онзи мъж, Хари Боулс, чул по радиото за кражбата. Явил се в полицията и описал жената. Направили проверка и открили моята доверителка Ивлин Бегби, която била отседнала в мотела. Тя отговаряла напълно на описанието, дадено от Боулс. Арестували я, претърсили куфара ѝ и намерили част от бижутата.

— Част от бижутата ли? — прекъсна го рязко Мейсън.

— Диамантена гривна — кимна Нийли.

— Къде са останалите?

— Допускат, че ги е скрила.

— Защо ще крие част от тях, а не всичко?

— Не са предложили никаква хипотеза по този въпрос.

Оставили са ме аз да търся обяснението.

— Възможно ли е гривната да не е от откраднатите бижута?

— Не.

— Изглежда доста обезкуражаващо, а?

— Наистина, но тя... Мистър Мейсън, просто не вярвам, че е виновна.

— Защо?

— Не зная. Вероятно шесто чувство.

— Ще разберете, че това чувство често пъти е основателно — кимна Мейсън.

— Толкова ми се иска да спечеля това дело.

— Напълно разбираемо е.

— Тя няма пари и ме назначиха за служебен защитник.

Естествено, това е един най-обикновен, банален случай за съда. Там смятат, че един млад адвокат трябва да придобие опит и се грижат да му бъдат възлагани достатъчно подобни дела, които са безплатни.

Работих много упорито. По цели нощи конспектирах законите.

Мисля, че и насън да ме бутнат, ще отговоря вярно. Подготвил съм и пледоария за журито, но имам чувството, че няма да свърши работа.

Струва ми се, че те вече са решили.

— Кога? — попита Мейсън.

— Веднага след като Хари Боулс зае свидетелското място и разпозна обвиняемата. Почувствах, как всичко се промени.

— Довереницата ви има ли съдебно досие?

— Явно не.

— Вижте какво, Нийли, тук съм, за да подпиша няколко документа. Хайде да обядваме заедно и да обсъдим всичко.

— Аз... С удоволствие, мистър Мейсън, но... За съжаление... Вече имам уговорка за обяд. Всъщност, почакайте, ще я отложам.

— Да не би да е с младата дама, която ви чакаше в съдебната зала?

Нийли се изчерви и кимна.

— Доведете и нея.

— Удобно ли е, мистър Мейсън? Тя ще бъде страшно поласкана. Надявам се един хубав ден, когато вече ще съм се стабилизирал като адвокат, тя да стане мисис Нийли. Мисля, че бих могъл да направя това, ако успея да пробия. Баща ми има някои приятели, пък и живеем тук от години.

— Тогава всичко е наред. Ще я вземем с нас, но няма да обсъждаме казуса, докато обядваме.

Лицето на Нийли се издължи.

— Мислех... Исках...

— Това ще бъде вашият случай — поклати глава Мейсън и се усмихна. — Ако достигнете върха, триумфът ще бъде ваш. Ще обядваме и после ще й кажете, че трябва да се върнете тук преди един и половина. Така ще имаме на разположение половин час, който ще оползотворим в правната библиотека. Аз ще си представя, че вие сте Боулс на свидетелското място и ще ви разпитам. Може би така ще стигнем до някаква идея.

Нийли потърси думи на благодарност, но успя само да разтърси ръката на Мейсън. Сетне каза:

— Оказвате ми неоценима помощ. Мисля, че познавам законите. През цялото си следване съм имал добри бележки, но когато човек влезе в съдебната зала и се изправи срещу свидетел, който се хили нахално и не отстъпва ни на йота от показанията си, е, това е като сън, в който се биеш или плуваш със сетни сили, но мускулите ти сякаш са от памук.

— Зная как се чувствате. Следобед ще изпробваме няколко тактики.

Точно в един и тридесет, и пет Мейсън затвори вратата на библиотеката, покани Нийли да седне, изправи се над него и рече:

— Сега вие ще играете ролята на Хари Боулс, а аз вашата. Ще ви разпитвам. Доколкото ви е възможно, ще отговаряте на въпросите ми така, както Боулс отговаряше на вашите.

Нийли кимна. В цялото му поведение се четеше огромно доверие.

— Когато се върнете в съдебната зала — продължи Мейсън, — трябва да помните няколко неща. Едно от тях е, че сте длъжен да задържите интереса на съдебното жури. Няма да го постигнете като се ровите из бележките си. Всеки път, когато след зададения на свидетеля въпрос спрете и започнете да прехвърляте бележките си, създавате впечатление, че не знаете как да продължите и че свидетелят ви е объркал. Трябва да го засипвате с въпроси. Като водопад. Не бива да спирате. Просто трябва да го затрупвате с въпроси. Разбирате ли?

Нийли мрачно кимна.

— Трудно е толкова бързо да се измислят въпроси, поне аз не мога. Свидетелят твърдеше, че я е видял да вади куфара от колата и да взема нещо от него. Трябваше пак да го попитам дали е сигурен в това. Така ние отново и отново повтаряме едно и също и той настройва журито срещу клиентката ми. Но не ми хрумнаха други въпроси, които да му задам. Какво друго остава скрито?

— Ще видим — засмя се Мейсън. — Освен това в никакъв случай не бива да се връщате към неща, за които свидетелят вече е дал показания.

— Какво друго мога да направя? Той даде показания, че я е видял. Идентифицира я и аз трябваше да продължа да го питам.

— Всичко това е точно така — прекъсна го Мейсън, — но не го разпитвайте в същия ред, в който е дал показанията. Атакувайте го от друг ъгъл.

— Страхувам се, че не ви разбирам.

— Ще поясня думите си. И тъй, вие сте Боулс. Ще ми отговаряте така, както той ви отговаряше. Ако не знаете какво да кажете, измислете нещо, което ще бъде най-неблагоприятно за

клиентката ви. Ще се справите ли?

— Много лесно. Цялата сутрин съм бил от другата страна. Наистина, бих желал да ви подхвърля няколко отговора.

— Добре, започваме. Готов ли сте?

Нийли кимна.

— И тъй — Мейсън насочи пръст към младия адвокат, — твърдите, че сте видял, как ответницата вади куфар от багажника на колата, оставя го на земята и се навежда да го отвори?

— Да — каза Нийли и добави отмъстително: — Това действително беше ответницата и аз я видях да го прави.

— Когато ви помолих да го демонстрирате, покажете и как го е направила. Наведохте се от кръста надолу, без да свивате колене.

— Точно така. По същия начин се наведе и тя.

— Не сте имал друг повод да я забележите, нали?

— Какво имате предвид?

— Ами, някаква жена просто вади куфар от кола, паркирана срещу мотел. Няма нищо необикновено в това. Случва се всеки Божи ден.

— Да. Предполагам, че е така.

— И тъй не я забелязахте точно тогава, нали?

— Напротив — ухили се Нийли победоносно. — Забравяте, вече казах, че когато се наведе, вниманието ми беше привлечено от краката ѝ.

— Видяхте краката ѝ, така ли?

— Ами, да.

— И те привлякоха вниманието ви?

— И още как!

— Хубави крака?

— Много хубави!

— И ги забелязахте, когато тя се наведе?

— Да. Палтото ѝ се повдигна и аз... ги зърнах...

— Видяхте достатъчно от тях, за да ви направят впечатление?

— Точно до коляното.

— И казахте, че е извадила нещо от куфара?

— Точно така.

— Какво направи с него?

— Сложи го в джоба си.

— В джоба на дрехата под палтото, или в джоба на палтото?

— В джоба на палтото.

— Много добре. И тъй, тя трябва да е била с палтото, когато е пъхнала онова нещо, каквото и да е било то, в джоба му?

— Да. И в двата джоба. Сетне затвори куфара и го остави в багажника.

— Това палто е с доста широки поли. Ще помоля ответницата да излезе напред и да го облече. След това нека се обърне с гръб към съдебното жури и да се наведе така, както свидетелят Боулс описа. Така ще разберем каква част от краката ѝ е могъл да види.

Нийли погледна Мейсън и очите му се разшириха от учудване.

— Боже мой, въобще не помислих за това!

— Също и Боулс. Сега, докато изпълнявате неговата роля, ще ви задам още няколко въпроса. Казахте, че тогава сте видял ответницата за първи път. А кога я видяхте за втори път?

— В полицейския участък в Корона между лицата за разпознаване.

— Не ви питам това — Мейсън размаха укорително пръст в лицето на младия мъж. — Питам ви кога я видяхте за втори път?

— Ами... Сред лицата за разпознаване.

— Сигурен ли сте?

Нийли кимна, но изражението на лицето му говореше за неувереност.

— Не сте много убедителен — засмя се Мейсън.

— В интерес на истината не съм задавал въпросите на Боулс по този начин.

— Защо?

— Мислех, че няма да има никаква полза. Нали разбирате, свидетелят даде показания, че я е забелязал при колата и след това я е разпознал в полицейския участък в Корона.

— Уточни ли, че тогава я е видял за втори път?

— Не — призна Нийли. — Само намекна, но не беше твърде многословен.

— Не изпускате този факт — посъветва го Мейсън. — Разберете дали след като е отишъл в полицията и е дал описанието ѝ, полицаите не са прибрали момичето. Трябва да установите дали не са му дали възможност да я види предварително, а след като я е идентифицирал, не са я поставили между лицата за разпознаване.

— Но това вече е предрешаване на делото, защото той сигурно пренася впечатлението си тогава, когато я е видял в редицата между лицата за разпознаване.

— Оставете настрана впечатлението му. Досаждайте му. Атакувайте го. Не му давайте възможност да мисли между въпросите. Отговори ли на един, веднага задавайте друг.

— Не мога толкова бързо да измислям въпросите. Над това се мъча още от сутринта. Щом се замисля какво да го питам, и главата ми се изпразва.

— Не го допускайте. Засипвайте го с въпроси. Каквито и да са. Питайте го какво е било времето. Какви са били гумите на автомобила. Дали са били с бели джанти. Питайте го къде точно е била паркирана колата, на колко метра от ъгъла, на колко сантиметра от бордюра. Питайте го какво е правил там, дали е вървял или защо е спрял да върви. Ако е спрял, за да наблюдава момичето, уточнете кога е станало това. Колко време е стоял там. Питайте го защо е бил на това място, колко дълго е останал, къде е отивал, какво го е спряло, кога е тръгнал отново. Просто го засипвайте с въпроси и непрекъснато го следете като ястреб, активизирайте цялата си способност да се концентрирате, помнете всичко, което казва, съпоставяйте отговорите, за да търсите слабото място.

— Боже мой, мистър Мейсън, налага ли се едновременно да мисля за всичко това?

— Ако искате да бъдете добър адвокат по наказателни дела, не само трябва да мислите едновременно за всичко, но сте длъжен и да държите под око съдебното жури. Трябва да знаете какво им е направило впечатление и кое — не. Да долавяте кога започват да се отегчават и тогава да направите нещо ефектно, за да привлечете отново тяхното внимание. Необходимо е през цялото време да мислите за протокола. Да следите за грешки. Да внимавате. Въпросите си трябва да формулирате така, че да изваждат най-е правно допустими доказателствени факти. Начинът ви на изразяване не бива да предизвиква протести от противниковата страна и най-вече такива протести, които съдът може да приеме. Това ще накара журито да мисли, че не знаете какво правите.

— Но, Боже мой, нима успявате да мислите за всичко това едновременно?

— Да — ухили се Мейсън. — То става автоматично. Стоя прав и бълвам непрекъснат поток от въпроси, през цялото време мисля за всичките тези неща, а и за половин дузина други. А сега трябва да се връщам в кантората си. Влизайте и направете на пух и прах този свидетел!

— Мислите ли, че лъже, мистър Мейсън?

— Може и да лъже — сви рамене адвокатът. — А може и да казва истината или онова, което смята за истина. Ще ви съобщя обаче едно сигурно нещо: той не е видял краката на младата дама, когато се е навела, ако е била облечена с това палто. Много е дълго. Накарайте я да го облече и да се наведе — няма да видите краката ѝ.

— Въобще не ми е идвало наум за това, а би трябвало. Ами да, сега след като ме подсетихте, е ясно като бял ден.

Мейсън хвърли поглед на часовника си, протегна ръка и се сбогува с Нийли:

— Влизайте и си свършете работата. И помнете, това е ваше дело. Не разказвайте на никого за малката ни беседа!

3

В кантората си Мейсън преглеждаше колоната с извънградските новини на сутрешния вестник.

— Нещо специално ли търсиш? — попита секретарката му Дела Стрийт.

Мейсън кимна:

— Може и да няма нищо. В Ривърсайд се гледа едно дело, което ме интересува. О-о-о, ето го.

— За какво става въпрос?

Мейсън сгъна вестника и ѝ го подаде.

— Ето. Млад адвокат на име Нийли проведе блестящо разпита по дело, в което е замесена шаферката на Хелън Чейни. Свидетелят, който разпознал извършителя, рухнал при разпита. Ответницата Ивлин Бегби даде показания, че някой е подхвърлил част от откраднатите бижута в нейното бунгало. Съдът уведоми съдебното жури, че само притежаването на откраднатата вещ не е достатъчно, за да те осъдят, че трябва да са налице и други обстоятелства и ако се повярва на обяснението на обвиняемата, тя не може да бъде осъдена.

— Защо се усмихваш? — попита Дела.

— Случи се така, че влязох за петнадесетина минути в съдебната зала, преди обедната почивка и се чудех как ли е завършило това дела.

— И нямаш никакъв друг интерес? — погледна го изпитателно Дела Стрийт.

— Мисля си, че младият адвокат, който защитаваше момичето, се справя доста добре.

— И това е всичко?

— Какво друго?

Тя го изглежда спокойно и с възхищение, породено от дългата им съвместна работа. Сетне му показва сметката за разходите.

— Виждам, че си имал гости за обяд. Кой бяха?

— Една двойка, тукашни са.

— Финансовият отдел ще се нуждае от малко по-подробна информация.

— Лично е — засмя се Мейсън. — Не я пускай. Един симпатичен младеж на име Нийли и младата дама, за която има намерение да се ожени.

— Така си и мислех.

Дела Стрийт взе сметката за разходите и излезе от кантората. След малко се върна усмихната.

— Е, мистър Добър Самарянино, приемай гости!

— Какви гости?

— В офиса те чака млада червенокоса дама със сияещи очи и с фигура много по-забележителна, отколкото дрехите ѝ. Твърди, че се нарича Ивлин Бегби и моли, цитирам: „Да благодаря на мистър Мейсън лично.“ Силно червенокоса и много решителна.

Мейсън се намръщи:

— Не ми се искаше да разбере, че имам нещо общо с тази работа.

— Както и да е, разбрала е.

— Доведи я, Дела. Ще приемем благодарностите ѝ и ще я изпроводим по живо, по здраво. Ако не греша, тя си търси работа, пък и аз имам да свърша едно-друго.

— Онази купчина писма там вляво — напомни му многозначително Дела.

— Да, да, зная. Ще ги прегледам по някое време днес. Доведи я.

Ивлин Бегби, която редом до Дела изглеждаше доста по-висока, отколкото, когато седеше до младия адвокат в съдебната зала, прекоси кантората. Спокойните ѝ сини очи се спряха върху лицето на Мейсън. После тя стисна ръката му силно и искрено.

— Благодаря!

— За какво? — попита я той и се усмихна на откровения ѝ поглед.

— Като че ли не знаете!

— Как разбрахте?

— Мистър Нийли ме уведоми.

— Не биваше да го прави — намръщи се Мейсън.

— Каза ми, че ще бъде откровен. Безкрайно съм ви благодарна, пък и бях малко любопитна.

— За какво?

— За начина, по който атакува свидетеля на следобедното заседание. Май вече използва съвсем друг подход. Цяла сутрин се оплиташе, а следобед започна така уверено, сякаш е врял и кипял в тази работа. Зададе три-четири въпроса и напълно обърка онзи тип Боулс. След това ми разказа всичко.

— Седнете — покани я Мейсън. Тя поклати глава.

— Вие сте твърде зает. Дори не бях сигурна, че ще ме приемете. Разбрах, че за да влезе някой в тази кантора, трябва да има предварително уговорен час. Но аз държах лично да ви кажа, че оценявам високо постъпката ви.

— Благодаря ви. Нийли ми каза, че търсите работа.

Тя кимна утвърдително.

— Надявате ли се на нещо?

— Разбира се. Ще се оправя.

— Имате ли някакво предположение относно факта, че свидетелят Боулс ви разпозна?

— Не и следобед, но сутринта изглеждаше напълно уверен. От този тип хора е. Когато всичко върви добре, си придават важност, но щом нещо се обърка, търсят зад чий гръб да се скрият. Когато човек сам се грижи за себе си, се научава бързо да преценява хората. Единственото, за което съжалявам, е, че вече съм регистрирана в полицията и ако някой пожелае да научи нещо за мен, ще има на разположение досие, в което ще пише: „Арестувана, но оправдана поради липса на доказателства.“ Май се изплъзнах от съда.

— Адвокатът спомена ли ви нещо за обезщетение за причинените ви неприятности, разгласяването в печата и всичко останало?

— Не. Всички се държаха така, сякаш ми правят голямо благодеяние като ме освобождават. На полицейската инспекторка явно й беше неприятно да ме пусне и да ми върне няколкото долара.

— Свържи ме с Франк Нийли в Ривърсайд — обърна се Мейсън към Дела. — Седнете, мис Бегби, това ще ни отнеме само няколко

минути.

Докато Дела Стрийт поръчваше разговора, Ивлин втренчи замисления си и подозрителен поглед върху него. Сетне се отпусна на големия стол, предназначен за клиенти.

— Ако смятате, че имам право да моля за нещо, ще споделя с вас единственото си желание.

— Слушам ви!

— Когато го чуете, сигурно ще ми се смеете, а може и да ме изхвърлите.

— Хайде! Изплюйте камъчето!

— Не ме интересуват парите, те... Има нещо, което желая много по-силно от всякакви пари.

— А именно?

— Само не ми се присмивайте. Искам да ми направят пробни снимки за киното.

Мейсън я огледа критично, после поклати бавно глава.

— Може и да станат добри, но не мисля, че...

— О, зная какво ще кажете. Че пробни снимки не се уреждат лесно и че дори и да са добри, пак може да не излезе нищо. Холивуд е претъпкан. Нужни са късмет, талант, привлекателна външност, самоувереност, влиятелни връзки, но и тогава шансовете са едно на хиляда.

— Има такова нещо — усмихна се Мейсън.

— Зная. Чувала съм за всичко това. Чела съм. Седем години ми бяха необходими, за да стигна дотук.

Мейсън повдигна учудено вежди.

— Ривърсайд непрекъснато дава заето — обади се Дела. — Ще се забавя още две-три минути, шефе.

Без да сваля поглед от посетителката си, Мейсън рече:

— Кажи на Гърти да продължава да опитва. За какво ви бяха необходими седем години, мис Бегби?

— Преди седем години бях само на осемнадесет — засмя се тя. — И привличах погледите. Повечето червенокоси имат лунички, но аз нямах. Чертите на лицето ми бяха доста правилни, а и фигурата ми бе хубава.

— Фигурата ви все още е хубава.

— Не е както преди, мистър Мейсън. Седемте години тежка работа, търченето около масите на клиентите и грубата страна на живота са оставили своя отпечатък. Мислех, че съм погребала

амбициите си, но онова, което казахте преди малко, ги съживи.

— Какво съм казал?

— Че вероятно имам право на нещо.

— Ставаше въпрос за материално обезщетение. При сегашните обстоятелства тази възможност изглежда малко вероятна, но може би ще получим достатъчно, за да ви осигурим малко пари на първо време.

— Замесените в това дело са много известни личности в Холивуд. Хелън Чейни сигурно има голямо влияние.

— Ако иска да го използва.

— Май е по-добре да ви кажа какво съм намислила. Мистър Мейсън, когато бях осемнадесетгодишна, бях изпълнена с амбиции и решителност. Имах малко пари, които получих след смъртта на баща ми. Майка ми почина, когато бях десетгодишна, а баща ми, когато вече бях навършила осемнадесет. Отправих се към Холивуд, за да пробия, когато срещнах един мъж на име Гладън. Все още пазя една от визитните му картички за спомен. Стонтън Вестър Гладън.

— Кой е той?

— Беше заслепяващото слънце, което изгря в живота ми. Беше на „ти“ с всички големи в Холивуд. Преподаваше драматическо изкуство. Живееше само за театъра. Неговият гений бе създал половин дузина актьори и актриси. Обръщаше се към звездите на Холивуд на малките им, имена. Беше...

— Никога не съм чувал за него — прекъсна я Мейсън.

— Нито пък някой друг — засмя се тя горчиво. — И той беше омагьосан от сцената, но притежаваше вродена самоувереност. Изпечен мерзавец. Но тогава не знаех това... Бях едно наивно осемнадесетгодишно момиче и си въобразявах, че познавам живота от списанията, филмите и несклопното ухажване на младежите от малкия провинциален град. Не можех да разбера знаменитостите.

— Как завърши това приключение? — заинтересува се Мейсън.

— О, Гладън не направи изключение. Но не бива да ви отнемам повече времето с всички тези истории.

Мейсън посочи телефона:

— Чакам да ми се обадят, мис Бегби, но вие ми направихте впечатление. В края на краищата един адвокат трябва да знае колкото се може повече за човешката природа. Ще сторя всичко, което е по силите ми, да ви направят пробни снимки, затова трябва да съм наясно с вашето минало.

— Това ме задоволява — засмя се тя. — Гладън се подиграваше на моите амбиции. Казваше, че с простодушието и детинските си мечти нямам никакъв шанс в Холивуд. Обясни ми, че трябва да се превърна в изтънчена млада дама. И не е толкова трудно да се досетите какво стана по-нататък. Само един човек можеше да го направи и това беше Стонтън Вестър Гладън. Обучава ме три месеца. Когато свършихме, бях загубила много неща. Същевременно бях придобива известна изтънченост и много бях помъдряла. Той се изпари с малкото ми наследство и ме остави разорена и разочарована. Наложих се да работя като сервитьорка.

— Не отидохте ли в полицията?

— Разбира се, че отидох. Но не им разказах цялата история. Само най-важното: как ми задигна парите и изчезна. Изигра ме майсторски. Отначало ме уверяваше, че не се интересува от парите ми, после взе да настоява да ми стане постоянен агент. Искаше двадесет процента от приходите ми, когато направя кариера. Настояваше да ми бъде мениджър, агент, учител и всичко останало. Започна много хитро и успокояващо. След това откри „голямата ми природна дарба“ и захвана възторжено да възхвалява скритите ми способности. Съвсем ми завъртя главата. Естествено под негово ръководство развивах и драматичната си дарба. Последната можете да я поставите в кавички. Превръщах се в жена. Научих нови неща за чувствата. Придобих зрял вид. Подготвих се за Холивуд. Във всяко отношение. След това му хрумна блестяща идея. Имал възможност да се включи в бизнеса на една филмова студия. Щяла съм да се поохарча малко, но за сметка на това ще стана акционер. Това бил идеалният начин за пестене на време и пари, което щяло да ме изстреля направо на върха. Дадох му парите си, за да ги вложи. Това също можете да го поставите в кавички, мистър Мейсън. Сетне изчезна. Полицията, разбира се, разследва случая. Установиха, че в Холивуд никога не са чували за Стонтън Вестър Гладън. Хората, които споменаваше на малко име, дори не знаеха за неговото съществуване. Казаха ми, че това е стар и изпитан трик.

— Така че загубихте амбициите си за Холивуд?

— Мислех, че съм. Работех като сервитьорка. Видях обратната страна на медала, но и понаучих това-онова. Поглеждам се в огледалото и сравнявам онова, което виждам, със свежото младо момиче някога, когато мечтаех за филмова кариера и градах въздушни кули. Така се случва обикновено. Но аз не се примирих. Не

можех да стоя на едно място. Скитах из страната. Накрая се запитах: „Защо пък да не видя Холивуд?“ И го направих с два скока...

— Два?

— Най-напред отидох в Нидълс. Поработих там, изкарах малко пари за из път и тогава се разболях. Когато се разплатих с болницата, беше ми останала само една таратайка, която се движеше като охлюв, някой и друг парцал и толкоз. Трябваше да разбере, че Холивуд е само една магия, но реших да продължа. Добрах се до Корона. Задната част на таратайката ми се разпадна и се наложи да чакам да изпратят части от Лос Анжелос. Така се озовах в онзи мотел... Е, останалото го знаете.

Мейсън я гледаше замислено.

— Наистина ли намериха част от откраднатите бижута в куфара ви?

— Да. Бях без пукнат грош, отчаяна. Имах точно толкова, колкото да платя за ремонта на колата, мотела и да стигна до Холивуд. Надявах се там да си намеря работа. Знаех, че няма да е лесно. Разправят, че градът е пълен с разочаровани момичета, дошли да станат звезди и завършили като сервитьорки, ако изобщо намерят работа. И така, на другия ден, след като пристигнах, влязох в банята да взема душ. Забелязах, че едно от чекмеджетата на шкафа, е извадено и там нещо блести. Беше диамантената гривна.

Тя млъкна, като се замисли за случилото се.

— Продължавайте! — подкани я Мейсън.

— Е, добре. Бях изпаднала, отчаяна, но отново изпълнена с амбициите отпреди години.

— Нима решихте да присвоите гривната? — рязко я попита той.

— Какво говорите! Хрумна ми идеята, че мога да получа някакво възнаграждение за нея. Помислих, че някоя богата жена е била в мотела предния ден и е свалила гривната си, преди да влезе в банята. После си е тръгнала и я е забравила. Бях сигурна, че не помни къде я е оставила, иначе щеше да телефонира в мотела.

Мейсън кимна.

— Първата ми мисъл беше да се облека, да отида до рецепцията, да обясня какво съм намерила и да ги помоля да уведомят жената, заемала стаята преди мен. След това размислих. Трябваше ли да постъпя толкова глупаво? Гривната сигурно принадлежеше на някоя богаташка. Тя щеше да ми се отблагодари. Вероятно щеше да даде стотина долара възнаграждение. А собственикът на мотела щеше да

ги задържи и аз нямаше да получа нищичко, дори и благодарност. Никой нямаше да подозира, че съществувам.

— Тъй че решихте сама да откриете кой е обитавал стаята преди вас и да получите възнаграждението?

— Точно така. Знаех, че ако попитам, няма да ми кажат, пък и собственикът щеше да заподозре нещо. Затова реших да взема гривната в Лос Анжелос, да наема адвокат, детектив или някой друг, който да събере необходимата информация. Сетне щях да се свържа с жената, да ѝ върна гривната и всичко щеше да бъде бомба. Знаете какво се случи после. Аз...

Телефонът, иззвъня и Дела кимна на Мейсън:

— За теб е.

Адвокатът вдигна слушалката:

— Добро утро, колега, и поздравления. Пери Мейсън е на телефона.

От благодарност Франк Нийли трудно намираще думи.

— Излязохте прав, мистър Мейсън. Онова приятелче, Боулс, лъжеше. Даваше показания, без да е сигурен в тях. Благодаря ви, че ме насочихте накъде да насоча атаката си.

— Страхувам се, че не сте много уверен в себе си. Нещо друго за обвиняемата?

— Напусна града веднага след приключването на делото.

— Сега е в кантората ми.

След миг мълчание Нийли рече:

— Не можах да устоя на изкушението да ѝ разкажа какво направихте за нея.

— Не сте се разбъбрил пред никой друг, нали?

— Пред никой друг.

— И недейте, тъй като не съм направил кой знае какво. Ваша е заслугата за оправдателната присъда.

— Бих желал да ви обясня какво означава това за мен. Никога няма да го разберете. Не само за това дело, но и за цялата ми кариера. Чувствах се толкова безпомощен. Там се опитвах да задавам въпроси, които не водеха до нищо. След нашия разговор сякаш прогледнах и тогава... Предполагам, че съм се сражавал здраво. Знаех само, че съм престанал да мисля за себе си. Засипвах свидетеля с въпроси. Разбрах, че членовете на журито се убедиха, че той е безобразен лъжец. Това ми възвърна самочувствието.

— Какво ще правим с Ивлин Бегби? Тя сподели, че иска нещата

да се изяснят докрай.

— Не мога да направя нищо повече.

— Разговаряхте ли с някоя от заинтересуваните страни...

— Не, не съм разговарял с никого.

— Тогава аз ще се помъча да направя нещо. Искате ли да ми сътрудничите?

— Мисля, че не бих могъл да ви помогна. Поздравете я от мен.

— Ще ви държа в течение — обеща Мейсън и остави слушалката. — Нийли ви поздравява.

— Той е чудесен. Вечно ще му бъде благодарна, но... Зная кой му вдъхна кураж.

Мейсън се замисли.

— Кой подписа оплакването, довело до вашето арестуване?

— Айрин Кийт. Шаферката... Трябваше да бъде шаферка. Там беше и една от ония сладникави филмови героини — артистката Хелън Чейни. С нея бе и Мървин Олдридж, собственик на корабостроителница. Предишния ден бях чела нещо за тях в един холивудски вестник. Не съм и помисляла, че мога да се забъркам в подобна каша. Аз...

Прекъсна я позвъняването на телефона. Дела вдигна слушалката.

— Какво има, Гърти? Кажу ми да почака. — Тя се обърна към Мейсън: — Нийли е. Настоява веднага да разговаря с вас.

Мейсън кимна и взе втората слушалка:

— Здравейте отново, Нийли. Какво има?

Гласът на Франк Нийли звучеше възбудено:

— Айрин Кийт е на другия телефон. Казва, че щом Ивлин Бегби е оправдана, възнамерява да ѝ даде малко пари, за да се измъкне от града. Спомена за стотина долара. Какво да ѝ отговоря?

— Предай ѝ — ухили се Мейсън, — че по това дело има сътрудник в лицето на Пери Мейсън, така че нека ми се обади.

— Ще ѝ предам. Май загубих един облог. Всички тези знаменитости, подписали оплакването срещу мис Бегби... Ще трябва да си взема бележка.

Мейсън остави слушалката и се обърна към Ивлин:

— Някой явно е пуснал мухата на Айрин Кийт. Свързала се е с Нийли. Търси споразумение. Предлага стотина долара, за да ви помогне да напуснете града.

Очите на Ивлин Бегби се изпълниха с копнеж.

— Всеки един от тези сто долара за мен сега е нещо много значително, мистър Мейсън. Ще мога да се измъкна. Трябва. Знам, че някъде ще намеря работа.

— С колко пари разполагате всъщност? — запита Мейсън.

— Не си струва да ги споменавам — усмихна се тя.

— Колко са?

— По-малко от пет долара.

— Имате ли кола?

— Таратайката, за която ви говорих.

— Чудя се как не са я взели за покриване на разходите по делото и...

— Никой не искаше да поеме разходите по ремонта ѝ.

Мейсън се замисли за миг.

— Търсите работа, нали?

Тя кимна.

— Каква?

— Нямам претенции.

— Разбрах, че сте работила в ресторант. Смятате ли, че ще се справите като сервитьорка?

— Работила съм в различни ресторанти какво ли не. Зная как да се справя, мистър Мейсън. Все ще намеря нещо.

Той се обърна към Дела:

— Опитай да се свържеш с Джо Падена.

— Дали е станал вече?

— Вероятно е време да стане. Свържи ме с него и ще разберем какво е положението горе.

Няколко минути по-късно Дела Стрийт направи знак на Пери Мейсън и той взе слушалката:

— Здравей!

— Здравейте! Джо Падена е на телефона. Какво иска от Джо Падена?

— Пери Мейсън е на телефона. Искам една услуга.

— Иска услуга от Джо Падена. Получи услуга от Джо Падена. Джо Падена не забравя приятели. Какво иска?

— Имаш ли свободно място за сервитьорка?

— Как позна? Ако е близка на вас, да. За добра сервитьорка и ваша приятелка има място веднага.

— Изпращам ти едно момиче. Казва се Ивлин Бегби.

— Момиче или сервитьорка?

— И двете.

— Чудесно. Джо Падена може не прави услуга. Може вие прави услуга на Джо Падена, ако момиче наистина добро. Нали разбира, това място е в гора. Момиче живее тук. Моя жена държи каса. Джо Падена няма досажда и тя живее тук. Като член на мое семейство. Други хора досаждат, но Джо Падена — не.

— Ще ѝ го обясня — усмихна се Мейсън. — Пращам ти я.

— Кога?

Мейсън погледна въпросително Ивлин:

— Кога можете да се представите?

— Веднага.

— Ще бъде горе до един час.

— Прекрасно. А сега, мистър Мейсън, вие направи услуга.

— Кажете!

— Как изглежда момиче?

— Доста е хубаво.

— Така и мисли. Казва момиче не търси Джо Падена. Казва търси мисис Джо Падена. Нали разбира?

— Разбирам.

— Довиждане — и Джо Падена затвори телефона.

— Мястото е твърде интересно — започна Мейсън. — Джо Падена е мой клиент. Двамата с жена си държат заведението „Краункрест“. Намира се високо в планината над Холивуд. Точно на билото. Има изглед както към долината Сан Фернандо, така и към Холивуд. Доста кинаджии ходят там. Малко заведение, но със собствена атмосфера. Първокласно е и го посещават почти всички известни филмови личности. Ще се наложи да живеете там, тъй като заведението затваря след полунощ...

— Това ме устройва. Звучи примамливо.

— Когато стигнете там, ще потърсите мисис Падена. Не обръщайте внимание на Джо. Мисис Падена е касиерката. Тя обича да държи парите и...

— И носи панталони? — засмя се Ивлин.

— Точно така. Там ще бъдете в пълна безопасност. Джо няма да ви досажда. Някои съдържатели го правят. Вие...

— Всички го правят — гласът ѝ звучеше почти нехайно. — С това се свиква. Върви заедно със занаята. Колко ще ми плащат?

— Не мога да ви кажа. Тарифата е висока. Знаят, че сте ми близка. Ще ви плащат достатъчно. Искам да поддържате връзка с

мен. Най-добре веднага ми позвънете, за да разбера дали ще останете да работите там, или не. Докато не получим обезщетение по това дело, трябва да зная къде да ви намеря. Може да се наложи да взема бързо решение...

— Ако ви предложат пари, приемете ги, но поне направете опит да ми издействате пробни снимки. Зная, че ще бъде трудно. Дори и да обещаят, вероятно работата ще се проточи. Ще ме изправят пред камерата издокарана с някоя демодирана дреха. Ще ме накарат да прочета няколко реда, да покажа краката си, да изиграя етюд на ярост, учудване, любов и ще ме отпратят, без да ме потърсят повече. Така ще изпълнят тяхната част от споразумението.

— Ако успея да ги убедя, пробните снимки ще бъдат истински — прекъсна я Мейсън. — Не се тревожете за това.

— Трябваше да го знам — усмихна се с благодарност тя. — Вие не правите половинчати неща. Как да стигна до „Краункрест“?

— Дела ще ви обясни. Може да изберете по-дългия път през Мълхоланд, но него минава по-голямата част от движението. Но има и пряк път, стръмен и тесен. Ако приемете работата, трябва да го знаете, ще ви спестява много време.

— Мистър Мейсън, длъжна съм да ви кажа още нещо.

— Какво?

— Оплесках много неща и продължавам да се питам дали това може да има нещо общо с... Въпреки че не виждам как, но аз...

— Хайде, продължавайте!

— Ами когато пристигнах в Корона и колата ми се повреди, се чудех къде да убия времето си. Зачетох в едно филмово списание статия за Хелън Чейни. Коментираха усилията ѝ в търсенето на щастие и намекваха, че сега е влюбена, надявала се този път да е намерила истинската любов. Имаше и снимки на първите ѝ двама съпрузи, а нещо в снимката на втория ѝ съпруг, Стив Мерил, ми се стори ужасно познато.

— В какъв смисъл?

— Приличаше на Стонтън Вестър Гладън.

— Какво направихте? — присви очи Мейсън.

— Обадох се в редакцията на списанието, взех адреса на филмовата агенция, където смятаха, че мога да открия мистър Мерил, и най-после се добрах до телефонния му номер.

— Продължавайте — гласът на Мейсън бе съвсем безизразен.

— Позвъних му. Казах му коя съм и къде съм отседнала.

Осведомих го, че колата ми е повредена, нямам пукнат грош и очаквам веднага да ми даде някаква сума. Посъветвах го до шест месеца, не по-късно, да ми върне останалите пари, в противен случай ще се обърна към полицията.

— Какво се случи после?

— Заяви, че сигурно съм някоя откачена, че не е свикнал да плаща на изнудвачи и за пръв път в живота си чува за Стонтън Гладън и Ивлин Бегби. След това тръсна слушалката. Чудя се, мистър Мейсън, дали този телефонен разговор по някакъв начин не е свързан... Е, виждате колко е объркано всичко, но ако това действително е Стонтън Гладън...

— Имате ли някакви съмнения?

— Да. Сега. Тогава мислех, че може и да съм сбъркала. Когато излязох от телефонната кабина, бузите ми горяха. В края на краищата човек не може да бъде съвсем сигурен за приликата само по една снимка.

— А сега?

— През последните няколко часа все си мисля за това. Ако Мерил наистина е Стонтън Гладън, допускате ли, че някои неприятности, които се стовариха върху главата ми, може да идват оттам? Да съпоставим нещата. Той беше омагьосан от сцената точно колкото и аз, но подходът му беше различен. Трябва да е бил отчаян, когато задигна парите ми. Логично е да се предположи, че ги е използвал, за да стигне до Холивуд. Естествено е да промени и името си. Просто не мога да го избия от главата си.

— Струва си да поразчовъркаме тази работа. Убедена ли сте, че е той.

— Съвсем не — засмя се тя. — Не и от снимката. Ако го видя, ще мога да кажа.

— Онова, което ми съобщихте, може да има голямо значение, но засега ще го оставим настрана.

— Трябваше да го знаете.

— В момента има по-належащи неща. Ще са ви необходими малко пари, докато получите първата си заплата. — Мейсън се обърна към Дела Стрийт: — Попълни на мис Бегби чек за сто долара. Нека го подпише и й дай парите в брой.

— Това пък за какво е? — Ивлин учудено ококори сините си очи.

— За сметка на обезщетението, което се готвя да ви уредя.

Освен това няма да ви навреди, ако започнете работа с някой и друг долар в джоба.

— Не обичам заемите. Винаги съм се придържала към този принцип.

— Не е заем, а предплата. Може да искате...

Той се поколеба, а тя сведе поглед към костюма си и се засмя:

— Сега разбирам. Трябва да си купя някоя нова дреха. Избрах този костюм в Нидълс. Рекламираха го като евтин и елегантен. Наистина беше евтин и изглеждаше елегантен, докато не мина през химическо чистене. Мистър Мейсън, предполагам, че вече са ви го казвали: вие сте прекрасен човек. Няма да ви отнемам повече от времето, за да ви обяснявам, как се чувствам. Мисля, че го знаете. — Сините й, ясни и ведри очи бяха вперени в неговите. След това протегна ръка: — Страхотен сте!

Дела Стрийт й подаде плана на местността и стоте долара:

— Подпишете се тук, мис.

Ивлин подписа чека, взе парите и плана и рязко каза:

— Ще ви се обадя, мистър Мейсън — и излезе, без да се обърне.

Дела попи с попивателната чека.

— Мастило? — запита Мейсън, когато забеляза изражението на лицето й.

— Капнала е сълза. Обзалагам се, че на това момиче не му се случва често да плаче.

— Клетата. Предполагам, че вече е получила своя дял житейски несгоди. Надявам се поне веднъж да направим нещо добро за нея.

— А сега, Дядо Коледа — рече Дела Стрийт, — завържи елените си за елхата и прегледай този куп писма.

Телефонът иззвъня. Дела вдигна слушалката и попита:

— Кой е, Гърти? Мистър Мейсън... Кой?... Момент. — Тя се обърна към Мейсън и закри слушалката с ръка: — Искаш ли да говориш с Айрин Кийт?

Устните на Мейсън се разтеглиха в широка усмивка:

— Прехвърли я на моя телефон. — Той вдигна слушалката: — Здравейте, мис Кийт.

Гласът на Айрин Кийт звучеше твърдо, спокойно и уверено:

— Добро утро, мистър Мейсън. Разбрах, че представлявате мис Ивлин Бегби.

— Сътруднича на Франк Нийли от Ривърсайд. Имате ли адвокат, който да се грижи за делата ви?

— Сама се грижа за тях, мистър Мейсън.

— Мис Бегби всъщност е останала без пари. Върху името и репутацията ѝ беше лепнато позорно петно. Търсила е работа в града. Подразбирам, че искате да ѝ помогнете по някакъв начин.

— Мога да бъда великодушна.

— Може би ще е най-добре да бъдете.

— Това заплаха ли е?

— Все още не.

— Да не се каните да заведете дело срещу мен?

— Ще бъда откровен с вас. Все още не съм напълно запознат с всички факти по това дело, но имам намерение да ги проуча. Ако имате адвокат, който да се грижи за интересите ви, посъветвайте го да обърне необходимото внимание на този случай.

— Предпочитам сама да се оправям. Ще бъдете ли в кантората си днес?

— Да.

— Мога ли да се срещна с вас?

— Много съм зает. Опитвам се да ви внуша, че за това дело ще имате нужда от адвокат...

— Не ми трябва адвокат. Предпочитам сама да платя на момичето някакво обезщетение, отколкото да се бръкна и за адвокатския хонорар. По телефона не съм много убедителна. Ще дам известна сума, но не бива да очаквате, че ще е много голяма. Какво ще кажете? Искате ли да разговаряме?

— Елате. Ще се срещна с вас, но запомнете: предпочитам да разговарям с адвоката ви.

— Ще наема адвокат, когато аз реша, че имам нужда от него. Мисля, че за обезщетението ще се споразумея по-лесно с вас, отколкото ако използвам посредничеството на адвокат.

— Защо? — Мейсън беше объркан.

— Въпреки че адвокатът ми е много добър, но му липсва сексапил — засмя се тя. — Ще дойда днес към два и половина. Така ще ми остане време и за козметичния салон. Пазете се, мистър Мейсън.

— Много добре — усмихнато отговори той. — Ще ви видя в два и половина — и той затвори телефона.

Дела Стрийт решително тикна купчината поща в ръцете му:

— Едва след като ми продиктуваш отговорите на първите четири писма, които са изключително важни, ще ти разреша да

прочетеш холивудската клюкарска хроника.

— Нещо за случая ли? — повдигна въпросително вежди Мейсън.

— Не съвсем, но редакторът използва делото, за да коментира романа на Хелън Чейни.

— Така ли? Разкажи ми накратко.

— Хелън Чейни възнамерявала да се омъжи за Мървин Олдридж. Щял да бъде третият ѝ брак. Предишният ѝ съпруг бил Стив Мерил. По времето, когато Чейни все още не била открита. Мерил бил само един второкласен актьор. Тя била само звездичка. Бракът ѝ с Мерил просъществувал едва година. Разбрала, че е негодник и го изгонила. Мерил искал да се ожени повторно и тя платила разноските за развода по бързата процедура в Мексико. По-късно се усъмнила в законността на този развод и сама завела дело тук, в Калифорния. Изпратила призовки, получила неокончателно решение и зачакала то да влезе в сила.

Мървин Олдридж, собственик на корабостроителници, се увлякъл по Хелън Чейни и хората зашушукали, че ще се вдига сватба. Тогава Мерил завел дело. Предявил искане бракът му с Чейни да бъде обявен за невалиден, тъй като първият ѝ мъж бил все още жив, а тя се развела с него в Мексико — по онова време тези разводи били на мода. Твърдял, че двамата по-скоро били съдружници, отколкото съпрузи, че неговите пари отивали за кариерата на Чейни и че имал право на половината от цялото ѝ имущество.

Решението за развода трябвало да излезе в деня на пристигането на Хелън в Лас Вегас. Адвокатът ѝ трябвало да го получи в десет часа, да ѝ телефонира и в единадесет тя щяла да се омъжи за Олдридж.

Сега всичко това представлявало една юридическа каша. Мерил водел дело за анулиране на брака, позовавайки се на факта, че първият ѝ мъж бил все още неин законен съпруг.

Случайно или не, Мерил завел делото в съда два дни, след като Чейни и Олдридж уговорили датата на сватбата си в Лас Вегас. Подчертават, че сватбата била осуетена от обира. Той развалил брачната церемония и преди да бъде определена нова дата, Мерил завел делото си.

Няма ли да е вълнуващо, ако се окаже, че Стив Мерил наистина е негодникът, измамил младата провинциалистка. В такъв случай твоята Ивлин Бегби...

— Почакай — прекъсна я Мейсън. — Какво искаш да кажеш с това „твоята Ивлин Бегби“?

— Онова, което казах. Трябваше да видиш израза на очите ѝ. И още нещо: момиче, на което не му трепва окото, не пролива сълзи върху чек, освен ако не е силно развълнувано. А сега ще благоволиш ли да се върнеш към този куп писма и да им окажеш нужното внимание?

4

В два и половина, когато телефонът иззвъня, Мейсън беше прегледал повечето от спешните писма. След разговор със секретарката Гърти, Дела Стрийт се обърна към него:

— Айрин Кийт е отвън. Не може ли да изчака, докато прехвърлиш останалата кореспонденция? Писмото до съдията Карвър е спешно.

— Не — поклати глава Мейсън, — съдията Карвър може да почака. Аз ѝ казах два и половина и тя е точна. Доведи я, Дела. Ще отговорим по-късно на Карвър. Между другото, има ли новини от Ивлин Бегби?

— Да. Обадила се е по обяд и е оставила съобщение при Гърти. Джо Падена я е взел на работа. Имал нужда от персонал.

— Добре. А сега да обърнем внимание на Айрин Кийт. Тя вече ме предупреди, че ще използва женските си оръжия. Любопитен съм да видя как действат.

— Действат. Поне засега. Беше решил да посветиш този ден на кореспонденцията, а...

— Спешно е.

Дела Стрийт въздъхна, остави пощата и излезе, за да покани Айрин Кийт в офиса. След малко се върна видимо развълнувана. В гласа ѝ се долавяше почти одобрение, когато обяви:

— Мис Кийт, мистър Мейсън.

Айрин Кийт пристъпи напред. Фигурата ѝ сякаш изпълни кантората и избути на заден план мрачното достолепие на подвързаните с кожа книги, бюрата и етажерките, запълнени с папки.

— Здравейте. Идвам от козметичния салон. Излъскала съм до блясък смъртоносните си оръжия. — Тя се приближи и му подаде ръка: — Много съм слушала за вас, мистър Мейсън. Досущ като на

снимките сте. Каква глупост изтърсих!

Мейсън се усмихна и я покани да седне:

— В края на краищата тъкмо това е предназначението на фотографията.

— Не, не е! Може би ще се учудите, но много хора искат снимки, на които да не приличат на себе си. Предпочитат да бъдат разкрасявани, идеализирани. Но да се върнем към работата. Вие сте твърде зает човек. Искате от мен да направя нещо за онази млада жена, нали?

Мейсън кимна.

— Имам среща с Мървин Олдридж тук — тя погледна часовника си. — Нямайте нищо против, нали?

— Олдридж ли? — вдигна въпросително вежди Мейсън.

— Младоженецът — засмя се тя. — Беше готов да сключи брак. Спаси го обирът на бижутата.

Мейсън погледна Дела и тя включи скрития магнетофон.

— Продължавайте!

— Мърв е добро момче. Вероятно сте чувал за него. Прави яхти в Нюпорт Бийч.

— Корабите „Олдридж“?

— Да. Тях. Известно му е какво точно искат младежите и им го осигурява. Много лодки за малко пари. Никой не знае как го прави. Разбира се, количеството помага.

— Та, казвате, той щял да се ожени?

— Да. Той беше младоженецът, аз бях шаферката, а Хелън Чейни младоженката.

— И какво се случи?

— Трябваше да се срещнем в Корона. Мърв Олдридж щеше да дойде от Балбоа през каньона Санта Ана. Хелън и аз пристигнахме от Холивуд с моята кола. От Корона възнамерявахме да тръгнем за Лас Вегас. Там всичко беше уредено. Очертаваше се чудесно сватбено тържество.

— Продължавайте!

— Ами след всичко, което се случи, мистър Мейсън, не разбирам какво значение имат всички тези факти. По-голямата част от станалото може да се прочете във филмовата колона на сутрешните вестници. Бижутата бяха откраднати, момичето беше обвинено и оправдано и...

— Но аз искам да знам фактите.

— Добре. Вие питате — засмя се малко нервно тя.

— И тъй?

— Ами — Айрин Кийт погледна часовника си — предполагам, че съм карала много бързо. Колата ми наистина е неудържима. Стъпи ли на шосето, замърква като котка и се понася като бясна. Не е кола, която се подчинява на закона. Разбира се, тръгнахме по-рано, за да имаме време... В случай че спускаме гума.

Мейсън кимна в знак, че я разбира.

— Мисля, че знаете всичко за Хелън. Тя направи главоломна кариера — от незначителна статистка до звезда. Стив Мерил е негодник. Беше слаб второкласен артист. И няма пукната пара. Искане да измъкне нещо от Хелън. При едно обикновено дело не би имал никакъв шанс. Но ако успее да осуети брака на Хелън и Мърв, може да се надява на откуп. Вероятно няма да повярвате, но Хелън наистина иска да има свой дом, да е защитена... Естествено, тя е като трън в очите на обществото заради ролите си в киното. Но обикновено става така. Винаги е играла роли на куклички с прилепнали пуловери и необуздан характер. Това се харесва на публиката. Стотици пъти съм я съветвала да не приема подобни роли, но филмите се ният един след друг и на нея това ѝ харесва. Виждате ли какво стана, отплеснах се.

— Бяхте стигнали до срещата в Корона — уточни Мейсън.

— Вярно. Пристигнахме твърде рано. Не искахме да закъсняваме за срещата с Мърв. Той не обича да чака никого.

— Предполагаете, че Мървин Олдридж ще бъде точен?

— До минутка. Той е педант по отношение на времето.

Сверихме си часовниците по телефона, така че да се срещнем и да тръгнем веднага.

— Но вие подранихте.

— С двадесетина минути, по-точно, с двадесет и една.

Паркирахме и решихме да пийнем по нещо. Хелън смяташе, че в случая е оправдано, а и не се наложи дълго да ме убеждава.

— Значи влязохте в бара и пийнахте?

— Точно така.

— Какво се случи, когато излязохте?

— Забелязах, че капакът на багажника е открянат, а вътре бяха подаръците, всичките ми бижута, а и бижутата на Хелън. Съвсем необмислено реших да уведомя полицията. Направих голяма грешка. Веднага се намеси шефът на полицията. Сигурно подуши възможност

за завоюване на популярност и слава. И вкупом ни натика в полицейския участък. Накара ме да опиша всичко. Появи се Мърв, страшно ядосан. Не можете дори да си представите смразяващата ярост, която го беше обзела.

— Защо?

— Ами той има особен характер. Освен това не обича полицията, закъсненията и да се шуми около него. Когато Мърв прави нещо, обича то да върви като по часовник.

— Така че сватбата беше отложена.

— Да. Задържаха ни до полунощ. Хелън беше като луда, Мърв бесен, а полицията и журналистите на малкия град преживяха своя голям ден.

— Не можахте ли да се измъкнете?

— Вероятно щяхме да успеем, ако полицията не беше изкопала този свидетел. После арестуваха Ивлин Бегби, а мен накараха да подам иск. Предложих на Хелън и Мърв да продължат, а аз да остана и да се оправя с формалностите, но Хелън не искаше да тръгне без мен, а и всичко вече бе загубило романтичността си. Мървин не би чакал никого. Той твърди, че средностатистическият човек губи десет процента от продуктивното си време, за да чака другите. Не би пожертвал за когото и да е повече от пет минути.

— Какво се случи после?

— Предполагам, че знаете останалото.

— Сватбата бе отложена. Спомням си, че четох за това в пресата. Непосредствено след отлагането ѝ, вторият съпруг на Хелън Чейн завел иск срещу нея. Нещо по този въпрос?

Айрин Кийт стисна устни:

— Това е изнудване! Стив Мерил! Този негодник! Цената...

Телефонът отново иззвъня. Мейсън кимна на Дела. Тя вдигна слушалката, проведе кратък разговор със секретарката и се обърна към него:

— Мървин Олдридж. Твърди, че има среща с мис Кийт тук.

Мейсън погледна Айрин Кийт:

— Да влезе ли сега?

— Мисля, че би било чудесно, мистър Мейсън — бързо изрече тя. — Искам всичко да бъде уредено и знаая, че Мърв би желал да е наясно какво става. Той може... Може да се разсърди, ако постигнем някакво споразумение, без да съм се консултирала с него.

Мейсън кимна и Дела излезе, за да доведе Мървин Олдридж.

Забравила за съществуването на Мейсън, през това време Айрин Кийт бе вперила очи във вратата. Когато тя се отвори, Кийт скочи от стола и бързо тръгна напред.

— Здравей, Мърв! — протегна към него тя и двете си ръце. — Запознай се с мистър Мейсън!

Висок почти колкото Пери Мейсън, широкоплещест, строен и със загоряло от слънцето лице, Мървин Олдридж пое ръцете на Айрин Кийт в своите и се усмихна:

— Здравей, красавице! Как се чувствава шаферката?

Сетне пристъпи напред и се ръкува с Мейсън.

След обичайните любезности Олдридж седна, погледна часовника си и се захвана за работа с деловата експедитивност на председател на директорски съвет.

— Айрин, по телефона ти ми намекна за обезщетение на младата жена, която открадна сватбените подаръци, нали?

— Не ги е откраднала, Мърв.

— Откъде знаеш.

— Беше оправдана.

Усмивката на Олдридж беше по-изразителна от думите му.

— Мърв — замоли го Айрин, — зная, че не го е направила. Чувствам го. Има нещо нагласено в цялата тази работа.

— Мога ли да ви попитам как се оказахте ангажиран в това дело? — обърна се той към Мейсън.

— Бях въввлечен.

— Нормално е Мърв да се чувства засегнат от тази история — намеси се Айрин Кийт. — Тя осуети сватбата му.

— Айрин и Хелън оставиха всички бижута в багажника на колата...

— Заключих багажника, Мърв. Помня, че го направих — настоя тя.

Олдридж кимна, за да ѝ благодари за пояснението, а после продължи:

— Момичетата решиха, че трябва да съобщят за обира в полицията в Корона. Описанието на всички факти и подробности ни отне повече от час и половина. След това се появи онзи човек. По дяволите, как му беше името, Айрин?

— Боулс. Хари Боулс.

— Точно така. Та той бил видял младата жена да се мотае около багажника, поне така твърдеше. Но на делото вчера се, провали

напълно. Журито оправда обвиняемата. Тя наистина имаше късмет. Къде е сега?

— Работи.

— Къде?

— В града.

— Мърв, имай ми доверие — прекъсна го Айрин Кийт. — Имам чувството, че... Мисля, че всичко е било предварително нагласено.

Олдридж поклати глава.

— Няма ли да се довериш на женския ми инстинкт?

Погледът му, стоманено твърд, докато преценяваше Мейсън — се смекчи, когато се обърна към Айрин Кийт.

— Ти си прекалено простодушна. Винаги търсиш доброто у хората. Просто не си в състояние да проумееш света, в който живеем.

— Моля те, Мърв. Много присърце взимаш тази история.

Той и се усмихна нежно, сетне отново се обърна към Мейсън. Държанието му беше студено и надменно.

— Какво предлагате, мистър Мейсън?

— Айрин Кийт подписа жалба срещу Ивлин Бегби, като я обвини, че е извършила престъпление. Мис Бегби беше арестувана, после съдена и оправдана. Така случаят приключва незадоволително.

— От чия гледна точка?

— От гледна точка на всички потърпевши.

— Айрин е действала без умисъл по отношение на онази жена. Никога преди това не я е виждала. Шерифът я накара да подпише и тя подписа. Няма никакво правно основание да се предявява иск срещу нея за нанесени щети. Всеки адвокат ще го потвърди.

— Опитвах се да убедя мис Кейт да ми даде името на адвоката си и да ми позволи да разговарям с него. Но щом предпочита да обсъжда нещата сама, какво мога да направя аз.

— Всичко това звучи прекрасно, но не бива да държите Айрин отговорна за щетите. Та тя дори не познава момичето. Подписа иска по съвета на властите.

— Май се опитвате да ми разяснявате закона?

— Да.

— Тъй си и мислех — Мейсън се изправи.

— Почакайте, може би неправилно ви прецених.

— И аз мисля същото, по вече е късно за преоценка.

— Мистър Мейсън — замоли го Айрин Кийт, — мисля, че са ви обезпокоили без нужда.

— А пък аз не смятам, че е така — адвокатът прекоси кабинета и отвори вратата.

Айрин Кийт погледна бегло Олдридж и рязко се обърна към Мейсън. Корабостроителят я сграбчи за ръката:

— Хайде, Айрин! Да си вървим!

Адвокатът проследи с поглед затварянето на вратата. Дела изключи магнетофона.

— Шефе, ако тя искаше да се постигне споразумение, защо накара Мървин Олдридж да дойде тук?

Мейсън се извърна и замислено я изгледа. После каза:

— Благодаря ти, Дела!

— За какво? — в очите ѝ се четеше учудване.

— Подсещаш ме за нещо, което щях да пропусна.

— Не те разбирам.

— Мървин Олдридж е точен до педантизъм. Не чака никого повече от пет минути. Държи на точността до секунда.

— Така е, но все още нищо не разбирам!

— Срещата ми с Айрин Кийт беше насрочена за два и половина. Тя е уговорила Олдридж да се срещнат тук. Той се появи петнадесет минути по-късно. Явно тя му е казала да дойде тогава. Спомняш ли си, Айрин ме уведоми, че отива в козметичния салон, за да лъсне до блясък смъртоносните си оръжия. Предупреди ме, че ще пусне в действие сексапила си. Имала е намерение за петнадесетина минути да ми завърти главата, да разбере как стоят нещата и после да изиграе ролята на великодушна светска дама, изгаряща от нетърпение да поправи стореното зло. По-късно в играта се включи и Мървин Олдридж, който по предварителна уговорка или поради вродения си темперамент, се държа възмутително надменно, грубо и студено. Така всички предложения за уреждане на нещата пропаднаха.

— Значи мислиш, че всичко е предварително обмислено?

— Не ще и съмнение. В точно определено време се случи, за да е случайно.

— Тогава мога да ти кажа още нещо. От женска гледна точка!

— Казвай!

— Айрин Кийт се интересува прекалено много от Мървин Олдридж. Предполагам, че обирът на бижутата е бил добре дошъл за Стив Мерил и му е дал време да заведе иск срещу Хелън. Обзалагам се, че когато бракосъчетанието е било отложено, Айрин Кийт не се е скъсала от плач.

Мейсън присви очи:

— Появиха се твърде интересни факти за размисъл, Дела.

Струва ми се, че обстоятелствата налагат да предприемем малко разследване и да потърсим допълнителни аргументи, които биха могли да ни бъдат от полза.

— С други думи, отваря се работа за Пол Дрейк — усмихна се тя.

— Позна. Иди да видиш дали е в кантората си. Доведи го, където и да се намира, каквото и да прави. Работата започва да става дебела.

— Кое то доставя голямо удоволствие на някои хора — подхвърли през рамо тя вече от прага.

5

Пол Дрейк, шеф на едноименното детективско бюро, чиято кантора се намиреше на същия етаж на сградата, се завъртя на големия стол за клиенти така, че краката му увиснаха през едната странична облегалка, а гърбът му се залепи за другата.

— Изплюй камъчето, Пери!

Понечил да каже нещо, Мейсън спря замислено, избра си цигара, запали я, известно време наблюдава кръгчетата дим и най-после каза:

— Познаваш Хелън Чейни, нали, Пол?

— Актрисата ли?

— Да.

— Лично не.

— Какво знаеш за нея?

— Не е много. Сегиз-тогиз нейният рекламен агент публикува голямо количество информация. Тя обаче не означава нищо. На екрана Чейни е секси, страстна и прелъстителка, в очите ѝ се чете призив, носи къси поли и съвсем прилепнали към тялото ѝ пуловери, но винаги в рамките на приличието. Това означава, че рекламният ѝ отдел работи извънредно, за да я представи като малка домакиня с престилка, затворени блузи, дълги поли и всичко от този род. Тя действително обича да готви. Нещастна е, че кариерата ѝ пречи да бъде истинска домакиня. Създават ѝ образ на сексбомба. Всъщност е домоседка. Винаги когато има свободно време, плете нещо за някой

приятел. Тя...

— Стига! Много е банално.

— Нали! — ухили се Дрейк. — Научих, че пак ще се омъжва.

Мейсън кимна:

— В Лас Вегас всичко било готово, но някой откраднал сватбените подаръци. След това в играта се включил вторият ѝ съпруг, Мерил. Завел дело и объркал всичко. Какво знаеш за него, Пол?

— Нищо особено. Беше актьор, ако може да се нарече така. Мисля, че все още играе. Хелън не блестеше с талант, преди да изиграе ролята на кореспондентката на корейския вестник. Каква е връзката?

— Ивлин Бегби беше арестувана за кражба на бижута от колата на Айрин Кийт. Вчера я оправдаха.

— Да. Делото се гледаше в една каубойска община, нали? Четох за това.

— По-скоро в една от портокаловите общини. В Ривърсайд.

Дрейк поклати глава.

— Сега — продължи Мейсън — искам да издействам някакво обезщетение за Ивлин Бегби.

— Завела ли е иск?

— Все още не. Не мога да докажа, че има предумисъл. Вероятно липсва. Айрин Кийт е подписала иск, но го е направила по настояване на общинския прокурор. Добера ли се до повече факти, може да открия и някаква измама. Тогава Бегби ще е в коренно различно положение. Ако момичето е виновно, всичко щеше да е ясно. Но ако е невинно, както сочат фактите, тогава някой умишлено се е опитал да ѝ навреди. Онзи, който е подхвърлил гривната в мотелската ѝ стая, явно е искал подозрението да падне върху нея. Хари Боулс, който я разпозна като лицето отворило куфара на Айрин Кийт, може да е жертва на неволна грешка, но може и да е замесен в измамата. Научи, каквото можеш!

— Срок?

— Спешно!

Дрейк се надигна от стола.

— Много си добър! — оплака се той, докато отваряше външната врата.

— И още нещо: проучи Стив Мерил! Разбери дали някога се е подвизавал под името Стонтън Вестър Гладън.

- Повтори името! — обърна се Дрейк.
— Стонтън Вестър Гладън.
Детективът го записа в бележника си.
— Предполагам, че искаш информацията след тридесет минути?
— И утре вечер няма да е късно! — засмя се Мейсън.

6

В пет без петнадесет телефонът, чийто номер не беше обявен в указателя, иззвъня. Мейсън кимна на Дела да се обади.

— Здравейте... Момент, Пол! — Тя се обърна към Мейсън: — Пол казва, че един от неговите хора има някаква информация от Корона.

Адвокатът вдигна другата слушалка:

— Здравей, Пол!

— Здравсти, Пери. Един от моите хора е открил гореща следа в Корона. В деня на обира към единадесет и тридесет млада жена с тъмни очила наела стая в мотела срещу кръчмата като се регистрирала под фалшиво име и адрес. Една камериерка разказала, че я е видяла да излиза от бунгалото на Ивлин Бегби. Няма да й обърне внимание, ако непознатата не изглеждала смутена. Обяснила, че е объркала номерата. Току-що си внасяла багажа.

— По кое време е станало това?

— Горещо-долу, когато тази жена наела стаята — в единадесет и половина. Управителката не е много сигурна. Спомня си, че бунгалата били току-що почиствани. Времето за напускане е десет часа. Тогава идвали и камериерките и свършвали работата си за около два часа. Тъй че, когато тази особа се появила в единадесет и половина, управителката трябвало да намери оправено бунгало за нея. Затова запомнила часа.

— Някакво описание на жената?

— Ще стигна и дотам. Висока около метър и седемдесет. С тъмни очила, скъпи дрехи и много скъп автомобил. Управителката не е сигурна за марката на колата. В регистрационната карта е записана като „Кадилак“, но тя е по-склонна да мисли, че е била „Линкълн“. Не е сигурна.

— А регистрационния номер?

— Проверих. Фалшив е.

— Адреса?

— Също.

— Нещо друго от описанието?

— Елегантни дрехи, добре обигран глас и през цялото време не сваляла тъмните си очила. Според управителката била към тридесетгодишна. Спомня си и нещо интересно: непознатата носела обувки от крокодилска кожа. Много скъпи. Имала хубави глезени и затова управителката забелязала обувките. Нали знаеш, че не обичат самотни привлекателни млади момичета да наемат стаи по това време на деня, защото понякога се случва да се забъркат в някоя каша.

— Но все пак управителката ѝ е дала стая, нали?

— Да. Непознатата обяснила, че е шофирала цяла нощ, че отивала в Холивуд и трябвало да поспи два-три часа, но щяла да плати за пълен престой. Искала просто да затвори очи и да се отпусне.

— Колко време е останала?

— Не се знае. Явно към един часа вече е изчезнала.

— Как така?

— В дванадесет и половина една камериерка забелязала, че бунгалото е освободено и ключът е отвън на вратата. Някой се бил къпал, тъй като кърпите били на пода. Леглото не било разхвърляно. Нямало и багаж.

— И тази жена е влизала в бунгалото на Ивлин Бегби?

— Без съмнение. Камериерката я видяла да излиза оттам.

— Пол, тогава бижутата все още не са били откраднати!

— Зная, но мислех, че тези неща може да те заинтересуват.

— Действително. А къде е била Ивлин по това време?

— Очевидно е закусвала. Докато е била там, ставала късно.

Обяснила на камериерката, че цял живот се събуждала в тъмни зори и сега искала да опита от свободния живот.

— Пол, вземи снимки на Айрин Кийт. Провери дали камериерката няма да познае в нея мистериозната наемателка. Ако е така, започваме преследването.

— Пери, не забравяй, че непрекъснато е носела тъмни очила.

— Добре де! Поне опитай!

— Съгласен. Докога ще си бъдеш в кантората?

— Преди да изляза, ще оставя координатите си. Всъщност преди това ще се отбия в кантората ти. Продължавай по тази следа.

— Какви са новините? — попита го Дела. Мейсън ѝ предаде

информацията от Дрейк.

— Дела, опитай да се свържеш с Ивлин Бегби!

— Лично ли искаш да разговаряш с нея?

— Не. Предай ѝ, че са се появили нови и много интересни подробности, свързани с нейното дело. Предупреди я, че може да я потърси Айрин Кийт, за да ѝ направи примамливо предложение за обезщетение. Кажи ѝ, че колкото и щедро да изглежда то, тя не бива да го приема.

Дела Стрийт кимна и се отправи към офиса.

— Ще поръчам разговора оттам, шефе. Не искам да те безпокоя.

— Свържи се тогава и с Франк Нийли. Предай му, че сме попаднали на гореща следа.

Дела излезе, а Мейсън, присвил очи в размисъл, закрачи из кабинета. Няколко минути по-късно секретарката се върна.

— Шефе, свързах се с Джо Падена. Ивлин не е там!

— Така ли?

— Да. Смяната ѝ била от девет до три. После от осем до един след полунощ. Ясно е какво се е случило. Нали ѝ даде сто долара. Отишла е да си купи дрехи.

— Обяснението е твърде елементарно.

— Ето още информация от Джо Падена. Попитах го дали някой не е търсил Ивлин и няма ли съобщения за нея. Обаждал се някакъв мъж и помолил да ѝ предадат, че СМ желае споразумение.

— СМ ли?

— Да, просто инициалите.

— Стив Мерил! По дяволите, как е разбрал, че се намира там?

— Възможно е тя да го е потърсила отново.

— Не е изключено. А може съобщението за споразумение да е свързано със задържането. Ако успеем да идентифицираме жената, влязла в бунгалото на Ивлин като Айрин Кийт, няма да приема предложение и за двадесета и пет хиляди долара!

— Да оставя ли съобщение за Ивлин?

— Може първо да се обади на СМ.

— Какво да правим тогава?

Мейсън погледна часовника си и реши:

— Дела, вземи моята кола. Иди дотам по прекия път. Щом мис Бегби се появи, предай ѝ моето съобщение. Постарай се да си първа. Обади ми се, след като говориш с нея. Ще се срещнем за обяд в Холивуд или може би си заета?

— Напротив, свободна съм. А и много съм гладна. Тръгвам. Ще ти се обадя вероятно след час.

Тя облече палтото си, нагласи шапката си, отвори външната врата, хвърли му една усмивка и изведнъж се сепна:

— Боже мой! Забравих да се свържа с Нийли. След разговора с Джо Падена...

Мейсън ѝ направи знак да не се връща.

— Гърти ще му се обади. Тръгвай, Дела!

Той постоя, загледан в затварящата се врата. После се върна до бюрото, вдигна телефонната слушалка и каза на Гърти:

— Намери ми Франк Нийли от Ривърсайд. Ще бъда наоколо.

Мейсън обясни на Франк, че поради „евентуални разкрития“ обсъждането на въпроса за обезщетението сега ще бъде крайно неблагоприятно.

— Разбрано — засмя се Нийли. — Оставям всичко във ваши ръце, колега. Няма да отговарям дори и да ме питат колко е часът. Играя на адвокат-сътрудник само от благовъзпитаност.

— Играете, защото ще получите възнаграждение като защитник на Ивлин Бегби.

— Виждате нещата в розово!

— Още е рано да се каже, но май сме попаднали на следа, която ще помогне за справедливото уреждане на въпроса — уклончиво отвърна Мейсън.

— Надявам се, заради нея. Тя има нужда от пари. Но вие изглежда знаете някой неизвестен на мен закон. Проклет да съм, ако се сещам, как ще заведете дело за злонамерено даване под съд, след като, тъжителката е действала по препоръка на общинския прокурор.

— Не са ми известни повече закони, но съм достатъчно дълго в бранша, за да имам право да твърдя, че е задължително да се запознаеш с всички факти, преди да приложиш закона.

— Ще го запомня.

— Този урок се учи дълго време. Пък и го няма в учебниците по право. Ще ви държа в течение!

Мейсън остави телефонната слушалка, облегна се назад и се съсредоточи. След малко запали цигара и дръпна замислено, докато умът му анализираше различните страни на създалата се ситуация.

Гърти почука и влезе.

— Айрин Кийт е в кантората. Иска да ви види. Твърди, че трябвало лично да ви обясни нещо.

— Сама ли е? — запита Мейсън, докато включваше магнетофона.

Гърти кимна.

— Доведи я тогава — той угаси цигарата. — И още нещо...

— Да, мистър Мейсън!

— Ако след няколко минути се появи един непознат на име Мървин Олдридж и заяви, че има среща с Айрин Кийт, просто му кажи, че имам съвещание и съм наредил да не ме безпокоят. Същото важи и за всеки друг. Ще разговарям с личност, чиято съвест вероятно я кара да изпитва угризения. Този път искам да съм напълно сигурен, че няма да бъде прекъснат от някой, който вместо съвест, има мазол. Разбираш какво искам да кажа, нали?

— Да — Гърти се усмихна и се отправи към вратата.

Спокойната деловитост, с която Айрин Кийт прекрачи прага, свидетелстваше за добре обмислен план за атака.

— Здравейте, мистър Мейсън — протегна му ръка, тя. — Ужасно съжалявам за случилото се.

Той повдигна вежди.

— Заради Мърв! Мървин Олдридж!

Какво толкова е станало?

— Ами поведението му, навикът му да разглежда нещата схоластично и абстрактно. Той изцеди всичко човешко от ситуацията и започна да я разглежда като отвлечена икономика.

— Седнете!

— Мистър Мейсън, искам да направя нещо за това момиче!

— Мисля — той премести поглед към обувките ѝ от крокодилска кожа, — че е по-добре да ми разрешите да разговарям с адвокатата ви.

Тя седна, кръстоса крак върху крак и се усмихна.

— Защо? Страхувате ли се от мен, мистър Мейсън?

— Не, но положението е малко по-объркано, отколкото си го представях в началото... Струва ми се, че е наложително да имате адвокат.

— Не съм на същото мнение. Чудесно се оправям и сама с личните си дела. Ще се обърна към адвокат, само ако се забъркам в някоя каша.

— Вече сте се забъркала. Длъжен съм да ви кажа, мис Кийт, че от последния ни разговор насам открих някои неща. Те дават основание на Ивлин Бегби да заведе дело за клевета, предумишлено

даване под съд, неправомерно задържане и лишаване от свобода.

— Боже мой! Звучи много заплашително.

— Точно това целях.

— И срещу кого ще бъде заведено делото, мистър Мейсън?

— Нали вие подписахте иска?

— Щом искате да сме точни — усмихна се тя, — подписах оплакването по съвета на общинския прокурор. Всъщност, той приготви оплакването и ми го поднесе да го подпиша.

Мейсън кимна.

— Това не изключва ли напълно въпросът за предумисъл?

— Изглежда имате много добра представа за закона, свързан с преследването за предумишлено задържане?

— О, познавам закона!

— Наистина ли?

— Да! Посъветвах се с адвоката си по този въпрос.

— Разбирам. — гласът му прозвуча сухо.

— Не мисля. Ангажирала съм адвокат, който да ми разяснява закона. Колкото до това, какво трябва да предприема, уверена съм, че моята професионална оценка е много по-добра от оценката на адвоката ми.

— Парите, разбира се, не са всичко.

— Но дават дяволски добри възможности.

— Финансовият успех зависи от страшно много неща. Може да си инициативен, да притежаваш верен усет и различни умения и все пак да се провалиш, когато са замесени пари. Късметът и смелостта играят голяма роля във финансовия успех.

— Напълно вярно, мистър Мейсън. Радвам се да го чуя от вас. Аз съм по-предприемчива, притежавам по-верен усет и повече умения от моя адвокат. По-смела съм и досега късметът не ми е изневерявал.

И тъй, срещнахте се с адвоката си и го разпитахте за закона?

— Ами, да!

— И той ви даде необходимия съвет?

— Да.

— Какво ви каза?

— Съвсем точно ли искате да знаете? — засмя се тя.

— Ако желаете да ми кажете.

— Посъветва ме да пратя по дяволите както вас, така и вашата клиентка!

— И тогава решихте да дойдете тук?

— Да!

— Защо?

— За да постигнем някакво споразумение.

— Ще бъде по-трудно, отколкото си мислите!

— Глупости, мистър Мейсън. Ще дам хиляда долара на момичето. Те ще компенсират всичките му неприятности. Така и моята съвест ще се чувства по-добре, а и вие ще получите хонорара си. Ето чека. Написала съм го на ваше име, в качеството ви на адвокат на Ивлин Бегби. На гърба му съм добавила, следната забележка: при приемане осребряване или джиросване на чека вие като адвокат на мис Бегби гарантирате, че към мен никога няма да бъдат отправени претенции за неправомерно задържане, клевета, злонамерено даване под съд или каквото и да било друго, произхождащо от събития, свързани със загубата на бижута в Ривърсайд.

— Доколкото схващам — засмя се Мейсън, — адвокатът ви е помогнал да напишете забележката.

— Разбира се.

— И въпреки това предпочитате да водите преговорите сама?

Тя кимна.

— Мисля, че трябваше да дадете възможност на адвоката си лично да ме прати по дяволите.

— Какво има, мистър Мейсън? Няма ли да приемете тези хиляда долара?

— Не!

Тя го изгледа с добре изиграно учудване:

— Всемогъщи Боже! Мистър Мейсън, та аз поднасям на вашата клиентка хиляда долара на сребърен поднос!

— Не виждам подноса!

— Изразих се образно.

— И аз.

Погледът ѝ срещна неговия.

— Блъфирате ли, или имате скрит коз?

— Имам скрит коз, мис.

— От името на вашата клиентка ли отхвърляте чека. Не приемате споразумението без дори да се консултирате с нея?

— Ще ѝ предам предложението ви и ще я посъветвам да го отхвърли.

— Мога ли да попитам защо?

— Къде бяхте в деня на обира, да речем, в единадесет сутринта?

— Двете с Хелън Чейни се разкрасяхме в козметичния салон.

Можете да проверите по телефона, ако желаете. После обядвахме и... Но вие се интересувахте от сутринта.

— Да.

— Това е отговорът. Трябваше ли да се разтревожа, или да опитам да го избегна?

— Не беше наложително. Просто събирам сведения.

— И ги получихте. Приемате ли обезщетението.

— Вероятно не. Ще трябва...

— Почакайте — прекъсна го тя. — Няма да позволя да ми играете тези номера. Давам ви срок пет часа да го приемете или отхвърлите. Ако не ми телефонирате до десет и половина, че сте съгласен, ще се разпоредя и банката ще прекрати изплащането на чека. Телефонният ми номер в Хълвърстед е 6-3701.

На бюрото иззвъня телефонът с необявения номер. Знаеха го само Дела и Пол Дрейк и Мейсън винаги му даваше предимство, независимо с какво е ангажиран в момента.

— Извинете ме — рече той и вдигна слушалката. — Здравейте.

От другия край се чу гласът на Дела:

— Здравей, шефе! Можеш ли да говориш?

— Не.

— Има някой в кантората, тъй ли?

— Да.

— Някой, свързан с делото Ивлин Бегби?

— Да!

— Шефе, намирам се в „Краункрест“. Ивлин се върна от пазар. Току-що влезе. Имах възможност да разменя само няколко думи с нея, но разбрах, че оставеното съобщение е наистина от Стив Мерил. След като напуснала кантората, тя взела няколко стари филмови списания, открила още снимки и се убедила, че Стив Мерил е Стонтън Вестър Гладън, който откъснал парите ѝ. Позвънила му. Не бил къщи, но жената, която отговорила, се съгласила да му предаде съобщение. Ивлин оставила името и адреса си и поръчала на жената да помоли мистър Мерил да предаде на мистър Гладън да ѝ се обади най-късно до пет часа днес.

— Само това ли?

— Да. Но то свършило работа. Мерил се обади и оставил съобщение за Ивлин, че е готов да преговаря.

— Прибирай се и ще обсъдим нещата по-подробно!

— Веднага ли да се върна?

— Да.

— Да кажа ли на мис Бегби да не предприема нищо, преди да се консултира с теб?

— Да! Абсолютно нищо!

Мейсън затвори телефона и изчака Айрин Кийт да каже нещо. Тя се изправи рязко и му протегна ръка:

— Все пак мисля, че блъфирате. Много ми харесахте днес следобед. Сега вече не съм толкова сигурна.

— Това е един от недостатъците да водиш преговори сам. Ако бяхте позволила на адвоката си да се свърже с мен, щяхме да запазим приятните си впечатления един от друг.

Айрин Кийт отвори вратата, обърна се и го изгледа през рамо, сетне закачливо му изпрати въздушна целувка.

— Лека нощ, адвокате! — рече подигравателно тя.

— Лека нощ!

Вратата се затвори бавно, заглушавайки потракването на токетата ѝ — тя бързаше по коридора.

7

По това време на годината се мръкваше рано. Докато чакаше Дела, Мейсън се приближи до прозореца и с меланхоличен поглед загледа шумния непрекъснат поток от коли на улицата долу. Задушени от трафика, изтерзаните улици сякаш се разкайваха за своето лекомислие, целият делови център на града беше задръстен от едва пъплещите коли и пешеходци.

След малко Мейсън се отправи към офиса, за да провери дали секретарката Гърти е все още на телефонния номератор. Беше си тръгнала. Таблото бе приготвено за през нощта. В помещението цареше пълен мрак. На връщане Мейсън мина през библиотеката, хвърли поглед на чека и бавно закрачи из кантората. В главата му се въртяха различните подробности по случая. Сегиз-тогиз поглеждаше ръчния си часовник. Чакаше с нетърпение завръщането на Дела, защото времето, което Айрин Кийт му бе определила, за да приеме или отхвърли предложението ѝ, вече изтичаше.

Когато Дела Стрийт пристигна в кантората, минаваше шест.

— Боже мой, едва се промъкнах дотук!

— Допусках, че ще имаш неприятности. Как е нашата клиентка?

— Доста е развълнувана от случая Стив Мерил. Предполагам, че има голяма нужда от пари. Сподели, че ако той ѝ върне дори само част от парите, това ще ѝ спаси живота.

— Айрин Кийт беше тук. Остави чек за хиляда долара като обезщетение. И беше обута в обувки от крокодилска кожа.

— Ами!

— Чекът е на бюрото ми. Виж какво е написано на гърба му. Дела го прочете.

— Това май вече е нещо.

— До десет и половина трябва да го приема, или отхвърля. Тя остави телефонния си номер и каза, че ще чака.

— Много мило от нейна страна, нали?

— По дяволите, Дела! Насочили сме се право в целта. Мисля си, че хиляда долара са доста голяма сума за Ивлин Бегби. Ако ѝ кажа за тях, тя ще ме накара да приема обезщетението, водена от поговорката: по-добре птица в ръката, отколкото заек в гората. Ако премълчим и не съберем достатъчно допълнителна информация, за да получим по-добро обезщетение, ще трябва да извадя хиляда долара от собствения си джоб.

— Защо?

— Защото съм решил да отхвърля предложението, без да се консултирам с нея.

— Това означава, че ще ѝ кажеш?

— Предполагам.

— Искаш ли да те свържа с нея?

— Не. Мисля... Дела, какъв е този шум?

— Звъни номераторът. Когато е включен за през нощта и някой ни потърси, се чува този бръмчащ звук. Да видя ли кой е?

— Добра идея! С толкова много работа сме се захванали наведнъж, че всеки, който е настоятелен, заслужава да бъде поощрен.

Дела Стрийт отиде в офиса, включи се в таблото и Мейсън я чу да казва:

— Добър вечер, кантората на Пери Мейсън.

След секунда тя се втурна при него:

— Ивлин Бегби е. Страшно е възбудена. Казва, че трябва веднага да говори с теб. Било въпрос на живот и смърт.

— Прехвърли я на този телефон, Дела!

Тя забърза навън, за да го свърже с вътрешния телефон.

— Най-добре слушай и ти, Дела — провикна се Мейсън. — Да видим какво има да ни каже. Записвай, ако има нужда!

— Добре.

— Здравейте!

— О, мистър Мейсън! — възкликна Ивлин развълнувано. — Случи се нещо. Не зная какво да правя. Аз...

— Хайде, продължавайте!

— Днес отидох да пазарувам и...

— Зная.

— Когато се върнах, мис Стрийт беше там...

— Да, да, зная. Минете на въпроса!

— Ами исках да ви разкажа точно какво се случи. Бях си купила нови дрехи. Качих се в стаята, изкъпах се и се канех да ги облека. Тогава надникнах в чекмеджето на скрина и открих нещо!

— Имате предвид част от откраднатите бижута? — адвокатът не успя да скрие недоверието в гласа си.

— Не, не, мистър Мейсън! Моля, да ме разберете!

— Какво намерихте тогава?

— Пистолет!

— Пистолет ли?

— Да!

— Къде го открихте?

— Беше пъхнат между сгънатите дрехи в чекмеджето...

— Не е възможно да е бил там, когато сте поставяли дрехите, нали?

— В никакъв случай! Бил е поставен там, докато съм пазарувала в града.

— Къде се намира сега?

— У мен е. В чантичката ми. Говоря от телефонната кабина на втория етаж.

— Разгледайте го добре! Вижте какъв модел е, зареден ли е, стреляно ли е с него?

— Вече направих това, мистър Мейсън. „Колт“. Много, много лек, почти без тегло. Зареден е. Калибър 38. С къса цев, около пет сантиметра, като ония, дето ги носят военните. В барабана има шест патрона.

— Стреляно ли е с него? Можете ли да помиришете...

— Дулото мирише само на масло.

— Нали разполагате с кола? Ще можете ли да го донесете...

— Съмнявам се, че ще успея да дойда до кантората ви и да се върна до осем часа, когато започва смяната ми. Ще трябва да ви го оставя някъде.

— Много е важно. Тръгвайте веднага. Карайте до Холивуд. Потърсете ресторант „Джошуа трий кафе“ на „Пембъртън драйв“ 6537. Джо Падена ще ви обясни как да стигнете дотам. Потърсете оберкелнера Майк. Той ме познава. Ще ви посочи маса. Двамата с Дела потегляме натам. Ще пристигнем скоро след вас. Тръгвайте веднага!

— Добре. Нещо друго?

— Има още нещо. Преди да излезете, огледайте внимателно стаята си. Трябва да се уверите, че няма подхвърлено още нещо.

Мейсън затвори телефона. Дела се провикна от офиса:

— Искаш ли да се обадя на Майк в „Джошуа трий“?

— Да.

— Добре. Веднага ще се свържа с него.

Мейсън внимателно сгъна чека, прибра го в портфейла си, взе шапката и палтото си, както и палтото на Дела от шкафа, готов да ѝ помогне да го облече, когато тя се върна от телефона.

— Бързо го навлечи! Как е времето?

— Май ще вали. Тъмно е като в рог, надвиснали са черни облаци и духа южен вятър. Може да рукне дъжд всеки миг. Въздухът е влажен и тежък.

— Да вървим! Ще посрещнем Ивлин Бегби в „Джошуа трий кафе“.

Дела Стрийт нагласи шапката си, Мейсън изключи осветлението и двамата тръгнаха по коридора, като се отбиха за малко в кантората на Дрейк, за да разменят някоя и друга дума.

Мейсън умело шофираше по задръстените улици, избягвайки тесните кръстовища, като избираше преките булеварди, които не бяха толкова натоварени по това време на вечерта.

— Сигурно ще пристигне преди нас? — запита Дела.

— Би трябвало.

— Какво мислиш за този пистолет, шефе?

— Веднъж тя се обадила на Мерил и беше арестувана за обир на бижута. Позвънила му втори път... Сега твърди, че е намерила пистолет, а е отсъствала почти през целия следобед.

— Ти си циник.

— Адвокатът е свикнал да приема фактите със сдържан и благоразумен цинизъм.

— Но тя уверява, че с пистолета не е стреляно.

— Така казва тя.

Дела го погледна изпитателно, след това се облегна мълчаливо назад. Мейсън съсредоточи вниманието си върху шофирането. Ускоряваше, за да хване зеленото, когато беше възможно, избягваше колите, които завиваха наляво, влизаше и излизаше от колоната, но нито веднъж не наруши правилника.

Портиерът на „Джошуа трий кафе“ беше щастлив да ги посрещне. Той пое колата на Мейсън и раболепно поздрави:

— Добър вечер, мистър Мейсън. Добър вечер, мис Стрийт. Кани се да вали.

— Наистина.

— Ще останете ли за вечеря?

— Така възнамеряваме.

— Колата ще ви чака, когато излезете.

Мейсън влезе в ресторанта и оберкелнерът Майк забърза към него.

— Сигурно вече ме очаква една млада дама? Червенокоса?

Оберкелнерът бързо премести поглед от Дела към Мейсън и поклати отрицателно глава.

— По дяволите, вече трябваше да е тук. А, ето я, идва. Маса за трима, Майк. Не искам никой да ни безпокои.

Дела Стрийт тръгна към Ивлин Бегби.

— Намери ли още нещо?

— Не.

— Мислехме, че ще пристигнеш преди нас.

— Случи се нещо ужасно!

Дела заведе червенокосото момиче при Мейсън и Майк ги настани в едно ъглово сепаре.

— Дела и аз предпочитаме „Бакарди“. Вие...

— Обожавам го. Мога ли да получа едно двойно?

— Три двойни. Изглежда ще вали. Добре ще е да се загреем отвътре.

Адвокатът погледна изпитателно Ивлин:

— Какво има?

Тя се разсмя нервно.

— Къде е пистолетът?

— В чантата ми.

— Сигурна ли сте, че с него не е стреляно?

— Вече е стреляно — рече тя, наведе се напред и подпря с ръце брадичката си. — Цялата треперя. Мислех се за много корава, но сега не съм сигурна, че няма да припадна.

— Облегнете се назад! Какво не е в ред?

— Всичко. Мога ли да си поема дъх, преди да ви разкажа какво се случи. Ще се оправя след „Бакардито“.

— Подробностите могат и да почакаат, но трябва да разбере какво е станало и то веднага. Може би не разполагаме с много време!

— Нападнаха ме!

— И вие стреляхте?

Тя кимна. Последва мълчание. Ивлин явно събираше сили, за да разкаже всичко.

— Никога не съм преживявала такъв шок. Някой се опита да ме убие.

— Почакайте! Спокойно! Кой беше? Успяхте ли да го видите?

Тя кимна.

— Познавате ли го?

— Не знам. Лицето му беше скрито. Искаше да ме убие. Опита се да ме избута от шосето.

— Това ли ви забави?

— Да. А и претърсих стаята.

— Намерихте ли нещо друго?

Ивлин поклати отрицателно глава.

— После?

— Качих се на моята таратайка и се спуснах надолу по хълма...

Ще ви разкажа всичко след минута. Нека да дойда на себе си!

Мейсън и Дела се спогледаха. Келнерът донесе трите питиета.

— Обичате ли пържола?

— Няма да вечерям тук. Трябва да се връщам. Ще хапна нещо леко, а ще вечерям, когато ми свърши смяната. Горе получавам храна.

— Не бива да се връщате с празен стомах. Не можете ли да изядете една пържола?

— Винаги мога да изям една пържола.

— Средно изпечена?

Тя кимна одобрително и Мейсън се обърна към келнера:

— Три пържоли, средно изпечени, с френски пържен чесън, печени картофи с много масло и пипер и вино „Типо кианти“. Кафето

— по-късно.

Келнерът кимна и се отдалечи.

— Наздраве!

Тримата вдигнаха чаши. Мейсън забеляза, че ръката на Ивлин трепери и трябваше да придържа с пръстите на другата си ръка.

— Дайте да видя пистолета!

Ивлин Бегби порови в чантата си, извади оръжието и му го подаде под масата.

— О-о! — възкликна той, докато го въртеше и претегляше в ръка.

— Какво има? — попита Дела Стрийт.

— Това е една от ония нови играчки от алуминиева сплав „Колт «Кобра»“. Може да не ви се вярва, но този пистолет тежи само триста грама. Достатъчно як е, за да изстреля куршум с голяма скорост. Не пистолет, а мечта. Заличен ли е номерът?

— Не съм погледнала.

Мейсън завъртя пистолета така, че светлината падна върху номера.

— Запиши го, Дела — нареди ѝ той. — 17474-ЛВ. Дълго време не е употребяван. Който го е купил, е направил това съвсем скоро... Дела!

— Кажи, шефе!

— Отскочи до телефона. Помъчи се да хванеш Пол, преди да е излязъл за вечеря. Дай му номера на пистолета. Помоли го веднага да започне разследване. Мисля, че можем да открием купувача. Вероятно е откраднат, но поне можем да установим кой го е купил и откъде.

— Картотеките отворени ли са по това време? — попита Ивлин, докато Дела Стрийт ставаше от масата, за да се обади по телефона.

— Някои от тях. При продажба на оръжие се издава документ в три екземпляра, в който се посочва номерът му, името и адресът на купувача, както и всичко останало. Един от екземплярите отива при шефа на полицията, другият при шерифа. Мисля, че Пол би могъл да заложи на скорошната продажба. Ако е продаден в някой от съседните окръзи, пак ще отнеме много време.

Мейсън превъртя барабана и прегледа гилзите.

— Стреляно е два пъти.

— Да.

— Оправихте ли се, за да ми разкажете?

Тя допи последните капки от чашата си.

— Неприлично ли ще е, ако си поискам още едно?

— Няма да е неприлично, а по-скоро неблагоприятно.

— Защо?

— Искам да чуя какво се е случило, преди да определя какво количество алкохол да изпие.

— Не съм особено гладна, но ми се ще да се подкрепя с още едно.

— Разкажете ми. После ще решим за питието.

— След разговора с вас останах около пет минути в стаята си, за да я претърся. Не открих нищо друго... Не може ли да говорим десетина минути за нещо друго, докато ме хване питието?

Двамата се загледаха в Дела Стрийт, която се връщаше от телефона.

— Откри ли Пол?

— Да. Продиктувах му номера на пистолета и той веднага се залови за работа.

— Има ли нова информация от Ривърсайд?

— Не.

— Ивлин, получих ново предложение за обезщетение.

— Колко?

— Айрин Кийт дава хиляда долара, за да сложим точка на нещата.

— Хиляда... долара?

— Да.

— Какъв е вашият хонорар?

— Петдесет долара. Редно е да предложи двеста долара възнаграждение на Нийли. Така че ще ви останат седемстотин и петдесет.

— Не е честно вие да получите толкова малко. Та вие свършихте цялата работа, всичко...

— Но Нийли се изправи в съда и ви защити.

— Ако не бяхте вие, щяха да ме осъдят. Мисля, че двамата с Нийли трябва да си поделите възнаграждението.

Мейсън бръкна в портфейла си и подаде чека на Ивлин.

— Не можете да си представите какво означават тези пари за мен сега.

— Все още не сте ги получила. Обърнете чека и вижте какво пише на гърба!

Тя се зачете в забележката.

— Може ли това по някакъв начин да повлияе на моя иск към Стив Мерил?

Мейсън поклати отрицателно глава.

— Прекрасно. Този път не искам да изпусна Гладън или Мерил или както и да се казва там. Зная, че е уплашен, щом се е обадил и е оставил това съобщение. Сигурно се чувства уязвим. Не може да си позволи да бъде арестуван сега и кражбата му да излезе наяве.

— Не бива да приемате този чек, Ивлин!

— Защо?

— Мисля, че можем да получим повече.

— Тези пари означават твърде, много за мен, за да ги отхвърля.

Мейсън постави чека обратно в портфейла си.

— Не трябва ли да го подпиша?

— Не е необходимо. Подписът ми на поръчител е достатъчен.

Той ми позволява да бъда гарант на споразумението в качеството си на ваш адвокат. При друго положение бих предпочел и вие да го подпишете, но не и сега. Бих желал никой да не подписва чека преди десет и половина. Ще изчакам крайния срок.

— Защо?

— Може нещата да се обърнат.

— Как?

Мейсън се засмя:

— Заложили сме много капани. Всичко може да се случи. А сега ми разкажете за нападението!

— Както вече ви споменах, качих се на колата и подкарах бързо надолу по хълма по най-краткия път, който ми описахте. Току-що бях отминала завоя след „Мълхоланд драйв“, когато забелязах, че зад мен идва някаква кола. Движеше се с много висока скорост. Фаровете ѝ бяха нагласени така, че се отразяваха в огледалото и в предното стъкло и ме заслепяваха. Отбих вдясно на шосето, намалих скоростта, свалих стъклото на прозореца, протегнах ръка навън и дадох знак да ме изпревари. Вместо това колата се приближи плътно до моята и изви рязко, така че да ме изтласка от пътя.

— А вие какво направихте?

— Дадох газ. Благодаря на Господ, че ми вдъхна самообладание и изфучах напред. За миг обърнах глава назад, колкото да хвърля бегъл поглед и онова, което видях, ме вцепени!

— Какво беше то?

— Някакъв тип, чиято глава беше покрита с торба или нещо подобно. На мястото на очите бяха изрязани две дупки и този чувал бе закрепен на главата с лента или гумен колан. И сега като се сетя, ме побиват тръпки!

— По-нататък!

— Ускорих, а той ме последва. За щастие, сетих се за пистолета. Извадих го. Точно тогава той отново се изравни с мен. Караше като луд и този път бях сигурна, че ще се помъчи да ме избута извън банкетата. Извадих пистолета през прозореца и стрелях последователно два пъти.

— В такъв случай сте карала с една ръка?

— Да. Хванах кормилото с дясната ръка, взех пистолета в лявата и я протегнах, колкото можех през прозореца така, че той да види пистолета. Насочих го към преследващата ме кола и два пъти натиснах спусъка.

— И после?

— Това го сплаши. Щом разбра, че съм въоръжена, той загуби интерес към мен.

— И натисна спирачките?

— И то толкова рязко, че колата поднесе. Видях светлините от фаровете да шарят ту вляво, ту вдясно, сетне изостанаха назад.

— Вие продължихте ли?

— Разбира се! Хвърлих пистолета на седалката, сграбчих кормилото с две ръце и подкарах толкова бързо, колкото имах смелост.

— Мислите ли, че се е отказал от преследването?

— Да, защото наблюдавах огледалото. Фаровете не се появиха повече.

— Чудесно. Изплашила сте го. А може да се окаже, че не е толкова чудесно!

— Какво искате да кажете?

— Носите пистолет, подхвърлен в стаята ви, с който сега е стреляно. Ако по-късно ви приканят да дадете обяснения при какви обстоятелства е стреляно с него, ще имате в подкрепа само вашата дума. Това не е много добре. Мисля, че трябва да уведомите шерифа, че някой е направил опит да ви нападне, че сте носила пистолет и сте стреляла, за да го сплашите. Дела, ще се дръпнеш ли да мина? По-добре аз да се обадя по телефона.

Дела Стрийт се извърна на кожения фотьойл, за да може Мейсън

да излезе. Той отиде до телефона и се обади на шерифа.

— На телефона е адвокат Пери Мейсън. Намирам се в „Джошуа трий кафе“. При мен е една клиентка, която е преживяла голямо премеждие на един планински път над Холивуд. Някой е направил опит да я нападне. Маскиран мъж. Искал да я изтика от пътя или да я притисне до мантинелата, за да я принуди да спре. За щастие, тя носела пистолет и дала няколко изстрела напосоки, които го уплашили. Ще предприемете ли нещо по този повод?

— Въпросът ви е излишен. В следващите двадесетина минути ще изпратя при вас двама помощник-шерифи. Имаме много подобни случаи по планинските пътища. Престъпления от сексуален характер, които не публикуваме заради жертвите. Това може да е златният ни шанс! Споменахте, че е стреляла няколко пъти?

— Просто няколко предупредителни изстрела, напосоки, но...

— Обзалагам се срещу две седмици от отпуската си, че не е успяла въобще да се прицели, камо ли да улучи човека! Приятелчето, което действа по тези пътища, е слаб артист. Къде можем да ви намерим, мистър Мейсън?

— В „Джошуа трий кафе“. Питайте оберкелнера за мен.

— Чудесно. Веднага ще изпратя някого.

— Ще чакаме тук.

Мейсън остави слушалката и се върна на масата. Келнерът тъкмо поднасяше вечерята.

— Нека се уточним! Ивлин е носела пистолета по мое настояване. Карала е по черен път. Предложил съм ѝ да го вземе със себе си. Нямам нищо против, ако някой реши, че аз съм ѝ дал пистолета. В момента не държа да обсъждаме въпроса за оръжието, или как го е открила!

— Искате да кажете, че ще ме разпитват? — попита Ивлин Бегби.

Мейсън кимна.

— Заместник-шерифите ще бъдат тук след двадесетина минути. Няма да е голямо изпитание. Изглежда имат неприятности по второстепенните пътища, други подобни случаи и са нетърпеливи да получат сведения, които да им помогнат да заловят престъпника. Ще искат да опишете колата и всичко останало, което ви е направило впечатление. Вероятно ще трябва да им посочите и мястото на инцидента.

— Боже мой, не мога да им кажа нищо за колата!

— Е, поне сте видяла каква е: открита, спортна, стандартна или...

— О, да! Беше една от онези, от средноскъпите, затворена. Не беше спортен модел. Мисля, че беше лимузина. Това е горе-долу всичко, което мога да им кажа.

— А нещо за шофьора? Можете ли да го опишете?

— Не! Онова нещо покриваше главата и раменете му. Беше с палто. Горната част на торбата беше прикрепена за главата му с тъмна лента, гумена или най-обикновена панделка.

— Това е достатъчно. Не се тревожете!

— Ще се оправя. Справяла съм се и с далеч по-неприятни неща, но все още съм разстроена. Надявам се, че ще поискат да отидем на мястото. Така ще имам придружители по обратния път. Мисля, че отсега нататък ще използвам само главния път.

— Разбирам ви. Ако се съди по онова, което чух по телефона, доста е опасно. А сега да забравим тероризма и инспекторите и да се върнем към вечерята.

— Мистър Мейсън, ако нямам друга възможност да разговарям с вас, приемоте онова компромисно решение.

— Засега ще остане така. Ще изчакаме до последната минута.

— Изчакайте, колкото е необходимо, но не прекалено дълго.

Парите означават твърде много за мен.

— Затруднена ли сте?

— Ужасно ми трябва пари!

— Как стои въпросът със Стив Мерил или Стонтън Вестър Гладън?

— Мисля, че е в паника. Съмнявам се, че разполага с голяма сума. Вероятно и той едва връзва двата края.

— Сигурно. Никога не е бил първокласен актьор, но, разбира се, се е опитвал да измъкне нещо от Хелън Чейни. Може да получи нещо от нея.

— В такъв случай си искам моя дял.

— Забелязах, че се именува Стив В. Мерил. Интересно дали е запазил презимето си Вестър? Дали това е фамилното му име?

— Не зная нищо за него, мистър Мейсън. Тоест зная много, но всичко е измислено. Историите, които ми е разправял за своите познанства в Холивуд и за богатия си опит като режисьор, са били блъф. Бях млада и вярвах, че може да ме напътства, да ми казва кое е правилно и кое — погрешно, как да държа ръцете си, къде да гледам,

какво чувство да вложи в гласа си и си въобразявах, че е чудесен — засмя се горчиво тя.

— Да оставим неприятните теми и да продължим вечерята.

Известно време на масата се възцари мълчание — Ивлин Бегби бе очевидно напрегната, Дела я наблюдаваше замислено, а Мейсън бе изцяло погълнат от пържолата.

Оберкелнерът се приближи до масата, съпроводен от един непознат, който приличаше повече на служител в статистиката, отколкото на областен заместник-шериф.

— Добър вечер — поздрави той. — Казвам се Ферън. Идвам от участъка — и той показва значката и картата си.

— Заповядайте! — покани го Мейсън. — Да ви поръчам ли нещо?

— Не, благодаря. На служба съм. Разкажете ми за нападението.

— Пери Мейсън — представи се адвокатът, изправи се и му стисна ръката. — А това са мис Стрийт, секретарката ми, и мис Бегби — моята клиентка.

— Виждал съм ви няколко пъти в съда, мистър Мейсън. Щастлив съм да се запозная с вас. Какво се е случило?

— Мис Бегби е била нападната. Някой е направил опит да я спре или да я изхвърли извън пътя.

— Къде? — Ферън извади бележника си.

— Мис Бегби току-що започна работа в ресторант „Краункрест“. Знаете ли къде се намира?

Шерифът кимна.

— Шофирала е по стръмния път, онзи, прекия, който...

— Знам го.

— Не го използват много хора. Та тя карала надолу...

— По кое време?

— Колко беше часът, Ивлин?

— Не съм гледала часовника. Беше горе-долу преди четиридесет и пет минути.

— Какво се случи? — Ферън я гледаше в упор.

— Тя е малко разстроена — намеси се Мейсън. — Мисля, че разбрах случилото се достатъчно ясно. Някой е искал да я изхвърли от пътя и почти е успял.

— Какво го е спряло?

— Двата изстрела на мис Бегби — твърдо отговори адвокатът.

— Два изстрела с какво?

— С пистолет.

— Носите пистолет? — въпросът на шерифа прозвуча рязко.

— Обикновено, не — отвърна Мейсън, — но мисля, че отсега нататък ще носи. Всъщност аз посъветвах мис Бегби да вземе този пистолет.

— Нямате разрешително, нали мис?

— Боже мой! — запротестира адвокатът. — Какво става?

Обадихме се да съобщим за опит за насилствено задържане и може би опит за убийство, а вие започвате да обвинявате жертвата! Оставете всичко! Вече няма значение! Оттегляме съобщението! Предайте, че жертвата се отказва от оплакването.

— Трябва да докладвам фактите. Просто се мъча да ги науча.

— Е, добре. Тя е имала пистолет. Носеше го по мой съвет. Имах специални съображения... И пак по мой съвет тя няма да отговаря повече на въпроси, свързани с оръжието. А сега искате ли да научите нещо за нападението?

— Разбира се. Нали затова съм тук. Много сме обезпокоени от този тероризъм по черните пътища над Холивуд. Там бяха извършени няколко тежки престъпления. Неофициално и извън протокола, мис Бегби, надявам се, че двата ви изстрела са попаднали в целта.

— За съжаление не. Стрелях напосоки, за да го изплаша и възпра да ме изхвърли от пътя.

— Мис Бегби, това е важно. Можете ли да ни опишете колата или човека зад кормилото?

— Беше закрыта, с хубава форма. Изглеждаше лъскава. Бяха включени дългите светлини. Те се отразяваха в огледалото и в предното стъкло и ме заслепяваха. Искях колата да ме изпревари, затова отворих прозореца и магнах с ръка да продължи. Той бързо се приближи. Натиснах спирачките и намалих. Все още караше на дълги. После най-неочаквано той рязко изви към мен.

— Сетне?

— Ако бях продължила да натискам спирачките, сигурно щеше да ме избута от пътя. Ето защо настъпих газта и взех преднина, това като че ли го обърка. Обърнах се, за да му изкрещя, зърнах го и стомахът ми се сви. Разбрах, че иска съзнателно да ме избута от пътя.

— Каква е онази история за човека с качулка?

— На главата му имаше нещо подобно на чувал или калъфка за възглавница. На мястото на очите бяха изрязани две дупки и това нещо се държеше от някаква лента или панделка, която минаваше

през челото. Беше най-странната и отвратителна гледка, която човек може да си представи.

— И после?

— Стрелях.

— Къде се намираше пистолетът?

— В чантата на седалката до мен. Взех го с лявата си ръка и стрелях. Първия път, още докато измъквах ръката си през прозореца. Почти под прав ъгъл спрямо пътя. И почти веднага го насочих назад и стрелях отново.

— Стреляхте по човека?

— Не, по дяволите! Не съм се целила. Първия си изстрел дадох напосоки, а при втория наклоних пистолета и се мъчех да стрелям по... нищо конкретно... Просто под фаровете. Куршумът иззвънтя в нещо, може би скала!

— Имаме вече няколко случая — рече Ферън, — някакъв сексуален маниак напада жените по тези пусти пътища...

— Маскиран? — попита Мейсън.

— Не, това е ново. Специално мъжът, когото мечтаем да заловим, е жесток удушвач. Може би сте чели нещичко в пресата, но по-голямата част от произшествията въобще не се отразяват във вестниците. Нападнатите не желаят да се разчува. Подробностите са поверителни.

Мейсън извади пистолета от чантата на Ивлин.

— Искате ли да му хвърлите едно око? — запита той.

— Не. Това е без... Охо! Та това е една от онези алуминиеви играчки с късо дуло!

— Точно така!

— Страхотно оръжие! — Ферън го претегли на ръка.

— Аз посъветвах Ивлин Бегби да го вземе със себе си.

— Дяволски късмет е имала, че го е взела със себе си — Ферън върна пистолета на Ивлин. — Предлагам да го задържите. Къде се случи всичко това?

— Точно над... Ами има един частен път с бяла арка в началото.

— Да, да. Зная мястото. Там живее една актриса. Доста възрастна. Твърде усамотено е и е извън пределите на общината. Попада в границите на града. Значи се случи някъде наблизо?

— На тристатина метра по-надолу.

— Най-добре е да тръгнем натам. Почти не вярвам нашият човек все още да се навърта тъдява. Вероятно така сте го изплашила, че ще

кротува цяла седмица. Какво се случи след изстрела, мис Бегби?

— Той удари спирачките. Явно го направи много рязко, защото видях колата да занася.

— После?

— Завих и подкарах бързо, толкова бързо, колкото имах смелост. Светлините не се появиха повече.

— Много добре! Наистина сте го сплашила. Явно е навикнал да напада беззащитни жертви, които се вцепеняват от страх. Ако това е човекът, за когото си мисля, бих искал да се изправи насреща ми.

— Надявам се, че ще уредим въпроса без много шум — рече Мейсън.

— Естествено. Всъщност вестниците не обръщат голямо внимание на подобни истории. Само фактът, че мис Бегби е ваша клиентка може да привлече вниманието им. Не се безпокойте, докладът ще бъде поверителен.

— Много ще съм ви признателен! Ще дойдете ли горе?

— Да. Бихме желали мис Бегби да ни придружи и да ни покаже точното място. Понеже е в района на града, ще трябва да докладваме на градската служба и тя да се заеме със случая. Но срещу този нападател сме постигнали съгласие да работим заедно. Той е моя специална задача. Партньорът ми и аз патрулираме денонощно по черните пътища с надеждата да попаднем на него.

Мейсън махна на келнера, добави двадесет процента бакшиш към чека и го подписа.

— Хайде да вървим! Къде е колегата ви?

— Отвън.

— Мис Бегби е с кола. Аз също. Ние двамата можем да пътуваме с мис Бегби. Колегата ви ще кара вашата кола, а мис Стрийт моята. Така че, докато пътуваме, мис Бегби ще бъде на ваше разположение за допълнителни въпроси.

Мейсън взе пистолета, отвори барабана, като изложи на показ двете гилзи и четирите патрона. Ферън не прояви видим интерес към оръжието.

— Добре че сте запазила хладнокръвие, мис Бегби. Хубаво би било да има повече жени като вас, достатъчно смели да дръпнат спусъка при подобни обстоятелства и, разбира се, да носят пистолет.

Мейсън небрежно пусна оръжието в джоба си. Ферън се изправи:

— Е, ако сте готови, да тръгваме!

Една след друга трите коли свърнаха от главния път и бавно се заизкачваха по криволичещия тесен планински път. Пътуването минаваше в мълчание.

— Предупредете ни — обади се Мейсън, — когато наближим мястото, Ивлин!

— Добре. Но не съм много сигурна... Мисля, че беше... Почакайте! Май зад този завой. Намалете, щом преминем завоя, защото там...

— Хей, намалете — извика Ферън. — Видяхте ли нещо?

— Какво? — запита Мейсън.

— Мантинелата.

— Не обърнах внимание.

— Разбита е. Спрете! Нека колата да остане тук. Дръжте крака си на спиращките. Много е стръмно.

Докато Ивлин Бегби намаляваше скоростта, Мейсън сигнализира на задните коли, Ферън слезе и изчезна в тъмнината.

— Видяхте ли нещо, мистър Мейсън? — попита Ивлин.

— Мога да погледна назад. През мантинелата изглежда е минала кола.

Ръката на Ивлин Бегби, която тя бе сложила върху ръката на адвокатата, потрепера.

— О, мистър Мейсън! Мислите ли, че и друг може да е изпаднал в моето положение? Оня тип може да е причакал друга жена, опитал се е да я притисне до мантинелата, но е ударил колата ѝ много силно? Което означава, че ако не носех пистолета, щях да съм в дерето!

— Не мърдайте и не говорете! — прошепна Мейсън. — Ще бъдете съсипана, ако долу има нещо! Оставете нещата на мен!

Ферън се върна тичешком при тях.

— Ще се наложи да изчакате тук, мистър Мейсън. Долу има кола. Изглежда е пробила мантинелата. Ще слезем там с колегата, ще вземем фенер, за да огледаме. Паркирайте колата така, че задните ѝ колела да опрат в бордюра. Прекалено стръмно е, за да остане само на спиращки.

— Мога ли да ви помогна? — попита Мейсън.

— Засега не. После ще видим. Вашият бандит май наистина е

бутнал някого по наклона. Може би го е сбъркал с мис Бегби, а може да се е опитал да спре друго момиче и... Както и да е, скоро ще знаем отговора.

Ферън се гмурна в тъмнината. Мейсън се обърна към Ивлин:

— Трябва да запазите хладнокръвие, но ако се наложи, използвайте всички женски хитрини, сълзи, хистерия и каквото ви хрумне.

Двамата заместник-шерифи придвижиха колата си встрани от пътя, извадиха мощен прожектор, застанаха до съборената мантиanela и насочиха лъча надолу по стръмния склон.

Дела Стрийт се приближи до Мейсън и Ивлин Бегби:

— Какво става?

— Вероятно друга жертва — отвърна Мейсън.

— Не сте се прицелвала, нали? — Дела погледна изпитателно Ивлин.

— О, Господи, не! Просто стрелях през прозореца.

— Ще ида да хвърля един поглед, Дела. Ти остани тук и прави компания на Ивлин — обърна се адвокатът към Дела.

Мейсън се мушна през дупката в мантиелата.

— Виждате ли нещо? — попита той полицаите.

— На дъното на дерето има кола — рече Ферън. — Трябва да вземем въже. Ще го вържем за мантиелата, за да можем безопасно да се спуснем долу. Отиваме за него.

Колегата на Ферън се появи с въжето. Топ направи възел около една от подпорите и после метна въжето в дерето.

— Да вървим! — подкани го Ферън.

Двамата шерифи се спуснаха по склона, като де държаха за въжето, за да не паднат. Мейсън виждаше, как светлината на прожектора танцува в тъмнината над дълбокото дере. От време на време до слуха му достигаха възбудените им гласове, но не можеше да разбере какво са намерили. Очевидно двамата шерифи бяха напълно забравили за хората горе. Мейсън хвърли поглед към колата, където Ивлин и Дела седяха една до друга. Чуваше гласа на секретарката си, която поддържаше разговора. Адвокатът хвана въжето, отпусна се с цялата си тежест и се запуска надолу по стръмния склон. Беше тъмно като в рог. Блуждаещият лъч на прожектора, както и светлините на Холивуд, който лежеше в низината, с бляскавите си цветни мигащи реклами му помагаша да се придвижва към дъното.

Засланияйки очи с ръка, за да вижда по-добре в мрака, Мейсън успя да различи следи от автомобилни гуми, които се губеха встрани. Колата беше прелетяла във въздуха двадесетина метра. Накрая се беше блъснала и бе издълбала дупка в хълма.

Мейсън продължи да се спуска, като се държеше за въжето и същевременно внимателно опипваше пътя. Гласовете от дъното на дерето ставаха все по-ясни и той се заслуша в разговора на полицаите.

— Дяволски добра работа, ако питаш мен!

— Сигурно е минал през десния прозорец... Отворен...

— Най-добре е да се обадим в отдел „Убийства“... В района на града е...

Мейсън премина през пелина и най-после стъпи на дъното на дерето. Един голям храсталак бе смачкан от претърколилата се кола.

— Е, какво открихте?

— Сам ли сте? — изведнъж рязко попита Ферън.

— Да. Момичетата останаха горе при колата.

— Изглежда е стреляла право в целта!

— По дяволите! — възкликна Мейсън.

Той тръгна по тясната просека, изсечена от мъжете около преобърнатата кола. Плъзгайки се по разпилените парченца от счупеното предно стъкло, лъчът на прожектора спря върху сгърчено тяло, на чиято глава беше нахлузена калъфка за възглавница.

— Десният прозорец е отворен — обясни Ферън, — но е затиснат отдолу. Колата се е преобърнала и е застанала под наклон така, че лявата ѝ страна стои много по-високо. Налага се да отворим някой прозорец. Той без съмнение е мъртъв, но трябва да сме напълно сигурни, преди да уведомим следователя. Ще се обадим в отдел „Убийства“. Как ли ще посрещне момичето новината, че го е убило?

— Искате да кажете, че стреляйки напосоки с лявата ръка, го е улучила смъртоносно?

— Това е най-опасната стрелба — заключи Ферън.

— Тестовете показват, че когато човек е възбуден и стреля инстинктивно, все едно те сочи с пръст.

— Можем да разбием вратата, Бил, или да счупим стъклото — намеси се колегата на Ферън.

— Не обичам да чупя стъкла. По-добре да разбием вратата.

— Предната е много деформирана. Ще отворим задната.

Мъжете успяха да разбият лявата задна врата с брадвата, с която бяха проправили пътеката. Ферън се вмъкна вътре, за да опипа китката на убития.

— Няма пулс — докладва той. — Мъртъв е!

— Можеш ли да извадиш талона?

— Ще опитам, дръж вратата отворена. Май ще успея.

Ферън се протегна, докато пръстите му докоснаха талона на колата, защитан за сенника. Той отпусна закопчалките, които го придържаха на място. После, измъквайки се бавно назад, излезе навън.

— Боже мой! — изпъшка той, докато се изправяше и отупваше. — Останах без дъх. Май съм изгубил формата си? Доста се озорих!

— И тъй, с какво разполагаме до този момент? — запита колегата му.

— Кола, регистрирана на името на Оскар Б. Лумис — прочете Ферън в талона. — Има и адрес. Съществува ли някаква вероятност този приятел да е Лумис?

През това време заваля, първите капки дъжд забарабаниха по преобърнатата кола и изсъхналите листа на храсталака.

— Капките са доста едри — обади се Ферън. — Започне ли така, вали като из ведро. Да се изкачим горе, преди да се е разкаляло, а и въжето да стане хлъзгаво. Ако дъждът не спре, докато измъкваме тялото и качваме колата горе, ще се изцапаме до уши. Ще извадим само тялото, да оставим на пътна помощ да изтегли колата.

— Имате ли вече някаква хипотеза за случилото се? — запита адвокатът.

— Всичко е ясно — отговори му Ферън. — Прозорецът от дясната страна е бил отворен. Планът му вероятно е бил да я принуди да свие встрани, да я изкара от нейната кола и да я вкара в своята. И друг път е действал по този начин. Куршумът го е улучил в главата отстрани и той въобще не е разбрал какво го е улучило. Отпуснал се е върху кормилото. Онова, което тя описва като поднасяне от рязко натискане на спирачките, най-вероятно е резултат от удрянето на колата в бордюра и отскачането ѝ. След това се е блъснала в мантинелата, пробила я е и е излетяла в пропастта.

Дъждовните капки зачестиха.

— Момчета — каза Мейсън, — ако нямате нищо против, ще тръгна пръв. — И се закатери по стръмния склон, помагайки си с въжето. Краката му опипваха всяка опора в ронливата почва. —

Може би все пак е по-добре вие да минете пред мен...

— Не. Чудесно се справяте. Внимавайте само да не изпуснете въжето и да загубите равновесие. Склонът е много стръмен и може да паднете лошо.

Адвокатът се изкачваше внимателно нагоре. Въжето, мокро от дъжда, беше станало хлъзгаво.

— По дяволите! — възкликна Ферън. — Трябваше да си сложим мушамите. Ще прогизнем до кости!

— Мисля, че вече сме близо — каза Мейсън.

— Този прожектор ме измъчи! — оплака се колегата на Ферън. — Нося го на гърба си и тон непрекъснато ме удря отзад.

— Почти изкачихме наклона. — рече адвокатът. — Виждам мантизелата. Ето, стигнахме! Да взема ли прожектора?

— Няма нужда, остават една-две крачки.

Най-сетне се изкатериха горе. Дъждът продължаваше да вали, плющейки по асфалта.

Мейсън вдигна яката на палтото си и каза:

— Знаете къде можете да ме намерите. Ивлин Бегби работи в ресторант „Краункрест“. Отиваме там.

— Тръгвайте — съгласиха се полицаите. — Ние ще се върнем в участъка, за да уведоим следователя и градската полиция.

Двамата се отдалечиха тичешком. Мейсън стигна запъхтян до колата, в която седяха двете момичета.

— Шефе — възкликна Дела, — мокър си до кости!

— Останах без дъх. Склонът е доста стръмен. — Той замълча за миг, поемайки си шумно въздух, после добави: — Дела, ти ще отидеш заедно с Ивлин в „Краункрест“. Така няма да се измокриш. А пък аз ще изтичам до моята кола. Ще се срещнем горе.

— Не, мокър си. Не бива...

— Тръгвайте! — нареди Мейсън и хукна към колата си. Когато седна зад волана, автомобилът на Ивлин Бегби вече пълзеше по склона. Адвокатът запали, включи фаровете и те осветиха малък участък от пътя, над който дъждът се изливаше като плътна сива завеса. Той мина покрай патрулната кола, чистачките се движеха ритмично като метроном, но трудно се справяха с водата по стъклото и не можеха да осигурят достатъчна видимост.

Двете коли бавно се придвижваха по серпантините на планинския път и най-сетне достигнаха билото, където се включиха в „Мълхоланд драйв“. След още няколко метра осветената фасада на

„Краункрест“ оцвети дъждовните капки върху стъклата в червено и синьо. Мейсън паркира близо до входа. Ивлин закара нейната кола на служебния паркинг. Адвокатът притича до входа, където го посрещна Джо Падена.

— Здравей, Джо! Чудесно време за водни птици!

— Този дъжд! — Джо Падена беше ядосан. — Мисли започне в един-два сутринта и в десет-единадесет вече се проясни. По дяволите, не! Започне в шест и вали из ведро, докато Джо Падена затвори! После спира. На следващо утро грее слънце. Небе синьо. Храна отишла на кино. Тази вечер решил приготви голям специалитет — печени телешки ребра. Знае какво има утре за обяд? Студен ростбиф. А на другия ден? Смляно телешко. В такава нощ много хубава храна става зян. Печалба излита през комин. Хора не идват насам, кога вали.

— Много неприятно — съчувствено му каза Мейсън.

Ивлин Бегби и Дела Стрийт влязоха през страничната врата. Джо Падена погледна часовника си.

— Закъсняла е, но аз съм виновен — обади се Мейсън. — Как се справя?

— Добре. На обяд се справя добре. Хубаво момиче. Знае кога усмихва и получава добър бакшиш... Това се казва работа. Ако много усмихва, клиент нахален, ако малко усмихва, сърди се... Трябва будалка с мярка. Винаги казва това на момичета. Кога се понапият, бързай. Прави се зает. Не може се натиска на заета жена. Кога любезни, отделя повече време. Нека всички щастливи. Това добре за бизнес на заведение и за бакшиш на келнерка. Добро момиче. Желаете вечеря? — запита накрая с надежда Джо Падена.

— Съжалявам, Джо, вече сме яли.

Падена сви рамене, лицето му стана тъжно.

— Бих пийнал обаче няколко горещи рома на бара — продължи Мейсън.

— Чудесно.

— И бих желал да поговоря с Ивлин Бегби...

— Няма пиете, кога разговаряте с момиче. Това разваля репутация. Ако иска говори с нея, отива в нейна стая. Кога се върне, получи горещ ром.

— Добре — съгласи се адвокатът и отиде при двете момичета. — Искам да поговорим, Ивлин. Джо препоръча това да стане във вашата стая. Всичко е наред. Обясних му, че аз съм виновен за

закъснението ви.

Тя кимна и ги поведе през безлюдния салон към верандата, където дъждът барабанеше по покрива и се стичаше на ручейчета. Ивлин отвори една врата, изкачи няколко стъпала, свърна в галерията вляво и отвори друга врата в дъното.

— Заповядайте в скромните ми покои — покани ги тя.

Мейсън даде път на Дела, последва я и веднага рязко я дръпна към стената.

— Какво има, шефе?

Той посочи панорамния прозорец на източната стена на стаята.

— Какво става? — попита Ивлин.

— Прозорецът! Спуснете пердетата!

Тя прекоси стаята, дръпна шнура и пердетата закриха големия прозорец.

— За първи път ли ги спускате?

— Откакто съм тук ли?

Мейсън кимна.

— Ами, да. В края на краищата, мистър Мейсън, никой не може да наднича освен ако не се покачи на нещо. Непосредствено след сградата започва наклон. Защо да спускам пердетата, щом никой не може да погледне вътре? Всъщност на около километър оттук строят къщи. Някой с бинокъл би могъл да види какво става тук, но ако едно момиче е живяло по местата, които аз съм обитавала, не му е останал много свян. Мразя любопитни да си навират носа наоколо, но ако някой желае да наблюдава с бинокъл от цял километър как се събличам, моля — тя се засмя.

— Покажете ми къде намерихте пистолета — каза Мейсън.

Тя отвори едно от чекмеджетата на скрина.

— Сега има повече неща, отколкото когато го открих. Сложих вътре това-онова. Нали пазарувах със стоте долара, които ми заехте?

— Трябва да се върнете на работа. Сигурно ще ви потърсят, за да ви зададат и други въпроси.

— Какви?

— На първо място ще ви питат отново и отново какво се е случило, след като онази кола ви е преследвала.

— Е, хайде, изплюйте камъчето?

— В катастрофирания автомобил открихме труп на мъж, улучен в дясната страна на главата, върху която имаше калъфка за възглавница...

— Боже мой! — възкликна тя. — Искате да кажете, че аз... че аз...

— Полицайте са на мнение, че най-вероятно вторият ви изстрел е бил смъртоносен. Засега сте героинята на деня.

Тя го гледаше смаяно.

— Мистър Мейсън, само като си помисля, че аз... че аз съм убила, без... без да искам!

— Какви чувства изпитвате сега?

— Не зная. Не мога да свикна с тази мисъл. Не мога да повярвам... Защо ме гледате така, мистър Мейсън?

— Както вече казах, за полицайте вие сте героиня. Те смятат, че сте ги отървала от един безскрупулен престъпник, който нападал паркирани коли, ограбвал мъжете и изнасилвал жените. Малко по-късно вече няма да са толкова сигурни.

— Какво искате да кажете?

— Все още не са се сетили за една подробност.

— Каква е тя?

— Фаровете на колата не бяха запалени!

— Може да не е същата...

— Но този човек отговаря на вашето описание. Имаше калъфка на главата си с два прореза на мястото на очите, прикрепена към челото с ластична лента.

— Тогава сигурно е същият. Не разбирам как съм могла да го улуча, мистър Мейсън! Уверена съм, че първият изстрел не улучи колата. Стрелях в момента, когато измъквах пистолета през прозореца. Втория път го насочих малко назад. Куршумът попадна в нещо, което изкънтя.

— Гледахте ли натам, накъдето бяхте насочила пистолета?

— Не! Вече ви казах, че го държах с лявата ръка. С дясната стисках волана.

— И точно тогава колата на нападателя се беше изравнила с вашата?

— Почти.

— Значи сте могла да изпратите куршума в главата му, нали?

— Ами... ако... ако полицията смята, че е станало така, значи е вярно. Но защо вие възприемате това предположение, мистър Мейсън? Не е ли възможно светлините да са угаснали от търкалянето по нанадолнището? Може акумулаторът да се е разкачил или пък кабелите да са се скъсали?

— Може и да е станало нещо такова, но почти не вярвам!

— Но защо?

— Защото проверих нещо, за което полицаите не се бяха сетили. Погледнах контролното табло. Ключът за светлините не беше включен.

— Те... те не го ли забелязаха?

— Не, но предполагам, че вече са се сетили.

— Светлините бяха включени, мистър Мейсън! Сигурна съм, че бяха включени. Освен ако мъжът не ги е изключил след моя изстрел...

— След изстрела той не е бил в състояние да направи каквото и да било.

— Тогава има нещо гнило!

Адвокатът отиде до леглото и отметна покривката, която закриваше възглавниците. Едната от тях беше без калъфка.

— Боже мой! — възкликна Ивлин.

— Къде е другата калъфка? — попита Мейсън. Тя само поклати глава.

— Беше ли тук, когато се настанихте?

— По дяволите, мистър Мейсън, откъде да знам! Не съм и поглеждала леглото. Влязох, разопаковах багажа си, прочетох вестника. После излязох и се обадох по телефона... Мистър Мейсън, дали няма да си помислят, че аз... лъжа?

— Има ли причини за това?

Изведнъж решителността ѝ се възвърна:

— Мога да направя само едно нещо!

— Какво?

— Ще взема друга калъфка от склада за бельо и ще я сложа.

Мисля, че зная къде държат бельото...

Тя се отправи към вратата, но Мейсън я хвана за ръката и я дръпна назад.

— Защо?

— Искате да си отворите широко вратата към газовата камера!

— Но, мистър Мейсън, можем да скрием това! Не бива да им казваме! Ние... Боже мой, нима не виждате в какво положение съм изпаднала? Излиза, че аз съм убила човека, сетне съм му поставила калъфката на главата и съм съчинила цялата тази история с преследването, за да оправдая двата изстрела.

— Сама разбирате положението!

— И ако по една случайност този човек се окаже... — Тя внезапно млъкна.

— Продължавайте!

— Да предположим, че е някой, когото познавам?

— Точно това си мисля и аз!

— Господи!

— Така че в мига, в който започнете да лъжете, тръгвате право към газовата камера!

— Но в такъв случай аз не мога да докажа твърдението си! Нямам...

— Точно това ме тревожи!

— Нали не вярвате, че съм измислила всичко? Нали не вярвате, че съм извършила хладнокръвно убийство?

— Въздържам се от прибързани изводи. Ще можете ли да изиграете ролята на нервна, дори истерична жена, извадена от равновесие от новината, че е убила човек. Ще можете ли да се престорите, че припадате и се налага да ви бъдат успокоителна инжекция, която да ви държи до следващия ден?

— Ще опитам! Мисля, че съм добра артистка.

— Чудесно! Току-що сте научила от мен, че вероятно сте убила човек. Обхваща ви истерия. Викате мисис Падена. Довеждате я тук. Питате я дали и двете калъфки са били на мястото си.

— Мислите, че калъфката на главата на убития е от това легло?

— Защо не? До този момент успяват да стоварят всичко върху вас. Оръжието, с което е бил убит, е у вас. Стреляла сте два пъти с него. След като са се потрудили да ви поставят в безизходно положение, защо и калъфката да не е от това легло? Някой все пак я е взел.

— Май не е необходимо да разигравам истерия. Вече ме обзема.

— Хайде! Действайте! Изиграйте си ролята! Повикайте мисис Падена! Покажете ѝ възглавницата! После Дела ще ви заведе при един лекар, мой приятел. Той знае как да постъпи. Ще ви сложи успокоителна инжекция. Преди това обаче на всяка цена трябва да се обадите на шерифа и да му съобщите за липсата на калъфката. Ще крещите истерично! И още, току-що съм ви намекнал, че сте убила човек. Ще се справите ли?

— Ще опитам.

— Още отсега се вживейте в ролята! Трябва да сте убедителна!

— Ще... опитам!

— Не забравяйте и нещо друго! Почти веднага, след като се събудите, полицията ще бъде при вас. При нормални обстоятелства съветвам клиентите си да не правят изявления. Нито пред полицията, нито пред репортерите! Но вашият случай е по-различен. При разпита бъдете многословна! Говорете! Разкажете всичко, което знаете!

Мейсън се обърна към секретарката си:

— Знаеш си работата, Дела! Обясни на лекаря, че имам нужда от дванадесет часа преднина. След като помогнеш на Ивлин да си легне, вземи такси и иди до кантората на Пол. Ще те чакам там. Не казвай на никого къде се намирам!

Тя кимна.

— А къде ще бъдете? — запита Ивлин.

— Ще търся отговор на някои от въпросите, които ще ви зададат. Не се тревожете! До утре не съществувате за света!

9

Мейсън вкара колата в паркинга на сградата, където се намираше кантората на Пол, дръпна рязко ръчната спирачка, изключи фаровете и двигателя, изскочи навън и забърза към входа. Момчето от асансьора го поздрави:

— Добър вечер, мистър Мейсън!

Адвокатът му подаде една банкнота от пет долара.

— Това пък за какво?

— Нещо си объркал.

— Какво и кога?

— Самоличността. Не съм мистър Мейсън. Може да приличам на него, но не съм Мейсън. Казвам се Хари Марлоу и имам среща с мистър Дрейк от детективското бюро „Дрейк“.

Момчето примигна:

— Разбирам, мистър Марлоу. Отначало ми заприличахте на адвоката Мейсън, но сега виждам, че приликата е съвсем слаба.

— Много хора твърдят, че приличам на мистър Мейсън. Бих желал да го зърна някой ден! Що за човек е?

— Прекрасен — отвърна то, докато прибираше банкнотата. — Много щедър! Ще се запишете ли в приемната книга, мистър Марлоу?

Когато асансьорът спря, Мейсън хукна към кантората на Дрейк.

— Тук ли е Пол? — запита той телефонистката. Тя кимна, беше заета с номератора.

— Предайте му, че съм на път към него. Ако някой пита за мен, не сте ме виждали. Не важи за Дела. Щом дойде, веднага я изпратете в кантората на Пол, а ако се обади, ме свържете. Като казвам някой, имам предвид абсолютно всички!

Телефонистката се поколеба:

— И полицията ли?

— И полицията!

— Бихте ли излязъл навън, мистър Мейсън?

— Защо?

— Тогава ще мога да кажа, че сте се отбил само за минутка и веднага сте си тръгнал. Когато се върнете, ще бъда в съседната стая. Не обичам да лъжа полицията. А и на мистър Дрейк няма да му хареса.

— Дадено! Излизам.

Той напусна кантората, изчака малко в коридора и отново влезе. Този път в помещението нямаше никого. Мейсън премина през летящата врата и, коридора, от двете страни на който бяха разположени редица уютни кантори. Стигна до последната ъглова кантора и отвори вратата. Седнал зад бюрото, Дрейк ядеше хамбургер и пиеше кафе.

— Здравсти, Пери! Какви са новините?

— Много и най-разнообразни!

— Хайде, разказвай!

— Първи ти. Какво разбра за пистолета?

— Не ми влиза в работата, Пери, но те съветвам да не се заяждаш с Мървин Олдридж. Не е време за мирисане.

— Че кой се заяжда с него?

— Ами ти!

Мейсън се отпусна на един от фотьойлите, качи дългите си крака на бюрото, усмихна се и запали цигара.

— Бъркаш ме с някого, Пол!

— Ами този пистолет? — поклати глава Дрейк.

— Кой пистолет?

— Този, от който се интересуваш.

Мейсън подскочи и рязко свали краката си от бюрото. Погледът му стана твърд.

— Хайде, Пол, кажи какво те мъчи!

— По телефона ти ми продиктува номера на един пистолет. Успях да го открия, защото е купен съвсем скоро от един магазин за спортни стоки в Нюпорт Бийч.

— Продължавай!

— На двадесет и първи миналия месец Мървин Олдридж е купил два еднакви пистолета.

— Два пистолета?

— Точно така!

— И единият от тях е този, за който ти телефонирах?

— Правилно си разбрал.

— А другия?

— Ти ми продиктува номер 17474-ЛВ. Купил е него, а също и 17475-ЛВ.

Мейсън замълча замислен, проследявайки с поглед дима от цигарата, който се виеше нагоре.

— Е? — не издържа Дрейк.

— За какво са му притрябвали два пистолета?

— И аз се питам. Но е купил два и е платил в брой.

— Да знаеш случайно дали е дал някакво обяснение на продавача, докато е чакал...

— Имай милост, Пери. Магазинът е затворен. Може да мине много време, докато открием продавача. Моят човек е проверил в архива на шерифа. По номера открил къде е бил продаден. Тъкмо се канел да си запише данните и забелязал, че има още един документ, подписан от Мървин Олдридж. Проверил номера и така разбрал за продажбата на втория пистолет от същия модел.

— Това означава, че е купил единия за себе си, а втория за някой друг. Питам се кой е той!

— Вероятно някой, който е бил в опасност.

— Възможно е. Най-лесно е да предположим, че е взел другия пистолет за Хелън Чейни. Пол, още тази вечер искам да се свържа с нея. Трябва да накарам Мървин Олдридж да се обади на Чейни, докато съм тук.

— Трудна задача.

— Никак. Аз ще телефонирам на Чейни. Ти ще се обадиш на Мървин Олдридж, без да се представяш. Ще му съобщиш, че Пери Мейсън отива да се срещне с Хелън Чейни, за да измъкне информация от нея. Това ще изстреля Олдридж натам.

— Ако успеем да го открием.

— Опитай!

Дрейк вдигна слушалката и помоли телефонистката от номератора:

— Позвъни на Хелън Чейни, филмовата звезда. Телефонният ѝ номер го няма в указателя. Ще го откриеш в поверителната папка. Кажй ѝ, че се обаждаш от студиото, откъдето настояват спешно да прегледа един сценарий. Попитай я дали ще си бъде вкъщи тази вечер. После потърси Мървин Олдридж. Неговият номер ще го намериш в указателя. Кажй му, че се обаждаш от пощата и че за него има препоръчано писмо, което трябва да му бъде предадено веднага. Питай го дали ще си бъде вкъщи, за да получи писмото. Ако го няма, кажй същото на този, който се обади и се помъчи да разбереш, къде може да бъде намерен.

Дрейк остави слушалката и отхапа от сандвича.

— Толкова ли е просто? — учуди се Мейсън.

— Може и така да се окаже — отвърна Пол и отпи от кафето. Сетне си наля нова чаша от термоса. — Ял ли си, Пери?

— Аха.

— Ловя се на бас, че докато аз преглъщам студения хамбургер с престояло кафе, ти си похапваш дебела пържола с пържени картофи по френски...

— Тази вечер беше пържен лук по френски. Много го обичам.

— Вкусен ли беше?

— Фантастичен!

— Бих искал да си детектив и да се храниш с боклука, който ям аз, при това нередовно. Тогава ще се научиш да цениш добрата храна.

— Какъв е смисълът да я цениш, ако не можеш да я имаш?

— И аз това се питам. В кантората ли отиваш?

— Не. Крия се. Дела Стрийт скоро ще дойде и тогава тръгваме.

— Какво ще правите?

— Ще хлопаме от врата на врата.

— Ако се укриваш от полицията, не ми харесва, че си избрал кантората ми.

— Знам. Твоята телефонистка ме помоли да изляза. Така че влязох, излязох и после се вмъкнах отново. При номератора нямаше никой. Тя не знае, че съм тук.

— Страхотна шмекерия. Единственият ѝ недостатък е, че полицията няма да се хване на тази въдица.

— Няма да узнаят, че съм бил тук, Пол!

— Надявам се! Къде е Дела?

— Помага на една млада дама да си легне.

— Какво се мъти, Пери?

— Тази нощ Ивлин Бегби е била нападната от някакъв мъж, чиято глава е била покрита с калъфка за възглавница. Опитал се е да я изтика от пътя горе в планините над Холивуд.

— Какво точно се е случило?

— Носела е пистолет. Стреляла е два пъти, за да го уплаши.

— И уплашила ли го е?

— Полицията смята, че го е убила.

Дрейк остави чашата с кафето.

— Какво казваш, по дяволите?

Мейсън сви рамене.

— Това сериозно ли е?

— Може и така да излезе!

— Ако е искал да я изхвърли от пътя, може да се пледира за убийство при самоотбрана. Имали свидетели? — попита Дрейк.

Мейсън поклати отрицателно глава.

— Какво се е случило на приятелчето с калъфката?

— Мъртъв е. Единствен изстрел отстрани в главата — много точен.

— Това изисква прицелване.

— Ето кое ме тревожи.

— Защо?

— Тя твърди, че е провряла пистолета през прозореца на колата и е стреляла напосоки, за да му покаже, че е въоръжена.

— И го е улучила смъртоносно?

— Точно това се е случило.

— От движещ се автомобил?

— Да.

— Той също е бил в кола, нали?

— Да. Тя е стреляла с лявата ръка.

— Не звучи правдоподобно!

— Знам. Ще ни трябват допълнителни данни, за да можем да предложим достоверна хипотеза. Можеш ли да помогнеш, без да се издадеш какво точно търсиш? Ще се справиш ли?

— Вероятно. — Дрейк вдигна телефонната слушалка, помоли за външна линия, набра някакъв номер и след като почака малко, каза: — Здравей, Джим! Пол Дрейк е на телефона. Тази вечер ти ли си

дежурен в полицията? Аха! Нещо ново? Разбирам... Аха. Разбирам. Звучи любопитно? Би ли ми споменал някои подробности? Не казвай на никого, че съм се интересувал от случая. Помъчи се да събереш всички факти и ми телефонирай. Добре. Благодаря ти. Дочуване. — Той остави телефонната слушалка и тозчас телефонът иззвъня. Дрейк се обади. — Здравейте! Аха! Разбрано... Благодаря! — Детективът надраска нещо с молив върху парче хартия и рече: — Хелън Чейни ще си бъде вкъщи до десет и половина. Ще се радва да получи ръкописа по което и да е време до този час. В противен случай може да бъде оставен на иконома ѝ. Мистър Мървин Олдридж не си е вкъщи. Ще закъснее. Предложиха ни да се свържем с него чрез Хелън Чейни.

Мейсън се ухили.

— Имаш ли вече някакви планове?

— Планове ли? Десет и половина изглежда магически час.

Айрин Кийт ми даде срок до десет и половина да приема или отхвърля чек за хиляда долара като обезщетение за Ивлин Бегби.

— Ще го приемеш ли? Мейсън погледна часовника си:

— Вероятно, не!

— Тя знае ли?

— Кой?

— Ивлин Бегби.

— Не.

— А тя какво иска?

— Да го приема.

— Слагаш си главата в торбата, Пери. Моят човек от Ривърсайд имаше просто оскъдна информация, която прави случаят Ивлин Бегби да изглежда нагласен, но това е всичко. Не можем да открием нищо повече.

Мейсън поклати глава в знак, че го разбира.

— Хиляда долара не растат по дърветата! — продължи Дрейк.

— Не и за Айрин Кийт — отвърна Мейсън. — Каква е цената ѝ, Пол?

— Много висока.

— Имаш ли точна представа?

— Тя наследи доста прилична сума. Пък е и добра в бизнеса.

Говори се, че през последните пет години почти е удвоила богатството си. На борсата е смела и ловка. Има съветници, но сама решава какво да предприеме. Консултира се с адвокатите си за

закона, но после сама взема решенията. Така работи и с борсовите си посредници.

— Хиляда долара не са нищо за нея — намеси се Мейсън.

— Но не и за Ивлин Бегби. Как ти се вижда тази история с калъфката. Пери? Изглежда доста нагласена. Който иска да скрие лицето си, слага маска. Тази калъфка, която покрива цялата глава, много нескопосано и странно... Трябва да има някаква причина.

— Може би.

— Идва ли ти нещо наум?

— Маската може да скрие лицето, но врата и косата се виждат.

— Е, и?

— А една калъфка за възглавница би скрила врата, косата, цялото лице.

— За какво?

— Може да бъде и жена.

— О-о! Допускаш ли?

— Не зная. Просто разсъждавам. Една от причините да бъде използвана тази калъфка е да се утежни положението на Ивлин. Нали е от нейната възглавница!

— По дяволите!

— Прав си.

— Ами сега? Това поставя нещата в съвсем друга светлина.

— Нали?

— Ти самият вярваш ли, че тя е искала да се отърве от някого?

— В момента полицията предъква точно тази версия.

— След малко ще знаем някои факти. Мой приятел е дежурен тази нощ в полицията и ще направи опит да измъкне малко информация.

— Много добре.

— Къде е Ивлин Бегби сега?

— Там, където полицията не би могла да я открие. Надявам се.

— Как така?

— Изпадна в истерия.

— Това няма да ѝ помогне.

— Дела Стрийт я заведе на лекар.

— Охо!

Мейсън погледна часовника си, изправи се, угаси цигарата и закрачи из тясната кантора на Дрейк.

— Странно е, че кантората ти е толкова малка. Човек не може

дори да се обърне. Как можеш да мислиш тук?

— Оправям се.

— Не мога и две крачки да направя! — оплака се Мейсън.

— Не е необходимо да се разхождаш, за да мислиш. Тренирай мислене на място. Спестява изтъркването на килимите и обувките.

— Но аз трябва да се движа, когато мисля.

Дрейк събра трохите от бюрото, хвърли салфетките в кошчето, изми чашата от кафето, избърса я с кърпата и се върна при бюрото. Телефонът иззвъня. Детективът вдигна слушалката.

— Аха... Благодаря...

— Нещо ново? — повдигна вежди Мейсън.

— Телефонистката докладва, че репортерите упорито те търсят. Тя им съобщила, че те видяла надвечер, но не знае къде си сега.

Адвокатът отново погледна часовника си.

— Казах на Дела да побърза. Ще свърши добра работа.

— Ами ако не успее да стигне до лекаря?

— Ще успее. Имаме на разположение трима лекари. Наши клиенти. И се отнасят с голямо разбиране към случаите на истерия.

— Ами ако не приложат лечението, което очакваш?

— Ще го приложат. Щом Дела я води, знаят какво да правят.

— А после?

— Дела ще я сложи да спи в своя апартамент.

— Полицията няма ли да я търси там?

— Вероятно не. Няма да разбият вратата без заповед за обиск.

Лекарят ще се разпореди Ивлин Бегби да не бъде местена или обезпокоявана, преди да свърши ефектът от инжекцията.

— Колко ще трае това?

— Дванадесет часа.

— Какво може да се направи за толкова време?

— Трябва поне да опитаме.

Телефонът иззвъня. Дрейк вдигна слушалката:

— Аха... Добре. — После затвори и каза: — Дела Стрийт идва насам.

Мейсън въздъхна с облекчение:

— Тръгвам.

— Внимавай да не се забъркаш в някоя каша!

— Вече съм се забъркал.

Вратата се отвори и Дела се усмихна на Пери Мейсън.

— Справи ли се. Дела?

— Всичко е наред!

— Къде е тя?

— За наш късмет една от моите съседки е извън града за две седмици. Помоли ме да храня папагала и ми остави ключа. Настаних Ивлин Бегби там.

— Имаше ли проблеми с лекаря?

— Той прояви голямо разбиране.

— Какво направи?

— Прегледа я, сложи ѝ инжекция и нареди да не бъде смущавана при никакви обстоятелства.

— Как се справи Ивлин?

— Няма грешка! Прекрасна артистка! Успя да подведе дори мен, освен ако... Освен ако не е била наистина разстроена. Дори ме уплаши, докато шофирах. Смееше се, плачеше, сетне припадна.

— Това е добре — заключи Мейсън. — Така ще можеш да дадеш показания, ако се наложи.

— Шефе!

— Какво има?

— Тя е първокласна артистка. Прекалено добра!

— Може някога да ѝ потрябва — усмихна се Мейсън. — Как е времето, Дела?

— Още вали.

— Отскочи до кантората. Не пали лампите. Вземи дъждобраните. Ако наоколо се навъртат репортери, не се отбивай. Продължи по стълбите и ми телефонирай. В случай че не срещнеш никого, се върни.

— Тръгвам!

— Дрейк, а ти продължавай! По-късно ще се свържа с теб.

— Не си пъхай пръста в скърцащата врата! — предупреди го Дрейк.

— Когато преследваш някаква цел — засмя се Мейсън, — от време на време се налага и да рискуваш.

— Винаги се бориш за клиентите си, нали Пери?

— Опитвам се — призна адвокатът.

— Хубаво е — отбеляза той, докато поглеждаше часовника си, — че Мървин Олдридж е педантичен по отношение на точността и цепи минутата на две. Което означава, че можем да режисираме малкото си представление възможно най-добре.

— Шефе, имаш ли определен план? — попита Дела Стрийт.

— Разбира се!

— Запознай ме с него!

— Искам Мървин Олдридж да осигури алиби на Хелън Чейни в случай, че полицията реши да я притисне.

— Ще си прехапе езика, ако разбере какво прави.

Мейсън се ухили и спря колата.

— Доста се е изхвърлила, нали? — отбеляза Дела, като оглеждаше къщата.

— Налага й се. Трябва да поддържа реномето си, пък и да има къде да посреща репортерите.

— През последните две-три години действително е постигнала много.

Мейсън кимна, изключи двигателя и мина от другата страна, за да отвори вратата на Дела. После двамата се изкачиха по стълбата до верандата и адвокатът натисна седефения бутон на звънеца. Във вътрешността на къщата се разнесе мелодичен звън.

Вратата отвори лъчезарна брюнетка. Когато видя пред себе си Мейсън и Дела, изражението на лицето й тозчас се промени.

— О, извинете! Мислех, че е... очаквах... Един момент! — Тя се обърна и извика: — Уилям!

От дъното на просторния хол се появи изпълненият с достойнство иконом.

— Да, мисис.

— Търсите ли някого? — попита Хелън Чейни.

— Да, вас! — отговори Мейсън.

— Съжалявам — поклати глава тя, — но тази вечер съм заета и трябва да изляза. Уилям, би ли показал на тези хора... Почакай! Вие не сте ли адвокатът Мейсън?

Той кимна утвърдително. Тя се поколеба.

— Това променя до известна степен нещата. Вие ли искахте да говорите с мен?

— Да.

— Мога да ви отделя няколко минути, но наистина само няколко.

— Може би ще са достатъчни.

— Уилям, покани ги, ако обичаш! — Тя ги погледна с очарователна усмивка: — Веднага се връщам.

Икономът придружи Дела и Мейсън до салона и само след секунда Хелън Чейни се присъедини към тях.

— Моята секретарка — представи адвокатът Дела. Хелън Чейни протегна приятелски ръка:

— Удоволствие е за мен да се запозная и с двамата.

Заповядайте!

Те се настаниха. Чейни чакаше леко напрегната. Мейсън започна:

— Искам да ви задам един въпрос, мисис Чейни.

— Да?

— Има известна връзка с Мървин Олдридж.

— Нека бъдем откровени, мистър Мейсън — усмихна се тя. —

Отлично разбирам позицията ви. Вие сте адвокат на онази сервитьорка, нали?

Той кимна.

— Убедена съм, че на вас дължи оправдателната си присъда за кражбата на бижутата. Може би ви прави впечатление, мистър Мейсън, че те не бяха намерени.

— Дори много голямо.

— Айрин ми разказа за вас. Очаровал сте я. Каза ми, че ви е направила предложение за споразумение, чийто срок изтича в десет и половина тази вечер. Айрин обича да е наясно със законите и после сама се оправя с паричните проблеми. Аз съм нейна противоположност, мистър Мейсън. Ако желаете да дискутирате някакъв делови въпрос с мен, ще трябва да ви изпратя при адвоката си. Имам си мениджър за финансовите дела, адвокат за правните ми въпроси и импресарио за артистичната ми дейност. При това положение бихме намерили много малко теми за разговор, ако изключим времето, а то е отвратително за моите намерения, въпреки че фермерите посрещат този дъжд с благодарност.

— И все пак ни остава една тема за разговор.

— Коя е тя?

— Пистолетът, който ви купи Мървин Олдридж.

Тя дълго го наблюдава замислено и преценяващо, после предпазливо попита:

— Какво по-точно ви интересува?

— Бих желал да го видя, ако нямате нищо против.

— Защо?

— За да ви спестя известна слава, която няма да ви хареса.

Тя се засмя звънко и на пръв поглед безгрижно.

— Странно нещо, мистър Мейсън! Само преди час някакъв мъж се обади по телефона и каза, че иска да ме види във връзка с много важен за мен въпрос... Икономът попитал за какво става дума и той отговорил: за голяма слава. Сега вие намекувате за възможност да я избегна?

— Правилно сте ме разбрала!

— И мога ли да полубопитствам какво имате предвид?

— Мисис Чейни, вероятно не ви минава през ум, че в Калифорния продажбата на огнестрелно оръжие се наблюдава от властите. Преди да купиш пистолет, трябва да се подпишеш за него. Всяко оръжие си има номер, който се отбелязва срещу името на купувача. Дубликати от регистрационния документ се изпращат в полицията, при шерифа и при началника на полицията.

— Не виждам каква връзка има всичко това с мен!

— Вашият пистолет може да се окаже свързан с деяние, което да навреди на благополучието ви.

— Говорите с недомлъвки, мистър Мейсън.

— Ще бъда откровен с вас, мисис Чейни. Мисля, че това е вашият пистолет.

— Моят пистолет не може да бъде използван за подобно нещо!

— И защо не?

— Защото е на сигурно място!

— Имате ли нещо против да го докажете?

Тя се поколеба за миг.

— Ще установите — продължи Мейсън, — че оръжието вече не е у вас.

— Бихте ли почакали за момент? Няма да ви отнеме никакво време. — Усещайки погледите им, тя напусна стаята с походка на опитна актриса, нещо, което ѝ беше напълно чуждо само преди няколко години, но сега се беше вкоренило така от дългите часове упражнения, че ѝ беше станало втора природа.

Мейсън хвърли едно око на часовника си и размени поглед с Дела. Изведнъж очите ѝ се разшириха и тя замаха ръце мълчаливо. Адвокатът повдигна въпросително вежди. Дела размаха ръце още по-енергично. Той се приближи до нея. Тя посочи с пръст. Срещу нея бе

окачено огледало, което отразяваше друго огледало, а то на свой ред показваше част от осветения коридор и Хелън Чейни, която като обезумяла набираше някакъв телефонен номер.

Мейсън кимна, усмихна се, допря пръст до устните си, за да ѝ покаже да мълчи, и се върна на мястото си.

Дела Стрийт продължи да наблюдава огледалото.

След малко артистката влезе забързана.

— Всичко е наред. Тук е, мистър Мейсън. — Цялото ѝ държание излъчваше самонадеяна увереност. — Пистолетът е на мястото си в спалнята ми, тъй че каквото и да са ви разправяли, интересът ви към мен е безпочвен. — Тя остана права, за да им подсказе, че е време да си тръгват.

Мейсън извади пистолета от джоба си и рече:

— В такъв случай няма за какво да се тревожим. Този пистолет и двете празни гилзи не са ваши.

Очите ѝ гледаха подигравателно, когато срещна погледа на адвоката.

— Точно така, мистър Мейсън. Не е възможно да е моят. Съжалявам, но имам среща. Чакам...

— Разбира се — изправи се Мейсън. — Извинявам се за безпокойството. Мислех, че мога да ви направя услуга.

— Оценявам вашите добри намерения, мистър Мейсън!

Те току-що бяха прекосили салона, когато се разнесе мелодичният звън на звънеца от входната врата. Хелън Чейни дори не се забърза. Икономът беше в коридора и след известно колебание тя му направи знак да отвори. Мървин Олдридж с дъждобран, мека черна шапка и копrienен шал стоеше на входа.

— Здравей, Уилям! — поздрави той. — Вкъщи ли...

Той изведнъж млъкна, когато видя Хелън Чейни, Пери Мейсън и Дела Стрийт да идват към вратата. После влезе и свали шапката си.

— Здравей, Хелън! — Сетне студено добави: — Добър вечер, мистър Мейсън! А това май е мис Стрийт?

— Познахте! — отговори нехайно Мейсън.

— Надявам се — продължи Олдридж, — че не сте правили предложения на мисис Чейни във връзка с онова споразумение. В края на краищата редно е един адвокат да урежда нещата чрез адвоката на другата страна, а не директно. Надявам се, мисис Чейни ви е обърнала внимание, че се придържа към съветите...

— Да! — прекъсна го енергично адвокатът. — Не съм и

помислял за подобно нещо, мистър Олдридж. Въпросът беше съвсем друг. Всъщност мислех, че мога да спестя на мисис Чейни известна неприятна популярност.

— Тъй ли? — гласът на Олдридж беше леден, държанието му нападателно.

— Мистър Мейсън смята — засмя се нервно Хелън, — че моят пистолет е бил използван за някакви тъмни дела.

— Твоят пистолет ли? — попита Олдридж, сетне властно се обърна към Мейсън: — Какво искате да кажете?

— Става въпрос за пистолета, който сте й дал.

— Не съм й давал никакъв...

— Малкият пистолет, който ми даде, Мърв — прекъсна го бързо Хелън Чейни. — Онзи, който настояваше да държа в спалнята си, за всеки случай.

— Кой ви каза това? — обърна се Олдридж към Мейсън.

— Просто издирвах номера на този пистолет — обясни Мейсън, докато го вадеше от джоба си — и установих, че е един от двата, които сте закупил в магазина за спортни стоки в Нюпорт Бийч. Единия сте задържал, а другия сте дал на мисис Чейни.

— Нека обсъдим за малко този въпрос — прекъсна го рязко Мървин Олдридж. После се обърна, затвори решително вратата и погледна часовника си, внимателно отбелязвайки времето.

— Съжалявам, Мърв! — в гласа на Хелън Чейни звучеше разкаяние. — Бях готова. Чаках те! Тези хора позвъниха. Мислех, че си ти, сама отворих вратата и...

— Всичко е наред, Хелън! — успокои я Мървин. След това се обърна към адвоката: — Кажете защо решихте, че съм купил пистолет за мисис Чейни?

— Не ставайте глупав! Подписал сте се в книгата. Купил сте два пистолета. Мога да ви дам данните, датата и номерата.

— Но това не означава, че съм дал единия на нея. Никога...

— Мърв — прекъсна го отново Чейни, вече отчаяна. — Да не забравяме, че мистър Мейсън е адвокат! Нямах да бъда тук, ако въпросът не е важен. Той ме попита за пистолета, който ти ми даде, и аз му казах, че е в спалнята ми. Дори отидох да проверя.

— И си беше на мястото, нали?

— Разбира се, Мърв!

— Мейсън е адвокат на една жена — каза Олдридж, — която смятам за много лукава... И не бих позволил да наливаш вода в

нейната воденица. И за да завърша, заявявам, че тя е опасен противник!

— Отлично! — засмя се Мейсън. Олдридж пристъпи към тях.

— Освен това не ми харесва факта, че идвате тук и се опитвате да измъкнете показания от мисис Чейни.

Мейсън също направи крачка напред.

— Хич не ме интересува дали ви харесва, или не, Олдридж! Достатъчно търпях нахалството ви! Гледайте си работата, а аз ще си гледам моята. Помъчихте се да започнете нещо, но ще го довърша аз. Дойдох тук, защото вярвах, че мога да спестя на мисис Чейни доста неприятности. Я погледнете този пистолет! Хубаво го вижте! — Мейсън завъртя барабана. — Вътре има две празни гилзи. За ваша информация, стреляно е преди около три-четири часа. И този пистолет е купен и платен от вас! А сега искате ли да знаете къде са куршумите?

Олдридж се окопоти от неочакваната атака на Мейсън. Очите му като омагьосани се взираха в празните гнезда на патроните.

— Проследил сте този пистолет? — той зададе този въпрос просто за да печели време.

— Разбира се, че го проследих. Затова съм тук. Погледнете номера му! Една детективска агенция направи проверка и откри регистрацията. Това е един от двата пистолета, които сте купил в Нюпорт Бийч.

— Сигурно има някаква грешка! — Гласът на Олдридж звучеше неубедително.

— Щом това не е пистолетът на мисис Чейни, значи е вашият.

— О, не! Това е невъзможно! Аз... Нека да погледна! —

Олдридж рязко смени тактиката.

— Разбира се! — Адвокатът му подаде оръжието.

— Твоят пистолет е горе, Хелън, нали така?

— Съвсем съм сигурна, Мърв!

Олдридж огледа пистолета, после вдигна глава. Беше присвил очи в размисъл.

— Май ви дължа извинение за грубото държание, мистър Мейсън. Страхувам се, че това наистина е моят пистолет. В такъв случай вероятно са го откраднали от жабката на колата ми! — Той хвърли поглед на номера на пистолета, извади бележника си, приближи се до Хелън Чейни и продължи: — Ще запиша номера, Хелън, да не стане някаква грешка.

Тя погледна в бележника, а след това и номера на пистолета. Лицето ѝ не изразяваше нищо.

— Явно пистолетът е бил откраднат от моята кола! — обърна се Олдридж към Мейсън.

— Кога е станало това?

— Не зная. Оставих го там... Всъщност до този момент не знаех, че липсва. Но щом е единият от двата пистолета, закупени от мен, трябва да е моят. Нали твоят е горе, Хелън?

— Да, Мърв.

— Нека проверим.

И преди някой да отгатне намеренията му и да се намеси, Олдридж се обърна, рязко отвори вратата, тръшна я зад себе си и изчезна в дъжда.

— Съжалявам, ако Мърв ви се е сторил груб — извини се Хелън Чейни. — Много е изнервен. Работата му е изключително напрегната.

— Разбирам — отвърна Мейсън.

— Педантичен е по отношение на точността. Толкова много момичета карат кавалерите си да ги чакат, докато се облекат. Затова сама отворих вратата. Искрах да види, че съм готова. Когато позвънихте, помислих, че е той...

— Ясно.

— Наистина оценявам факта, че дойдохте дотук, мистър Мейсън. Сега разбирам, че сте искал да ми спестите някои неприятности. Мога ли да запитам какво се е случило? Защо казахте, че са изстреляни два куршума преди три часа и половина?

— Мисля, че един от куршумите е убил човек!

— Наистина ли? Кого?

— Все още не знам.

— Доста сте загадъчен, мистър Мейсън! — намръщи се тя.

— Може би защото работя със загадки!

— Сигурно.

Входната врата се отвори. Олдридж влезе възмутен.

— Точно както си мислех! Някой негодник е откъснал пистолета от жабката на колата. Предупредиха ме да не го оставям там. Мога ли да запитам как е попаднал у вас, мистър Мейсън?

Олдридж му подаде пистолета. Адвокатът го взе и го пусна в джоба си.

— Някой го е подхвърлил на мой клиент.

— Наистина ли?

— И тъй като с него е стреляно, може да е използван за някакво престъпление. Помислих, че ще е разумно да уведомя мисис Чейни, така че адвокатът и рекламният ѝ агент да се срещнат...

— Действително ви дължа извинения, мистър Мейсън — сияеше Олдридж. — Боя се, че бях малко груб с вас. Е, започвам да си мисля, че съм преценил погрешно вашата клиентка мис Бегби. Вярно е, че останалата част от бижутата не се намери, но определени обстоятелства в този случай ме карат да изпитвам противоречиви чувства. Утре ще се свържа с Айрин Кийт. Мисля, че би могло да се направи нещо по този въпрос, някое много изгодно споразумение.

— Благодаря ви — рече Мейсън.

— Скъпа — обърна се Олдридж към Хелън, — позволи ми да се обадя по телефона. Искам веднага да съобщя за кражбата на пистолета. Нали сте записали номера му, мистър Мейсън?

— Ще ви продиктувам цифрите направо от пистолета, щом искате да се обадите. Но мисля, че и вие си ги записахте.

— Разбира се! Колко глупаво от моя страна! Те са тук.

Той набра номера на полицията.

— Искам да съобщя за кражба на пистолет. Току-що установих, че липсва. „Колт «Кобра»“. От тристаграмовите, които пуснаха напоследък. Номерът е... — Олдридж запрелиства бележника си, изпусна го и се обърна към Мейсън: — По дяволите! Имате ли нещо против да хвърля поглед на пистолета.

Адвокатът му го подаде. Олдридж продиктува номера.

— Да, точно така. Имам разрешително. Обажда се Мървин Олдридж от корабостроителници „Олдридж“. Да, нося го за самоотбрана. Доста често закъснявам. Беше в жабката на колата. Зная, че е нередно. Небрежност, но го оставих там и после забравих да го прибера. Не мога да ви кажа точно, но вероятно преди ден-два... О, сега зная къде е. У адвоката Пери Мейсън. Дал му го е един клиент. Мислех, че ще е най-добре, ако ви уведомя.

Олдридж остави слушалката, изправи се и върна пистолета на Мейсън. Двата сърдечно си стиснаха ръцете.

— Наистина ви дължа извинение, мистър Мейсън.

— Няма защо. Надявам се да прекарате приятна вечер.

Довиждане!

Мейсън хвана Дела за ръка. Хелън Чейни излезе на верандата и ги изпрати чак до стълбите.

— Сериозно вали — забеляза тя.

— Действително — отвърна Мейсън и двамата хукнаха към колата. Адвокатът отвори вратата на Дела, изтича от другата страна и се мушна вътре.

— Фантастична игра! — каза Дела, докато колата се отдалечаваше. — Шефе, Олдридж размени ли пистолетите?

— Естествено!

— Но ти знаеш номера... А и той си го записа. Боже мой! — Тя го наблюдаваше през цялото време. — Сега можете да ги обвините.

Мейсън кимна. След малко спря в края на шосето, завъртя барабана на пистолета и го разгледа под светлината на една улична лампа. В гнездата имаше две празни гилзи. Адвокатът приближи оръжието до носа си и помириса дулото, после го подаде на Дела.

— Искаш ли да го помиришеш?

— Мирише само на масло. Не на барут.

— Точно така.

— Шефе, можеш да провериш номера и веднага да разбереш дали този...

— Нямам номерата. Ти ги продиктува на Дрейк.

— Записах единия в бележника си и мога да го сравня с номера на този пистолет...

— Защо ще го правиш?

— Можем да се свържем с Пол и да разберем...

— Защо?

— Ами за да докажем, че е разменил пистолетите!

— Каква полза?

— Какво?

— Че знаем за размяната на пистолетите.

— Това ще означава... — Дела Стрийт изведнъж млъкна и го погледна с широко отворени, объркани очи.

— Досети се! — рече Мейсън и пусна оръжието в джоба си. — Ние сме невинни душици. Не знаем за никаква размяна и дори и за миг не сме и помисляли да обвиним Мървин Олдридж, че е извършил такова нещо. Не и човек от неговия ранг. Пък и никой няма да ни повярва. Ще си помислят, че лъжа и искам да защита моя клиент.

изключително добро настроение.

— Къде отиваме, шефе? — запита Дела.

— Мислех да се качим отново на мястото на престъплението. Но преди това ще се обадя на Пол. Искам да му дам колкото се може повече време.

— Ако смяташ да му телефонираш, преди да тръгнем нагоре, тук е последната ти възможност.

— Май си права!

— Мейсън спря колата пред една телефонна кабина.

— Ти ли ще се обадиш, или аз?

— Обади се ти. Разбери какви са новините и кажи на Пол, че ще се свържа с него по-късно.

— Отнасяш се прекалено небрежно към случая — изгледа го проникателно тя.

— Но какво искаш? Нашата клиентка е стреляла срещу човек, който се е опитал да я нападне. Може вече да са установили, че той е престъпник с дебело полицейско досие.

Дела ядосано грабна монетата от ръката му и се втурна навън. Мейсън се настани удобно на седалката и дори не обърна внимание на изражението на лицето ѝ. Избра цигара от табакерата, почука я в нокътя на палеца си, постави я между устните си, сетне я запали, издуха облаче дим и затвори очи.

В телефонната кабина Дела разшири очи от напрежение. Тя извади бележника си, записа нещо и като остави слушалката да виси, се завтече към колата.

— Шефе! — Гласът ѝ беше изпълнен с ужас.

— Какво се е случило?

— Убитият в колата е Стивън Мерил! Идентифицирали са го и като Стонтън Вестър Гладън, мошеник, търсен за фалшификация и измама. Същият, който задигна малкото наследство на Ивлин Бегби. Тя е направила оплакване срещу него и оттогава има досие в полицията.

— Ами!

— Убийството въобще не е било извършено така както го описа Ивлин Бегби. Било е предумишлено убийство!

— Наистина ли?

— Когато колата е полетяла надолу, фаровете ѝ не са били запалени. А и някои други подробности не съвпадат с версията на Ивлин. По обяд тя се е обадила и е оставила съобщение за Мерил.

Полицията го научила от Руби Инуд, жената, с която Бегби е говорила по телефона. Тя живее в същата къща. Мерил намерил някакви пари. Никой не знае откъде. Разполагал със седем хиляди и петстотин долара, които показвал на свои познати. Разправял, че трябва да се откупи от Ивлин Бегби, затова ѝ телефонираше и си определил среща с нея.

— Среща ли?

— Точно така. Тя му казала, че е на работа до три следобед и след това е свободна до осем вечерта. Предложила му да се срещнат в четири и половина някъде по пътя към „Краункрест“. Уточнила и мястото.

— Така, така! Полицията наистина работи много бързо.

— Вече имат и свидетели. Дрейк твърди, че са се хванали здравата за работа.

— Мога да си представя!

— И още нещо. Стив Мерил имал пистолет. Размахвал го наляво и надясно. Бил много горд с него. Явно това е оръжието на престъплението. Един от новите модели „Колт“.

Мейсън изцъка.

— Какво искаш да кажеш, шефе?

— В такъв случай трябва да го е откраднал. Нали чу Мървин Олдридж да твърди...

— Шефе, знаеш, че това е лъжа. Той прикрива Хелън Чейни. Нима ще му позволиш да се измъкне безнаказано?

— Твърде рано е да се каже, но не можеш да обвиниш един уважаван човек като Мървин Олдридж, че прикрива нещо... Какво друго ти съобщи Дрейк?

— Полицайте са побеснели. Търсят те. В акцията се е включила и градската полиция. Сержант Холкъм от отдел „Убийства“ е в „Краункрест“ и се мъчи да открие Ивлин. Джо Падена им съобщил, че когато ти си ѝ казал, че е застреляла мъжа, тя изпаднала в истерия и според него отишла на лекар.

Сержант Холкъм е откачил. Поставил е постове пред входа на сградата и пред кантората ти и се опитва да изцеди Пол. Дрейк е разтревожен.

— Така, така!

— Пол смята, че полицията има очевидни доказателства срещу Ивлин — тя е притиснала Мерил на онзи път, застреляла го е, сложила е калъфката на главата му, взела е парите и е бутнала колата

в пропастта. После се качила на своята и най-хладнокръвно си заминала. По-късно, в подходящ момент, ти е телефонирала за пистолета, накарала те е да предложиш тя да го донесе и след това е разиграла сценката с нападението и всичко останало.

— За нещо подобно говорят и доказателствата.

— Дрейк чака на телефона. Много е нервен.

— Прекрасно. Предай му, че му благодарим за всичко, което направи за нас. Да върви да спи!

Дела Стрийт го погледна гневно, сетне изведнъж прихна да се смее.

— Какво има? — попита Мейсън.

— Притежаваш дарбата да изкарваш човека от кожата, когато пожелаеш, но тази вечер постигна върха!

След тези думи тя повторно изтича до телефонната кабина, предаде на Дрейк съобщението и се върна.

— Не трябваше да го правиш!

— За какво говориш?

— Да се държиш така с Пол. Той беше повярвал, че искаш да изпревариш полицията в събирането на доказателства. Обадил се е на много от неговите детективи да се явят в кантората, за да са ти под ръка. Запасил се е с огромно количество кафе, защото мислел, че ще бодърства цяла нощ. Беше готов да действа, а ти го прашаш вкъщи да спи. Това почти го сащиса. Още един такъв шок и ще напусне завинаги играта.

— Добре де! И Пол трябва да спи. В края на краищата той работи много, а постоянното напрежение е вредно.

— Продължавай! Бъди все така гаден и потаен! Не ми се доверявай!

— На няколко преки оттук има таксите. Ще те закарам дотам. Ще вземеш такси до вас... Гледай да се напиш добре!

— А ти къде отиваш?

— В „Краункрест тевърн“, естествено! Да помогна на сержант Холкъм. Щом полицията ме търси, държа да съм на разположение!

Мейсън вкара колата си в гаража на сградата, където живееше, обърна я и каза на портиера:

— Остави я така, Джо! Ще се кача до горе и след минута се връщам.

Той забърза към апартамента си, взе от една кутия два патрона 38-и калибър и се върна почти веднага.

Качи се на колата, внимателно прекоси Холивуд, а сетне по серпантините на планинския път се отправи към „Краункрест“.

Бяха успели не само да извадят тялото, но и да измъкнат колата от дерето. Най-вероятно я бяха закарали до лабораторията за проверка на пръстови отпечатащи и снимки. Добре се виждаха следите по наклона, откъдето аварийната кола беше изтеглила автомобила. Множеството батерии от светкавици, изхвърлени наоколо, говореха, че вестникарските фоторепортери са имали доста работа. Мейсън спря колата и излезе в дъжда. Повървя около петстотин метра нагоре по пътя, прицели се нарочно в червената дървена подпора на мантизелата и дръпна спусъка. След това вдигна оръжието така, че дулото му бе насочено към един дъб и изстреля втория куршум в стеблото на дървото. Завъртя барабана, извади празните гилзи, замени ги с два нови патрона, които измъкна от джоба си, и нехайно пусна пистолета в жабката на колата. После запали и подкара направо към „Краункрест“.

Поройният дъжд плющеше по циментовия паркинг, барабанеше по покрива на ресторанта и се изливаше на поточета по стрехите. На паркинга имаше две полицейски и няколко репортерски коли. А също и една-две коли на клиенти. Явно оплакването на Джо Падена, че хората нямат желание да пътуват с автомобили до кръчмичката в такава дъждовна вечер, беше оправдано. Мейсън паркира колата си, изключи светлините и угаси двигателя. Някакъв репортер, който гледаше през големия френски прозорец, изведнъж грабна камерата си и хукна към вратата. Няколко минути по-късно блесна светкавица и заслепи адвоката.

Сержант Холкъм излезе разгневен като лъв.

— Мейсън, къде по дяволите е клиентката ви?

— Последния път, когато я видях, беше изпаднала в истерия.

Мисля, че я заведоха на лекар.

— Адреса?

— Не го знам.

— Бил Ферън ми каза, че ви е дала пистолета, с който е стреляно.

— И какво от това?

— Не се правете на глупак, Мейсън! — Холкъм беше раздразнен. — Вие сте адвокат! Пистолетът е доказателство. Искаме го! Трябваше да го предадете в полицията!

— Ферън не ви ли каза, че му предложих да огледа пистолета, а той ми отговори...

— Но тогава не е знаел, че с него е извършено убийство!

Около тях вече се бяха насъбрали репортери, които не обръщаха никакво внимание на дъжда.

— Убийство ли казахте?

— Добре ме чухте! Убийство!

— Мисля, че много погрешно разглеждате случая — успокой го Мейсън. — Някакъв човек направил опит да задържи мис Бегби...

— Не ми разправяйте врели-некипели — изрева Холкъм. — Спестете ги за съда! Къде, по дяволите, е този пистолет?

— Пистолетът ли? — Мейсън погледна към колата и се намръщи. — Това, което казахте, сержант, хвърля нова светлина върху случая.

— Не се шегувам, Мейсън. Знам всичко за пистолета. Нов модел „Колт“, много лек, джобен формат, 38-и калибър. Говоря като служебно лице. Извършено е убийство и е стреляно именно с него. Това го превръща във важно доказателство. А сега, ако смееете, продължавайте да укривате доказателствата по този случай, но тогава ще ви обвиня в нарушаване на закона. Ще предадете ли пистолета, или не?

За миг Мейсън се поколеба, после отвори колата, протегна ръка към жабката, но спря.

— Я почакайте, сержант! Нямам нищо против да ви предам веществено доказателство по случая, но ако го направя, няма да е по заповед за предоставяне на пистолет, с който е извършено убийство. Ако ми искате оръжието, за което вярвам и знам, че е същото, с което Ивлин Бегби е стреляла...

Сержант Холкъм сграбчи Мейсън за реверите и го блъсна. Сетне отвори жабката, бръкна вътре и победоносно извади оръжието, завъртя барабана, със задоволство отбеляза наличието на двете празни гилзи и го пусна в джоба си. Репортерите се скупчиха и заблъскаха. Блеснаха светкавици. Един от тях се обади:

— Сержант, бихте ли повторил действията си? Нека заснемем отблизо как вадите пистолета от жабката.

Холкъм изпълни молбата му с голяма охота. Мейсън остана

мрачен встрани до приключването на снимките. Сержантът се обърна към него:

— Искам да ни предоставите Ивлин Бегби!

— Веднага, щом лекарят разреши.

— Тази лекарска пасмина! — възкликна Холкъм. — Банда некадърници! Скрили сте я някъде!

— Не зная къде е. Освен това мисля, че нямате право да бърникате в колата ми...

— Глупости! Няма смисъл да споря с вас. Получих, каквото исках.

Той се обърна и закрочи към кръчмата. Мейсън се възползва от обстоятелството, че репортерите и фотографите се тълпяха около сержанта, за да заснемат пистолета в едър план, заобиколи автомобила си, седна зад кормилото, запали и преди някой да го забележи, се отправи към Холивуд.

13

Мейсън седеше до леглото. Дела Стрийт отмести подноса с остатъците от закуската. Облякла една от нейните нощници, Ивлин се облегна назад и се усмихна на Пери Мейсън.

— Как се чувствате? — запита я той.

— Фантастично! Главата ми още се върти, но сънувах прекрасен сън.

В клетката папагалът, възбуден от наплива на посетители, извиваше шийка, мъчейки се да не пропусне нещо. От време на време крещеше: „Бедна Поли! Бедна Поли! Поли искаш ли солета? Хубава Поли! Внимавай, Поли! Ау, ау!“

— Днешният ден ще бъде напрегнат за вас — каза Мейсън на Ивлин. — Трябва да се подгответе за него.

— Мислите ли, че... Бихте ли ми разказал?

— Ще ви разкажа всичко, но то ще ви разстрои.

— Какво?

— В катастрофирания автомобил на дъното на дерето имаше труп. Прострелян отдясно в главата, върху която бе нахлузена калъфка за възглавница с два прореза на мястото на очите. Тя беше закрепена с ластична лента.

Ивлин поклати глава. Папагалът отново се разкрещя.

— На калъфката е имало още една дупка, но според техническия експерт не е дупка от куршум, тоест тя е поставена, след като мъжът е бил убит.

— Този изстрел не го ли е... Не го ли е... Не е ли умрял веднага?

Мейсън кимна.

— Внимавай! — изкрещя папагалът.

— Но той караше колата, когато го видях за последен път! — възпротиви се Ивлин.

— Полицията не е на същото мнение. И още нещо. Идентифицирали са трупа.

— Кой е?

— Името... Всъщност името, с което се е подвизавал в Холивуд, е Стив Мерил. Очевидно това е мъжът, когото сте познавала като Стонтън Вестър Гладън.

Тя трепна и се изправи, като внимателно се вглеждаше в лицето му.

— Не се шегувате, нали, мистър Мейсън?

— Би било твърде зловеща шега — рече адвокатът, след това добави многозначително: — За вас.

— Но това обяснява всичко! — възкликна тя.

— Кое по-точно?

— Нима не разбирате? Открих, че Мерил и Стонтън Вестър Гладън са едно и също лице. Той ме измами и аз подадох оплакване срещу него. Само един Господ знае колко още са били измамените. Ако полицията беше разбрала, че Стонтън и Мерил са едно и също лице, той щеше да си изпати. И затова е трябвало да ми затвори устата. Това е причината да се обади, че е готов да се споразумеем. Изчакал е да тръгна с колата, после се опита да ме избута от пътя.

— И вие стреляхте два пъти?

Тя потвърди мълчаливо.

— И един от куршумите е попаднал в главата му?

— Но ако е бил с калъфка и аз съм изстреляла този куршум, той би трябвало да остави следа...

— Там е въпросът. По тази причина полицията ще ви обвини в предумишлено убийство: първо сте убила Мерил и после сте поставила калъфката на главата му и сте съчинила историята с нападението.

— Бедна Поли! Бедна Поли! — изкрещя съчувствено папагалът.

— Но, мистър Мейсън, това е абсолютно... Това е най-абсурдното нещо. Няма да успеят да го пробутат.

— Ако можете да обясните, как кальфката от вашата възглавница е попаднала върху главата на Мерил, бихте имала някакъв шанс.

— Внимавай сега! Внимавай сега! — обади се пак папагалът.

— Има ли други подробности, мистър Мейсън?

— Мерил наел шевролет от една агенция. Живееел е в комплекса „Стърнуд“. Неговите обитатели обикновено оставят колите си на съседния паркинг. Оскар Лумис притежавал същия модел шевролет като наетия от Мерил. Държал апартамент в същия блок и бил паркирал колата си до тази на Мерил. В пет без двадесет Лумис излязъл и видял, че колата му я няма. Уведомил полицията. Малко по-късно се появил Боулс, който също живеел в този блок и предположил, че Мерил е разменил колите по грешка. Той го бил видял да потегля с някаква жена.

— Боулс ли? — прекъсна го Ивлин. — Какво е правил там? Мислех, че е в Ривърсайд.

— Зная. Изпратил съм детективи да проучат това. Мисля, че Мерил е инсценирал обира на бижутата, за да ви накисне, да присвои бижутата и да осуети женитбата. Все още не съм наясно как го е направил, но изглежда, че Боулс му е съучастник. Той твърди, че не е познавал Мерил преди обира и че Стив се е свързал с него едва когато разбрал, че е свидетелствал на делото. Професионалната ми интуиция ме кара да изпитвам дълбоко недоверие. Във всеки случай Боулс и Мерил са се сприятелили. Мерил му се е доверил, разказал му е за вас и за положението, в което е изпаднал, след като сте го разпознала на снимката. Но Боулс има алиби. В пет без двадесет е бил с Лумис. По-късно към тях се е присъединила и Руби Инуд, момиче от същия блок. Тримата отишли да вечерят и били заедно до осем часа. Тази Инуд изглежда е леко момиче. Не работи, а живее в чудесен апартамент, облича се изискано и има много приятели. Говори се, че колата, която кара сега, ѝ е подарена от някой си Лотарио. Боулс не е замесен в убийството на Мерил, но все си мисля, че има пръст в обира на бижутата. Що се отнася до Мървин Олдридж, той няма алиби за времето между пет без двадесет и седем и тридесет. Айрин Кийт ми каза, че си е била вкъщи и чакала да ѝ се обади. Бях изпратил детективи да проверят това. Не си е била вкъщи. Но в момента вие сте горещата следа. Полицията призова по радиото

лекаря, който ви е оказал помощ, да се свърже веднага с тях. Положението става напрегнато. Не мога да ви крия повече!

Тя кимна разбиращо.

— Ще ви се наложи — продължи Мейсън — да преживеете нещо неприятно.

— Какво?

— Да попаднете в предварителния арест.

— Ще го понеса. Аз... вече започвам да свиквам.

— Искам нещо от вас.

— Хайде, изплюйте камъчето!

— Да говорите!

— Какво трябва да кажа, мистър Мейсън?

— Всичко. Искам да разправите на вестникарите за разбития си живот. Как малкото наследство, което е трябвало да ви отведе в Холивуд, ви е било отнето. Всичко за средствата, които Стонтън Вестър Гладън е използвал, за да ви измами!

— Няма ли да им дам допълнителен коз? Това не е ли мотив за извършване на престъпление? Няма ли така да потвърдя, че съм имала причини да го убия?

— Наистина. Но те ще открият всичко това рано или късно. Много по-добре ще бъде за вас, ако първа им го кажете. Вестниците ще изпратят много драскачи на съзлививи репортажи. Ще се интересуват от живота ви. Разкажете им го. Подчертайте, че сте учила актьорско майсторство.

— Но това също ме прави уязвима. Ще излезе, че разказвам роман и притежавам достатъчно сценично майсторство да го изиграя добре.

— Точно това целя. Искам репортерите да се запитат дали сте завършена актриса, която протака следствието, или сте честно и искрено момиче, което казва истината. Колкото повече са коментарите, толкова по-голяма популярност ще придобиете. Колкото повече небивалици съчинят за това дали сте наивно искрено същество, или изпечена лъжкиня, толкова повече ще нараства престижът ви на артистка.

— Хубава Поли! Внимавай сега! Ето ти бисквитка — изкрещя папагалът.

— Разкажете им абсолютно всичко. Цялата история. В момента, в който се опитате да скриете нещо, ще се оплетете в паяжина. Това ще ви попречи да разкриете цялата си индивидуалност. Не ще успеете

да ги убедите. Защото през цялото време ще си мислите за премълчаното. Точно затова искам да се изправите пред тях и да излеете душата си.

— А пред полицията?

— По същия начин. Повтаряйте им всичко отново и отново, колкото пъти ви попитат. Не скривайте нищо!

— Много съм доволна.

— От какво?

— Че ме съветвате да постъпя така, мистър Мейсън. Защото в края на краищата аз съм невинна. — Тя го погледна право в очите като леко ококори своите.

— Отличен трик.

— Кой?

— Този с ококорването, когато поглеждате някого и искате да ви повярва.

— Но това не е трик, мистър Мейсън! Аз съм искрена...

— Склонен съм да ви вярвам — усмихна се Мейсън, — защото моето златно правило е винаги да вярвам на клиента, но това беше трик. Забелязах, че го правехте и преди.

За миг тя се понамръщи, но после внезапно се разсмя:

— Май имате право... Толкова дълго съм го упражнявала пред огледалото, че ми е станало навик. Затова се подразних, когато намекнахте, че го правя съзнателно. Всъщност това е едно от нещата, които Стонтън Вестър Гладън ме караше да отработвам. Не е ли смешно, че съм принудена да използвам същия трик по повод... на неговата смърт?

— Лекарят, при когото бяхте, е на тръни. Полицията е съобщила описанието ви и той се чувства задължен да им се обади, особено след като вече не се нуждаете от грижите му. Скоро полицията ще бъде тук. Лекарят ще ги уведоми, че мис Дела Стрийт ви е довела тук, настанила ви е в леглото и той ви е инжектирал успокоително.

— С колко време разполагам?

— Само за един душ и да се облечете.

Тя се изправи.

— Дела и аз ще излезем. Изкъпете се и се облечете. Полицаите ще бъдат тук след двадесетина минути.

Мейсън отвори вратата пред секретарката си, а после внимателно я затвори, след като излязоха. Тя го погледна въпросително. Адвокатът тихичко ѝ каза:

— Твърде много се забъркахме, Дела. Вече няма връщане назад!
Що се отнася до мен, ще посрещна събитията лице в лице.
— Лицето е хубаво, но още по-хубава е фигурата.

14

Франк Нийли сякаш бе обзет от сценична треска. Случаят с Ивлин Бегби бе отразяван непрекъснато от вестниците само защото в него беше замесена една филмова звезда и имаше доста противоречия. Когато двамата с Пери Мейсън влязоха в заседателната зала, очите им бяха заслепени от светкавиците на фоторепортерите.

— Мистър Мейсън! — прошепна той. — Не знам какво да правя. Струва ми се направо нахално да бъда редом с вас. Аз...

— Дръжте се така, сякаш сте врял и кипял в тия дела. Отпуснете се. Главната ви задача е да следите зорко доказателствения материал и да използвате ситуацията така, че да са в интерес на клиента ви.

— Ако версията на сержант Холкъм излезе вярна, нашата клиентка ще изпадне в твърде неблагоприятно положение.

— Ако заяжданията на полицията по дадено дело са основателни — каза Мейсън, — нещата винаги изглеждат зле за обвиняемия. Всичко, което можем да сторим, е да следим внимателно фактите... Започва! Ето го и съдията!

Съдията Кипън влезе в заседателната зала.

— Дело „Народът срещу Ивлин Бегби“! — произнесе той, след което присъстващите в залата бяха призовани към ред и тишина.

— Давам думата на обвинението!

— Давам думата на защитата!

— Призовете свидетелите си! — обяви съдията. Джефри Строн, прокурор сравнително отскоро, се радваше на блестяща адвокатска кариера. За него пишеха, че изразил желание да се „счепка“ с Пери Мейсън в съдебната зала и „да му натрие носа“. Той призова своя пръв свидетел Хари Боулс.

Нийли се наведе и прошепна на Мейсън:

— Кълна се, за мен ще бъде удоволствие да видя, как ще го разкъсате.

Изглежда и Джефри Строн долови отношението на защитата. Той се изправи, усмихна се саркастично и след като свидетелят се

закле и отговори на предварителните въпроси, го запитва:

— Познавахте ли Стив Мерил?

— Да.

— Къде е той сега?

— Мъртъв е.

— Видяхте ли тялото му?

— Да, мистър, видях го.

— Къде?

— В моргата.

— И разпознахте в него Стив Мерил?

— Да.

— Ваш ред е — обърна се прокурорът към Мейсън. Адвокатът се усмихна на Боулс:

— Откога познавате Стивън Мерил?

— Отскоро. Случи се така, че той ми намери апартамент в сградата, в която живееше.

— Мистър Боулс, познавахте ли починалия по времето, когато се е подвизавал под името Стонтън Вестър Гладън?

— Протестирам! Въпросът е неуместен и отвлечен! — прекъсна го Строн.

— Но това е разпит, ваша милост!

— Момент! — Съдията Кипън се наведе напред и погледна адвокатата над очилата си. — Това е предварителен разпит. Не е редовното дело. Целта на разпита е да установи извършено ли е престъпление и ако е така, какво е участието на обвиняемата в него. Ето защо съдът няма намерение да изслуша множеството технически аргументи по протестите, нито пък ще позволи делото да се превърне в спектакъл. Ще подкрепя дебатите по същество, но ще пресека всеки опит за фойерверки от страна на когото и да било. А сега — протестът се отхвърля. Отговорете на въпроса!

— Познавахте ли починалия, когато е бил известен като Стонтън Вестър Гладън? — повтори въпроса си Мейсън.

— Не. В деня на смъртта си той ми каза, че някога е използвал това име.

— Това е всичко.

— Обвинението има ли още въпроси?

— Не, ваша милост.

— Свидетелят е свободен. Кой е следващият?

— Уилям Ферън.

Ферън излезе напред, закле се и каза, че е разпитал обвиняемата в „Джошуа трий кафе“ в нощта на престъплението.

— Тя направи ли някакви изявления?

— Да.

— Как бяха дадени те — по принуда, или доброволно?

— В присъствието на нейния адвокат! — усмихна се Ферън.

— Мистър Пери Мейсън?

— Точно така.

— И какво съобщи тя?

Ферън повтори историята, която Ивлин му беше разправила.

След това свидетелят разказа за пътуването по планинския път, за разрушената мантиanela, открития труп и за всичко останало, което се бе случило.

— Можете да задавате въпроси — рече Строн.

— Нямам въпроси.

— Повикайте сержант Холкъм! — обяви Строн. Сержант

Холкъм пристъпи напред, положи клетва и с изражение на нарастващо задоволство се настани на свидетелския стол, сякаш се готвеше да остане вечно там. В отговор на преките въпроси на Строн той уточни поста си в градската полиция, поясни, че градският отдел „Убийства“ е бил повикан от шерифа, когато се е разбрало, че откритото тяло е в пределите на града.

— Какво беше положението, когато пристигнахте там?

— Валеше. Колата беше в дерето. На местопроизшествието заварих един полицай от службата на шерифа и полицейския фотограф.

— Какво направихте?

— Слязох долу, за да извърша оглед на трупа и след задължителните снимки помогнах при изваждането му. Посочих някои подробности на прокурора, които смятах за значими, и привлякох вниманието му върху факти, които не биваше да бъдат пропуснати.

— Какво искахте да кажете с това?

— Ами намекнах, че положението на ключа за светлините е от съществено значение.

— И какво беше положението на този ключ?

— Не беше включен.

— Впоследствие сте разговарял с обвиняемата по това дело?

— Да.

— Принуждавана ли е по някакъв начин да дава показания?

— Не.

— Заплашвана ли е?

— Не.

— И даде показания свободно и доброволно?

— Да.

— Разпитахте ли я за светлините на колата, с която е била нападната?

— Зададох ѝ такъв въпрос.

— Какво ви отговори?

— Каза, че светлините били включени, били насочени високо нагоре, отразявали се в огледалото и я заслепявали.

— Иззехте ли оръжието, с което е извършено престъплението?

— Да.

— Къде го открихте?

— У Пери Мейсън, защитника на обвиняемата.

— Точното място?

— В жабката на колата му.

— Кога?

— Беше към единадесет вечерта.

— Къде?

— Той пристигна в „Краункрест“, ресторанта, където работи обвиняемата. Явно искаше да се срещне с нея, преди...

— Вашите изводи са без значение — прекъсна го Строн. — Вие сте длъжностно лице. Знаете правилата за даване на показания. Позволено е да излагате само фактите. Продължете!

— Запитах го за пистолета, който му е дала обвиняемата в ресторанта.

— Мистър Мейсън предаде ли ви пистолета?

— Да. Всъщност той каза, че пистолетът е у него и посегна към жабката. Така че аз я отворих и го взех.

— Къде се намира оръжието сега?

— У мене.

— Какво беше състоянието му, когато ви го дадоха?

— Същото, каквото е и сега.

— А барабана? В него имаше две празни гилзи и четири патрона, нали?

— Точно така беше.

— Тъй че пистолетът е в същото състояние?

— Да.

— Можете да се закълнете, нали?

— Да.

— Ваша милост, моля оръжието да бъде прието като веществено доказателство номер едно!

— Бих желал да задам няколко въпроса преди пистолетът да бъде приет като веществено доказателство — намеси се Мейсън.

Холкъм се обърна към адвоката с подчертано пренебрежение:

— Твърдите, че сега пистолетът е в същото състояние, в каквото сте го получил?

— Да.

— И нищо не е правено с него?

— Да.

— Предадохте ли пистолета за балистична експертиза?

— Да.

— И знаете, че там са произведени опитни изстрели? Бяхте ли там по това време?

— Да.

— За да се възпроизведат изстрелите, е трябвало патроните да бъдат извадени...

— Разбира се! Патроните в пистолета са доказателство. Искахме да покажем, че фаталният куршум има същия състав, както и останалите в пистолета патрони. Ето защо не можехме да стреляме с тях.

— Така е. Значи изпразнихте пълнителя, стреляхте и после върнахте празните гилзи и патроните, които бяха извадени?

— Напълно вярно.

— Кой направи това?

— Самият аз.

— А поставихте ли празните гилзи на съответните места?

— Защо... Има ли някакво значение?

— Всъщност, когато заявихте, че оръжието е в абсолютно същото състояние, в каквото сте го получил, имахте предвид практическата страна, така ли?

— Да.

— Опитвахте ли се да издирите собственика на пистолета по номера?

— Естествено.

— И какво открихте?

— Съдията Кипън повдигна озадачено вежди и констатира:

— Нима този въпрос идва от страна на защитата?

— Да — обади се Мейсън. — Обвиняемата може да се

противопостави на някои обстоятелства от технически характер като не особено благоприятни, но не виждам причина да призоваваме продавача на пистолета и човека, който го е регистрирал. Имам пълно доверие в способността на сержант Холкъм да издирва доказателства.

— Благодаря — каза Холкъм саркастично.

— Така че нямам нищо против той да отговори на този въпрос.

Какво открихте, сержант?

— Пистолетът е бил продаден на някой си Мървин Олдридж в един магазин за спортни стоки в Нюпорт Бийч на двадесет и пет миналия месец. Установих, че Мървин Олдридж е носел оръжието за самоотбрана и има разрешително за това. Държал го е в жабката на колата си, откъдето му е било откраднато...

— Почакайте малко — прекъсна го съдията. — Не виждам причина да се изслушват свидетелски показания, взети от друго лице. Тук ли е мистър Олдридж? — обърна се той към градския прокурор.

— Да, ваша милост.

— Предлагам сержант Холкъм да отстъпи свидетелското място на мистър Олдридж — обади се Мейсън.

— Момент — намеси се Строн. — Нямам нищо против да бъде призован мистър Олдридж. Дори имам намерение самият аз да го сторя. Той ще бъде свидетел на обвинението. Но не виждам смисъл да бъде призован сега. Що се отнася до въвеждането на това оръжие като доказателство, то е само за да се потвърди, че пистолетът е принадлежал на обвиняемата и че с него е бил убит Стивън Мерил.

Съдията Кипън погледна Мейсън и каза:

— Бих желал да чуя мнението на защитата по този въпрос.

— От правна гледна точка становището на обвинението е напълно издържано, но искам да изтъкна две обстоятелства. Първо, обвинението още не е доказало, че именно с това е бил убит Стивън Мерил. И второ, не е доказано, че това оръжие е принадлежало на обвиняемата.

— Какво целите с това? — намеси се Строн. — Нали вие сам дадохте пистолета на сержант Холкъм?

— Той го взе от колата ми. А аз не съм обвиняемата.

— Вие я представлявате.

— Само като адвокат. Не съм споменавал каквото и да било за

пистолета. Ако задам още няколко въпроса на сержант Холкъм, може би ще изясня тази загадка. — И Мейсън се обърна любезно усмихнат към него: — Сержант, когато пристигнах в „Краункрест“, вие дойдохте при мен и поискахте пистолета, който ми е бил даден от Ивлин Бегби, нали така?

— Да. Мисля, че казах „пистолета, който е бил използван при убийството“.

— Не е ли вярно, че след това ме блъснахте встрани, отворихте жабката и взехте пистолета, който идентифицирахте преди малко?

— Вие не ми го дадохте и бях принуден сам да го взема.

— Това са формалности — прекъсна ги съдията.

— Защитата има ли сериозни основания да твърди, че това оръжие не е използвано при убийството? Не е ли от значение за нея убийството да не е предумишлено?

— Ваша милост, настоявам да бъде категорично установено дали това е оръжието на престъплението, или не!

— Мога ли да запitam защо? Желателно е адвокатите на двете страни да се споразумеят по въпросите, по които няма спор.

— Този пистолет е изпитан и пробните куршуми са сравнени с фаталния. Просто искам да прибавят и това доказателство, така че обвиняемата да има възможност да се запознае със снимките и да подготви добре защитата си.

— Разбирам мотива ви. Мисля, че може да се приеме. Мистър Строн, вие без съмнение разполагате с балистичния доказателствен материал. Защо не го предоставите? И след като се докаже, че пистолетът е принадлежал на обвиняемата, вие...

— Там е въпросът, ваша милост — отвърна Строн, — че фаталният куршум е силно деформиран от едната страна.

— Искате да кажете, че той не може да бъде разпознат? — запита съдията.

— Бих желал да задам още няколко въпроса на свидетеля, за да изясня този проблем.

— Продължавайте!

— Ако съдът разреши, ще ви запозная с някои обстоятелства, които са толкова уличаващи, че не повдигат никакви въпроси. Може би прекалено рано представих пистолета като веществено доказателство. Сержант Холкъм, носите ли калъфката за възглавница, с която е била покрита главата на жертвата?

— Да — сержантът отвори чантата си и извади окървавената

калъфка.

— Открихте ли някакъв печат от пералня?

— Да.

— Намерихте ли и други калъфки със същия знак?

— Да.

— Къде?

— В „Краункрест“, в помещението, където държат бельото.

— Огледахте ли леглото на обвиняемата?

— Да.

— Кога?

— Почти веднага, след като пристигнах на мястото.

— Какво открихте?

— На леглото имаше две възглавници. Едната беше с калъфка, другата нямаше.

— А сега за калъфката върху главата на Стив Мерил. Преди или след неговата смърт е сложена?

— След като е умрял.

— Не принуждавате ли свидетеля да прави изводи? — намеси се съдията.

— Защитата няма нищо против — рече Мейсън. — Бихме желали да сътрудничим на обвинението по въпросите, по които няма спор.

— Няма спор! — учуди се съдията.

Строн пристъпи решително от свидетелския стол към масата на защитата.

— Значи приемате, че калъфката е била поставена след настъпването на смъртта? — В гласа му се долавяше недоверие.

Мейсън сви рамене.

— Не се противопоставям на тази версия, това е всичко. Правете каквито искате изводи. Просто декларирам, че моята линия на поведение е да не се противопоставям на онези въпроси, по които чувствам, че не може да се спори.

Строн седна объркан.

— Продължавайте! — раздразнено каза съдията.

— Отговорете на въпроса!

— Ами на калъфката открихме дупка. Но не от куршум. Около нея нямаше следи от барут, нагар или други вещества, които обикновено остават на плата. От друга страна, върху главата на убития имаше ясно очертан барутен нагар. Направихме опити, за да

разберем от какво разстояние може да се получи такъв нагар. Установихме, че то е приблизително тридесет сантиметра от мишената, тоест, тридесетина сантиметра от целта.

— Кой пистолет използвахте при тези опити?

— Този тук.

— С други думи — намеси се съдията, — приемате, че това е оръжието на престъплението?

— По този въпрос не може да има спор, ваша милост! — рече

Строн. — Само поради известни обстоятелства фаталният куршум не може да бъде лесно идентифициран. Но аз мога и чрез косвени доказателства да установя, че това е оръжието, което е използвано.

— Направете го! — разреши съдията.

— Казвате, че калъфката е била поставена след убийството, сержант.

— Точно така.

— И едно от доказателствата, както вече споменахте, е липсата на нагар?

— Да. Дупката не беше направена от куршум.

— Имате ли други доказателства?

— Да.

— И те са...

— Човекът, който е поставил калъфката върху главата на мъжа, е трябвало да я завърти така, че направените прорези за очите да си дойдат на мястото. Това обяснява и дъгообразните следи от кръв по вътрешността ѝ.

— Покажете ми калъфката! — нареди съдията. Той огледа кървавите нетна и поклати глава. — Разбира се, свидетелят прави изводи от фактите. Но те са налице и очевидно позволяват само един извод.

— И аз мисля така, ваша милост — добави бодро Мейсън.

— Но вие не можете да се съгласявате с тези заключения! — възкликна Строн. — Та върху това се гради цялата ви защита!

— Откъде знаете каква ще бъде защитата ми?

— Успокойте се, господа! — прекъсна ги съдията. — Нещата вземат твърде необичаен обрат. По въпроса, отнасящ се до същността на защитата, адвокатът няма забележки. По въпроса, който наглед е отвлечен и академичен, той се бори решително и настоява да му бъдат предоставени всички подробности от експертизите.

— Просто отстоявам правата на клиентката си.

— Да, да. Разбирам — рече съдията. — Във всеки случай не улеснявате обвинението по въпроса за оръжието на престъплението.

— Нямам такова намерение — отвърна Мейсън. Съдията погледна прокурора.

— Всичко е наред — отвърна на погледа му той, като се усмихна кисело. — Ще го докажем! — И се обърна за пореден път към сержант Холкъм. — От този пистолет са изстреляни два куршума, нали?

— Да.

— Полицията твърди, че единият от тях е попаднал в главата на убития. Какво е станало с другия?

— Беше се забил в една от дървените подпори на мантинелата, поставена от вътрешната страна на склона.

— Можете ли да покажете нагледно на съда мястото, където открихте куршума?

— Да. Нося снимка, направена на следващия ден, веднага щом се съмна. На нея се вижда дупката в подпората. Куршумът беше изваден и е много добре запазен. Не съм извършил лично балистичната проба, но присъствах на нея. Не може да има спор по въпроса.

— Не е необходимо да давате показания за тази проба — прекъсна го Строн, — тъй като имам намерение да призова експертно балистика. Бих искал да потвърдите идентичността на този куршум. Сега ще ви покажа друг, който е белязан в основата или в онази част, която се приема за край. Знаете ли кой е поставил тези знаци?

— Да, мистър, зная. Това са разпознавателни знаци.

— Откъде взехте куршума?

— Извадих го от подпората, която се вижда на тази снимка. Тя се намира встрани от главния път и е посочена със стрелка.

— А сега бихте ли отстъпил свидетелското място на експерта по балистика — каза Строн. — Ще приложим снимката като веществено доказателство номер две и куршума като номер три.

— Един момент — прекъсна го Мейсън, когато сержант Холкъм понечи да напусне свидетелското място. — Току-що представихте като веществено доказателство втори предмет — куршума. Искам да разпитам свидетеля за него.

— Моля — процеди през зъби прокурорът.

— Кога за пръв път забелязахте куршума в подпората?

— Никой не може да види куршум забит в дърво, ако не го

извади оттам. Не съм имал инструменти за вадене на куршум.

— Кога за пръв път видяхте дупката в подпората?

— Почти веднага, след като пристигнах на местопроизшествието. С пистолета беше стреляно два пъти, тъй че някъде наоколо трябваше да има втори куршум. Проверих дали не се е забил в нещо и не сбърках.

— И с това приключихте търсенето?

— Какво искате да кажете?

— Че повече не сте търсил.

— Щом намерих втория куршум, нямаше какво повече да търся.

— Така ли? Това е всичко.

— Ще помоля сержант Холкъм да напусне свидетелското място.

— Призовавам Александър Редфийлд — каза Строн. — Мистър Редфийлд е експерт по балистика.

— Така да бъде! — постанови съдията.

Александър Редфийлд, висок мършав мъж с издадени скули и големи изпъкнали очи се движеше подчертано бавно и произнасяше думите внимателно, сякаш се боеше да не изрече нещо излишно. Той се закле, зае свидетелското място, представи се като експерт по балистика и огнестрелни оръжия.

— Подавам ви куршума, обозначен като веществено доказателство номер три, който сержант Холкъм току що идентифицира. Питам ви виждал ли сте този куршум преди и, ако сте го виждал, къде?

— Да, мистър. Видях го, когато го извадиха. Всъщност видях дупката, която беше направил, и после наблюдавах сержант Холкъм, докато го издълбаваше от дървото.

— Можете ли да посочите на картата приблизителното място?

Свидетелят взе картата и постави кръстче на нея.

— Тази карта е официална — каза Стронг — Тоест копие на официалната. Предполагам, че защитата няма да възрази, ако я представим като доказателство номер четири.

— Не възразявам — отвърна Мейсън. Той се обърна и прошепна на Нийли: — Протестирайте от време на време. Покажете, че участвате в делото.

— Страхувам се! — рече тихо Нийли. — Току-виж съм направил възражение в неподходящ момент. Вие така сбъркахте прокурора, че той въобще не знае кое ще оспорвате и кое ще приемете.

— Възразявайте по който и да е въпрос. Нека представят всички важни факти, независимо дали са удобни за нас, или не. Запазете си възраженията за факти, които са ни известни. Внесете малко разнообразие в делото и същевременно дайте повод за размисъл. Вашето момиче ви наблюдава, а и вестникарите записват всичко.

— Разбрах. Дръпнете ме, ако се намеся не на място. Всеки път, когато възнамерявам да направя протест, ще се изправам.

Мейсън се облегна назад.

— Значи — продължи Строн, — вие сте запознат с този пистолет, наречен „Колт «Кобра»“, който искаме да представим като доказателство и който е обозначен с номер едно, нали?

— Да, мистър.

— Вие ли изстреляхте изпитателните куршуми?

— Да.

— Как се прави това?

— Стреля се в кутия, пълна с памук. Тя трябва да бъде достатъчно дълга, за да спре куршума, без да го повреди.

— После?

— Сетне се изследват микроскопичните следи по повърхността му.

— Можете ли да ни кажете нещо повече за естеството на тези следи?

— Определяме ги като видова характеристика, за разлика от индивидуалната.

— Какво представлява видовата характеристика?

— Това са следите, оставени по куршума от издатините и вдлъбнатините на цевта. Те имат определена ширина, смазка, брой и направление на извивките. По видовата характеристика могат да се определят направата и калибърът на оръжието, изстреляло куршума.

— А какво представляват микроскопичните индивидуални характеристики?

— Това са драскотините по повърхността на куршума, причинени от грапавините по вътрешната страна на цевта. Няма идеално гладка цев. Естествено, тези неравности са абсолютно различни за различните цеви, тъй че тия фини микроскопични драскотини характеризират пистолета, както пръстовите отпечатьци характеризират човека.

— Сравнихте ли куршума от дървената подпора с пробните, изстреляни от вас?

— Да.

— Кажете ни като специалист дали открихте тези характеристики, така че да идентифицирате пистолета, от който е бил изстрелян куршумът?

— Да. И видовете, и микрохарактеристиките, така че мога с абсолютна точност да твърдя, че куршумът е бил изстрелян от този пистолет.

— Какво ще кажете за смъртоносния куршум? Той е бил изваден и също ви е бил предаден.

— Да, мистър, но той е доста деформиран. Въпреки това успях да определя видовете му характеристики и съм сигурен, че е изстрелян от „Колт“ 38-и калибър от посочения вид.

— Можете ли да кажете нещо за микрохарактеристиките?

— В настоящия момент не съм в състояние да направя заключения относно индивидуалните и микрохарактеристиките. По-голямата част от куршума е силно деформирана.

— При това положение, ваша милост — обърна се Строн към съдията, — ще подновя предложението си този пистолет да бъде представен като веществено доказателство.

— Протестирам! — обади се Нийли и се надигна, излъчвайки гърди. — Това е неквалифициран и неудачен подход! Няма законова база! Няма връзка!

Съдията Кипън го погледна. В очите му се четеше симпатия, но и неумолима решителност.

— Да видим правилно ли съм ви разбрал, мистър Нийли — рече той. — Само защото фаталният куршум не може да бъде идентифициран, вие възразявате срещу представянето на оръжието като доказателство, след като е прието, че то е било у обвиняемата?

— Не сме признавали, че е било у нея. Пистолетът се намираше у мистър Мейсън!

Съдията поклати глава.

— Може би съзирате някакви формални различия, но когато става въпрос за този съд, аз нямам намерение да изпадам в излишен педантизъм. Вие протестирате не срещу твърдението, че пистолетът е принадлежал на обвиняемата, а срещу прилагането му като веществено доказателство.

— Но никой не знае със сигурност дали мъжът е убит с това оръжие — не отстъпваше Нийли.

— Има прекалено много данни, че именно това е оръжието.

Обвиняемата е разказала на заместник-шерифите, че е стреляла с пистолет по кола, шофирана от маскиран човек.

— И е напълно очевидно, че това не може да е бил убитият! — намеси се Мейсън и се изправи.

— А защо не? — попита съдията.

— Защото от свидетелските показания на обвинението става ясно, че калъфката е била сложена на главата му, след като вече е бил мъртъв.

— Обвинението твърди, че тъкмо този факт доказва вината на обвиняемата!

— Точно така. А твърдението на обвиняемата доказва, че тялото не може да е на човека, по когото тя е стреляла.

— Какво? Как така? — изправи се внезапно съдията. — Искате да кажете, че на оня път е имало двама души, маскирани по един и същи начин?

— А защо не? Нека обвинението да докаже своята версия.

— Ако това е само формалност — поклати глава съдията, — ще приема всичките ви възражения относно доказателствения материал, но не и за оръжието. Но ако тук има нещо...

— Ваша милост, настоявам съдът да назначи нов оглед на мястото.

— Какво ще излезе от това? — попита съдията.

— Ние подготвяме защита. Мисля, че съдът ще я разбере само ако се запознае с мястото.

— Момент! — Джефри Строн се бе изправил и гласът му кънтеше от ярост. — Всеизвестен факт е, че защитата прибъгва до театрално-правни фойерверки по време на предварителния разпит. Но това не е неговата цел! Целта му е да се установи извършено ли е престъпление, или не и дали има достатъчно доказателства, че обвиняемата го е извършила. Смятам, че наличните доказателства са достатъчни съдът да отговори на този въпрос утвърдително.

— Да — каза съдията. — Съдът е склонен да се съгласи с прокурора, мистър Мейсън.

— Отлично! — той седна.

— Но, мистър Мейсън, нямах намерение да ви преча да изложите по-нататъшните си аргументи.

— Няма място за спор. От събраните досега доказателства става ясно, че е убит човек и че обвиняемата има пръст в това.

— За какво спорим тогава? — попита съдията.

— Ами предлагам на съда засега да не дава ход на делото.

— Протестирам! — намеси се Строн. — Чувствам, че...

— Нима искате да попречите на обвиняемата да изложи още доказателства?

— Не! Разбира се, че не! Но... Ето ни отново изправени пред ефектното желание съдът да се запознае с мястото, където е било извършено престъплението. Разполагаме с фотографии.

— Донесете ги — нареди съдията, — ще ги разгледам. След това, ако реша, че е необходимо да се запозная с конкретната обстановка, ще го направя!

— Ваша милост, желаете ли да призова фотографа, за да идентифицира снимките?

— Това би било законния начин, освен ако...

— Приемам — прекъсна го Мейсън. — И ние, като прокурора, искаме да пестим време. Ако той ни даде честната си дума, че снимките са направени под негово ръководство и наблюдение от квалифициран фотограф и че представят вярно картината на престъплението, ние приемаме те да бъдат внесени като веществено доказателство.

— Отлично, ваша милост — рече Строн и с усмивка се обърна към Мейсън: — Май бях несправедливо критичен към вас, мистър. Оценявам сътрудничеството ви по този въпрос.

— Радвам се — отговори Мейсън. — Макар че вероятно покъсно ще възобновите критиките си.

— Снимките са номерирани от едно до десет включително — обърна се Строн към съдията — и на гърба на всяка от тях е описано какво показва.

— Мога ли да получа копия? — попита Мейсън.

— Разбира се! — Строн му подаде десет лъскави фотоса с размер осем на десет.

Двамата адвокати внимателно заразглеждаха снимките. Мейсън избра една от тях и докато я изучаваше, бавно се изправи.

— Ваша милост, бих желал да насоча вниманието на съда и прокурора към фотография № 7, която отразява, както е посочено на гърба ѝ, дървената подпора, където е намерен куршумът.

— Снимката е пред мен — реагира съдията. — Какво ви вълнува?

— Съдът ще забележи зад подпората и малко вляво един дъб. На него се вижда особено петно, на тридесетина сантиметра от земята, от

лявата страна. Малко бяло петно с тъмен център...

— Да, да! Виждам го! — прекъсна го съдията.

— Прилича ми на дупка от куршум — завърши Мейсън и седна.

— Ваша милост — обърна се Строн към съдията, — явно е някакъв дефект на снимката или дървото. Ход, твърде показателен за тактиката на отлагане и объркване. Не може да бъде дупка от куршум, защото... — И внезапно млъкна.

— Защо да не може? — попита Мейсън.

— Защото — измърмори Строн — от пистолета са изстреляни само два куршума.

— Точно така. Единият от куршумите беше идентифициран като изстрелян от този пистолет и попаднал в дървената подпора. Моята клиентка заяви пред районния шериф, че два пъти е дръпнала спусъка, стреляйки напосоки. И ако се окаже, че вторият куршум е попаднал в този дъб, ще имам пълното основание да твърдя, че трупът, намерен в дерето...

— Ако съдът позволи — прекъсна го Строн, — това е абсурдно! Не зная дали сме свидетели на един от гениалните капани на защитата, но пистолетът беше у защитника на обвиняемата. Какво би му коствало да изстреля един куршум в дървената подпора, друг в дъба и после да пледира, че това е идеалното алиби за клиентката му?

— Припомнете си думите на сержант Холкъм — усмихна се Мейсън, — който заяви, че е видял дупката в дървената подпора непосредствено след като е пристигнал на местопрестъплението, а той е бил там, преди да си е тръгнал общинският шериф.

— Но сержант Холкъм не е споменал нищо пред шерифа за дупката в подпората? — Строн беше напълно объркан.

— Да не би да поставяте под съмнение достоверността на показанията на собствения си свидетел? — попита Мейсън.

— При създадите се обстоятелства — намеси се съдията — съдът реши да огледа мястото! Няма да ни отнеме много време. Ще отидем дотам и ще огледаме и онова петно на дъба. Мистър Редфийлд, съдът би желал да дойдете с нас, за да изразите мнението си за следата в дъба!

— Да, ваша милост.

Предугаждайки драматичния обрат на това иначе рутинно дело, вестникарите и репортерите се втурнаха към телефоните, докато съдията намръщен и замислен напускаше залата.

Върволицата от коли, която се виеше по стръмния планински път, спря, когато стигна до наскоро поправената мантинела.

Придавайки си голяма важност, сержант Холкъм се обърна към съдията:

— Колата е излетяла точно оттук, ваша милост.

— Къде е дървената подпора, в която е намерен другият куршум? — запита съдията със снимка в ръка.

— Да, да, виждам!

— Ето го дъбът — намеси се Мейсън. Недоверието, което се четеше в погледа на съдията, се замени с нарастващ интерес, когато се обърна към дървото.

— Кората е разкъсана съвсем наскоро — каза той.

— Прилича ми на дупка от куршум... Е, не бива да нравя прибързани изводи. Да видим сега от какво е тази следа!

Възбуден, сержант Холкъм дръпна Строн встрани. Прокурорът се обърна към съдията:

— Ваша милост, не се опитваме да прикриваме фактите, но не би трябвало да се чувстваме обвързани от някаква си дупка от куршум, докато не установим кога и от кого е бил изстрелян!

— Мистър Строн, ако държите на прецизността, сержант Холкъм заяви, че е поел лична отговорност за огледа на района. Когато е открил куршума в подпората, той е прекратил диренето, защото е стреляно само два пъти, а той вече е разполагал с двата куршума. Лоша техника на разследване! Мисля, че околността е трябвало да бъде обстойно претърсена, така че след приключване на търсенето, съдебният следовател да може със сигурност да твърди, че няма други куршуми или следи от тях.

— Не мога да попреча на някой да дойде тук и да стреля из цялата околност! — не му остана дължен Холкъм.

— Достатъчно, сержант! — прекъсна го язвително съдията. — Ако разследването беше проведено по всички правила, когато му е било времето, сега щяхме да знаем дали са били изстреляни други куршуми, или не. Да потърсим стълба и да видим какво е това горе!

— Стълба можем да намерим в къщата с арката, която е малко по-нагоре по пътя. Май там живееше една актриса. А, ето я, идва...

Висока слаба жена с побеляла коса, дълъг нос и волева,

заострена брадичка, се приближаваше към тях по алеята.

— За какво е този шум? — попита тя. Съдията се усмихна и каза:

— Водим разследване за стрелбата, която е станала на това място, мисис. Аз съм съдията Кипън...

— О, да, да! — усмихна се и тя. — А пък аз съм Мери Юнис. — Оттеглила съм се тук...

Съдията Кипън пресече словоизлиянията ѝ, които заплашваха да се превърнат в продължително, обстойно и скорострелно обяснение.

— Мисис Юнис, искаме да огледаме това дъбово дърво. На стеблото му, на около три и половина метра се вижда някаква драскотина. Трябва да установим произхода ѝ. Имате ли стълба?

— Да! Ще се радвам да ви услужа. Ако търсите куршуми, мога и аз да ви дам един.

— Какво? — възкликна съдията.

— Ами, да! Случи се същата нощ, когато преживяхме онези вълнения. Стори ми се, че нещо се удари в къщата и като че ли издрънча стъкло. Не обърнах внимание. Понякога птици се блъскат в стената на къщата. Едва тази сутрин забелязах дупка с гладки ръбове в едно стъкло на мансардата. Куршумът се вижда наполовина забит в една гредка на покрива.

— И това се случи в нощта на стрелбата? — запита съдията.

— Да.

— Кога? По кое време?

— Ами, вече се мръкваше.

— Един изстрел ли чухте или повече?

— Не знам. Духаше вятър. Пък и грохотът на колите, които се спускат по хълма... Нали знаете, ауспухът издава ей такива звуци: пуф-пуф-пуф. Единственото, което желая, е да живея сама и никой да не ме безпокои. Човек намира дълбоко душевно спокойствие, в този начин на живот, вслушва се във вътрешния си мир, в дълбините на душата си, ако мога така да се изразя. Аз...

— Мисис Юнис, ще бъдете ли така любезна да ни заведете до вашата къща — отново я прекъсна съдията.

— Бих искал да видя този куршум. А през това време, предлагам сержант Холкъм да вземе стълбата, за да може мистър Редфийлд да се качи и да хвърли едно око на дъба. Сержант, обръщам ви внимание, че искам мистър Редфийлд да извади куршума, ако има такъв, разбира се. А сега да вървим, мисис Юнис!

Цялата група адвокати, съдебни заседатели и сияещи фоторепортери, които от време на време правеха по някоя и друга снимка, я последва нагоре по хълма. Дългите ѝ нозе я носеха по стръмния склон, сякаш беше абсолютно равен. Групата премина под арката на входа, продължи нагоре по стръмната алея до гаража, после изкачи няколкото стъпала до къщата, където ги лъхна на прясна миризма на боя. В рядко използваната мансарда старата дама посочи дупката в прозоречното стъкло и наполовина стърчащия куршум в гредата. Редфийлд се захвана за работа.

— Трябва да бъдем много внимателни — каза той.

— От положението на куршума и дупката в стъклото можем точно да определим мястото, откъдето е стреляно.

Той опъна парче канап от куршума до дупката в стъклото.

— Това е посоката — обади се съдията. Редфийлд се огледа.

— Куршумът е летял около сто и петдесет ярда*.

[* Ярд — английска мярка за дължина, ранна на 91,4 см — бел. прев.]

Строн хвърли поглед през дупката в стъклото, след това огледа канапа и каза:

— Много странно... Разбира се, ваша милост, ние не поемаме отговорност за този куршум.

— Не ви моля да поемате отговорност за никакъв куршум — отсече съдията, — но определено мисля, че полицията трябва да поеме отговорността за едно задълбочено разследване.

— Но полицията не носи цялата отговорност! Най-напред се прие, че убийството е извършено на територията на общината — оправда се Строн. — И едва тогава градската полиция се зае със случая...

— Правото е изкуство — прекъсна го съдията — да се приложи правосъдие за факти, които са предварително потвърдени и са изложени в подходящ вид пред съда. Когато фактите не са събрани по съответния начин, законът попада в тъмнина... Ето защо стават и съдебни грешки. Когато това се случи, обществеността обвинява закона. А той няма никаква вина. Виновно е небрежното и неправилно проведено разследване. Искам този случай да се разследва основно. Връщам се в съда и ще възобновя заседанието днес в три часа следобед. Това ще ви даде възможност да огледате нещата от всички страни и се надявам този път по-подробно, поне що се отнася до новопоявилите се данни!

— Съжалявам, ваша милост! Следователите разпитаха мисис Юнис дали е чула изстрели! Тя не им каза за куршума...

— Защото не знаех за него — оправда се мисис Юнис. — Открих го едва тази сутрин. За каква ме мислите? Да не съм телепат? Освен това никой не ме е питал за куршум! Не ме помолиха и да огледам къщата. Питаха ме само дали съм чула изстрели! Не се опитвайте да ме изкарате мен виновна за това, младежо!

— Почакайте! — бързо я прекъсна Строн. — Не ме разбрахте.

— Но няма причина вие да не ме разберете! — отвърна му тя.

— Имате право! — намеси се с усмивка съдията. — Ще възобновя заседанието в три часа. Ще продължим оттам, където прекъснахме тази сутрин.

16

Новината се беше разнесла мълниеносно и когато съдът възобнови заседанието в три следобед, залата беше претъпкана.

Градският прокурор Хамилтън Бъргър, мъжага с гръден кош като бъчва и врат на бик, се беше заел лично със случая и сега седеше до Строн. От цялото му поведение лъхаше закана, че не е човекът, който ще позволи да си правят шеги с него.

Съдията се появи точно в три часа. Залата беше призована към тишина и Кипън с измамно мек глас произнесе:

— „Народът срещу Ивлин Бегби“. Предварително задаване на въпроси. Готови ли са страните?

— Готови — обяви Строн.

— Защитата също — обади се и Мейсън.

— Мистър Строн, в името на правилното разбиране на доказателствата, съдът иска да го запознаете най-общо с онова, което открихте на местопрестъплението.

Строн се изправи.

— Освен куршума, намерен в къщата на мисис Юнис, за който бихме желали да разпитаем мистър Редфийлд, открихме още един в стеблото на дъба. Този куршум също беше изваден от мистър Редфийлд. Искаме да му зададем въпроси и за него.

— Много добре! Мистър Редфийлд беше на свидетелския стол и въпросът, който по това време стоеше пред съда, бе дали да приеме като доказателство пистолета, за който обвинението твърди, че е

оръжието на престъплението. Мистър Редфийлд, заемете свидетелското място. Вече сте положил клетва и сте определен за експерт.

Строн се изправи отново.

— Искам да ви попитам за куршума, намерен в дъба...

— Да уточним нещата от самото начало — прекъсна го съдията.

— Да номерираме смъртоносния куршум с № 1, този от подпората с № 2, от дъба с № 3, а куршума от къщата на мисис Юнис с № 4.

Задоволява ли ви това?

— Напълно — отвърна Строн.

— Съгласен съм, ваша милост — отговори и Мейсън.

— Чудесно! Тогава ги обозначаваме по този начин. Сега, мистър Редфийлд, вие ще говорите за куршум № 3, изваден от дъба.

— Да.

— Какво открихте? — попита съдията, изземвайки от прокурора правото му да задава въпроси.

— Ами куршум в стеблото. Беше влязъл под ъгъл, като е отчупил парче кора. Открих, че куршумът е изстрелян от въпросния пистолет, който обвинението настоява да представи като веществено доказателство № 1.

— Няма никакво съмнение, че куршумът е изстрелян от този пистолет, така ли?

— Никакво, ваша милост!

— В такъв случай имаме три изстреляни куршума от този пистолет и само две празни гилзи.

Хамилтън Бъргър се изправи тежко:

— Ваша милост! Моля да бъда изслушан по този въпрос. Мисля, че е налице съзнателен опит от страна на някого, когото в момента няма да назова, въпреки че се надявам да го сторя преди процесът да приключи, за фалшифициране на доказателствата по това дело.

— Твърде сериозно обвинение — каза съдията.

— Точно така. И мога да заявя пред съда, че именно това е причината да бъда тук сега. Искам този въпрос да бъде изяснен, за да уточним чия е отговорността!

— Много добре! Вие твърдите, че доказателствата са фалшифицирани. Мога ли да ви запитам по какъв начин, мистър Бъргър? Как е станало това?

— В момента не съм подготвен да дам отговор на този въпрос, но мисля, че доказателствата относно куршум № 1 са от по-голямо

значение, отколкото тези на № 3.

Съдията се обърна към Редфийлд:

— Какво ще кажете за куршум № 4?

— Той е изстрелян от пистолет от същия вид и калибър, но не от оръжието, предлагано като доказателство.

— Сигурен ли сте?

— Напълно сигурен, ваша милост!

— Добре! — Съдията Кипън се обърна към обвинението: — Възобновете искането си до съда за внасяне на този пистолет като веществено доказателство и съдът ще...

— Ваша милост — намеси се Мейсън. — Мисля, че имам право да разпитам свидетеля по този въпрос, преди оръжието да бъде внесено като доказателство!

— Разбира се! Съдът няма да ви лиши от тази възможност, мистър Мейсън. Но при създадите се обстоятелства, съдът възнамерява да представи като доказателство този пистолет и той да премине в негово владение, така че да се изключи евентуалното фалшифициране на доказателствения материал или поне на обвиненията за това!

— Точно така, ваша милост! — вежливо отвърна Мейсън. — Приемам, че мога да започна разпита на свидетеля.

— Да! — отсече съдията, но после добави малко по-меко: — Някои неща в това дело не ми харесват! Съдът се присъединява към декларацията на мистър Хамилтън Бъргър, който горещо желае да се установи какво точно се е случило.

— Правилно, ваша милост — отвърна Мейсън с безразличие, Сякаш въобще не се досещаше, че забележките на обвинението и съда бяха отправени към него. — Мистър Редфийлд, когато получихте оръжието, обект на спора в момента, в барабана му имаше две празни гилзи, нали?

— Да, мистър.

— Известен ли ви е балистичния термин „подпис на затвора“?

— Да, мистър.

— Какво означава?

— Това е начин за идентифициране на гилзи от куршуми, изстреляни от дадено оръжие. Състои се в търсене на микроскопични следи, оставени по гилзата от затвора. С други думи, при изстрел газовете в патрона се разширяват, като изтласкват куршума през дулото на оръжието, но в същото време притискат гилзата назад в

затвора на пистолета.

— Всеки затвор ли има свои индивидуални белези?

— Често пъти при изследване на гилзите може с точност да се установи оръжието, на което принадлежат.

— Анализирахте ли белезите, които ударникът е оставил по гилзите в пистолета, предложен като вещественно доказателство № 1?

— Защо?

— А защо не?

— Ами беше излишно — засмя се Редфийлд. — Празните гилзи си бяха в пистолета. Трябва да са били...

— Но — прекъсна го Мейсън — вие чухте сержант Холкъм да дава показания, че е извадил празните гилзи от барабана заедно с неизстреляните патрони.

— Това бе направено, за да възпроизведа изстрели с този пистолет.

— Пазите ли някои от гилзите на изстреляните патрони?

— Да. В лабораторията са.

— Наблизо ли е тя?

— Да, мистър.

— Предлагам в качеството си на вещо лице, което дава показания за представяне на оръжие като вещественно доказателство, да сравните белезите, оставени от затвора...

— Това може да бъде направено бързо и лесно.

— А изследвахте ли — продължи Мейсън — индивидуалните белези на куршум № 4 и сравнихте ли ги с тези на смъртоносния куршум?

— Не. Съвсем сигурно е, че куршум № 4 не е изстрелян от това оръжие, мистър Мейсън.

— Въпреки това — настоя Мейсън — може да се окаже полезно сравняването на микроскопичните белези на тези два куршума, както и да се види дали нямат някаква прилика. Едва тогава ще продължа разпита си.

След това адвокатът се обърна към съдията:

— Ваша милост, убеден съм, че имам право да поискам пълно разследване, преди да реша дали да приема това оръжие да бъде представено като вещественно доказателство.

— Съдът ще ви даде тази възможност, а също и на обвиняемата. Това още веднъж ни връща към един по-ранен час на днешния ден, когато се повдигна въпросът за непълното разследване. Не само

обвиняемата има право да изиска събирането и пълното разследване на всички доказателства. Съдът също има своите права. И той изисква въпросът с куршумите да бъде цялостно и подробно разследван. Мислех, че това вече е сторено!

Хамилтън Бъргър каза намръщено:

— И ние настояваме подробно да се проучат фактите, ваша милост. Искаме да разберем как е възможно да бъдат изстреляни четири куршума от един пистолет, в който има само две празни гилзи.

— Но те са изстреляни от един пистолет! — рече Мейсън. — Не бива да подвеждате съда, мистър Бъргър. В момента доказателствата сочат, че в тази история са участвували най-малко два пистолета.

— Ами ако единият пистолет е бил подменен? — удари с юмрук по масата Бъргър. — Ще използвам всички възможности на службите, за да открия, дали пистолетът е бил подменен и ако е така, от кого!

— Надявам се да го направите — заяви Мейсън и седна.

— Ще призовете ли друг свидетел? — обърна се съдията Кипън към Строн.

— Да, ваша милост. Мистър Олдридж.

— Мистър Редфийлд, сега можете да направите необходимите тестове в лабораторията си — каза съдията. — Ако се нуждаете от повече време, известете ме, факторът време май ще е от жизнено значение за това дело. Съдът би желал да получи резултатите още на предварителното съдопроизводство. А сега, мистър Олдридж, заемете свидетелското място!

Мървин Олдридж пристъпи напред със самодоволен вид, сякаш наелектризираната атмосфера в залата не му беше повлияла ни най-малко. Той положи клетва, съобщи името си и седна със здраво стиснати устни. Отговори и на предварителните въпроси за своята възраст, местоживееене и занятие.

— Мистър Олдридж — обърна се Строн към него, — ще ви покажа пистолет „Колт“, 38-и калибър, номер 17475-ЛВ, отбелязан като доказателство № 1. Познавате ли това оръжие?

— Да.

— Според документите, вие сте го купил.

— Да.

— Къде?

— От един магазин за спортни стоки в Нюпорт Бийч, наречен

„Спортни принадлежности за голф, лов и риболов“.

— Какво направихте с този пистолет след покупката?

— Известно време го носих у себе си. После го държах у дома.

Случвало се е да го оставям и в колата.

— Насочвам вниманието ви към десети този месец, знаете ли къде се намираше пистолетът този ден?

— Да.

— Къде?

— В жабката на колата ми.

— Беше ли заключена?

— Не, за нещастие! Опитвах се да я заключвам, но явно съм бил небрежен. Когато го потърсих, пистолетът беше изчезнал.

— Кога се случи това?

— Вечерта на десети.

— Какво ви накара да го потърсите в жабката?

— Мистър Пери Мейсън ми показа този пистолет и ме попита дали ми е познат. Разгледах го и му отговорих утвърдително. Бях почти сигурен, че това е пистолетът, който съм купил.

— Освен фабричния номер има ли някакъв отличителен знак, по който можете да разпознаете своя пистолет?

— Да.

— Какъв?

— Ако го огледате внимателно, ще забележите на дръжката къса резка.

— С какво е направена?

— С пила.

— Кога е направена и от кого?

— От мен, същия ден, когато купих пистолета. Отидох във фабриката, взех една пила и издълбах резката върху ръкохватката.

— Имахте ли причини за това?

— Протестирам! — скочи Нийли. — Въпросът е несъстоятелен, маловажен и безпочвен.

— Мисля, че протестът е основателен — реши съдията.

— Добре, ще стигнем до същото по друг път! — рече ядосано

Строн. — Освен този пистолет тогава купихте ли още нещо?

— Да, още един като него.

— Какво направихте с другия пистолет?

— Дадох го на годеницата си, Хелън Чейни.

— Защо?

— Да го използва в случай че бъде нападната.

Мейсън се наведе към Нийли и му прошепна:

— Ще настояваме втория пистолет да бъде представен като веществено доказателство. На предварителното съдопроизводство не възразявайте срещу въпроси, които целят внасянето на нов доказателствен материал. Противопоставяйте се само срещу начина на задаване на въпросите, така че да извадите обвинителя от равновесие и да му пречите на прекалено лесния разпит на свидетеля. Оставете ги да измъкнат наяве всичко останало. Не се знае какво може да влезе в работа. Колкото повече неща каже свидетелят, когато застане за първи път на свидетелската банка, толкова по-склонен е да си противоречи след това. Мисля, че сега е моментът да отрежем клона, на който седи Мървин Олдридж.

— Кога за последен път видяхте пистолета? — продължи прокурорът.

— На девети.

— Този месец?

— Да.

— Къде бяхте на девети?

— В Ривърсайд, Калифорния. Трябваше да присъствам на процеса на обвиняемата по това дело.

Строн се намеси припряно:

— Добре познавам правилото, че обвинението няма право да представя доказателствен материал от друго престъпление. Но има случаи, при които може да се направи изключение и аз съм готов да поискам от съответните...

— В момента няма протест — отбеляза съдията.

— Вероятно ще има, ваша милост.

— Запазете аргументите си за тогава.

— За какъв процес говорите, мистър Олдридж? — обърна се Строн към свидетеля.

— Процесът срещу обвиняемата в настоящето дело, уличена в кражба. Беше оправдана. Напусна съда. Позабавих се, за да говоря с общинския прокурор и някои от свидетелите. Когато напуснах сградата на съда, я видях да стои близо до колата ми, която е открита. В онзи момент не ми направи никакво впечатление...

— Няма значение какво сте си мислел — прекъсна го Строн. — Отбелязвайте само фактите.

— Това са фактите. Тогава тя се намираше на метър-два от

колата ми.

— Можете да задавате въпроси — каза троснато Строн на адвокатата.

— Хайде, Нийли, разпитайте го! — насърчи го Мейсън.

— Какво да го питам?

— Каквото се сетите — посъветва го Мейсън, облегна се назад и склочи пръсти зад главата си.

— Вие купихте и двата пистолета в един и същи ден, така ли?

— Да.

— И платихте с чек?

— Да.

— После изпилихте единия, за да можете да ги различавате?

— Да.

— И оставихте белязания в жабката на колата си?

— Да. От време на време стоеше в колата. Понякога пък го носех в кобур или в джоба си.

— Защо белязахте единия пистолет?

— За да ги различавам. Помислих си, че ако някой път мис Чейни излезе с мен и вземе пистолета си, може да се получи някакво объркване.

— Сега ви разбирам. Мистър Мейсън ви показа този пистолет вечерта на десети, нали?

— Да.

— По кое време?

— Между десет и десет и половина.

— Къде стана това?

— В дома на мис Чейни.

— Къде беше мистър Мейсън?

— На същото място.

— Какво направи той?

— Показа ми този пистолет.

— А вие как реагирахте?

— Казах му, че това е пистолетът, който изчезна от колата ми.

— И вие го взехте от него.

— Да.

— Какво направихте след това?

— Изтичах до колата си, отворих жабката и установих, че моят пистолет липсва.

— После?

— Върнах пистолета на мистър Мейсън.

— Същия пистолет?

— Да.

Нийли се наклони към Мейсън и му пошушна:

— Нищо не постигнах.

Мейсън му отговори по същия начин:

— Няма и да постигнете, докато водите разпита по този начин.

Всеки път, когато задавате въпросите си в същия ред, в който свидетелят е изложил фактите преди това пред прокурора, ще получавате едни и същи отговори.

— Май се изложих.

— Попитайте го необходимо ли е било да занесе пистолета до колата, за да открие, че липсва.

Нийли кимна, обърна се към свидетеля и попита:

— Мистър Олдридж, защо решихте да вземете пистолета, когато тръгнахте към колата си, за да проверите дали вашият е там?

— Исках да бъда сигурен.

— В какъв смисъл?

— Че пистолетът в жабката липсва.

— Но за това не е било необходимо да го носите до колата.

Трябвало е само да отворите жабката и да видите дали вашият е там.

— Ами реших да ги сравня.

— Искате да кажете, че не си спомняте как изглежда вашия пистолет?

— Мисля, че помня.

— В такъв случай, защо взехте пистолета с вас?

— За да мога да направя сравнение... Искам да кажа... Е, исках да съм сигурен, че това е моят пистолет, а не пистолетът на мисис Чейни.

— Но затова не е било необходимо да го изнасяте навън, след като по белега върху ръкохватката сте могъл веднага да разберете дали това е вашият пистолет, или не.

Олдридж наведе очи и замълча.

— Не е ли така? — попита Нийли. — Наистина е така.

— Още веднъж ви питам, защо взехте пистолета с вас, когато излязохте навън?

— Сигурно съм се объркал.

— Объркал?

— Да.

— Сега не сте объркан, нали?

— Не.

— Можете ли да ми изтъкнете някаква смислена причина, една-единствена! Защо е трябвало да изнесете пистолета извън къщата?

— Не мога. Мисля, че не мога... Казах, че бях объркан.

Нийли хвърли поглед към Мейсън. Адвокатът му кимна одобрително с глава и каза тихо:

— Прекратете!

— Нямам повече въпроси — рече Нийли. Олдридж, доста смутен, напусна свидетелското място.

Мейсън сграбчи ръката на младия адвокат.

— Добра работа свършихте! Когато прочетете за всичко това във вестниците, ще разберете, че репортерите ще припишат на вас объркването на Мървин Олдридж.

— Ваша милост, моля за петминутно прекъсване — каза Хамилтън Бъргър.

— Много добре — постанови съдията. — С оглед на неочакваното развитие на събитията тук, съдът ще бъде снизходителен към адвокатите. Обявявам петнадесетминутно прекъсване. След него съдът очаква доклад, който да изглади част от недоразуменията по делото.

Съдът се оттегли и неколцината адвокати, които присъстваха от любопитство, се втурнаха да поздравят Нийли.

— Чудесно наблегнахте на онзи момент, колега — каза един от тях.

— Блестяща работа! — обади се втори, докато раздрусваше ръката му. — Прекрасен разпит. Мистър Мейсън, имате ценен сътрудник.

— И аз мисля така.

Лицето на Нийли пламна от удоволствие.

Естел Нюджънт си проби път през тълпата, която напускаше съдебната зала, и мина през летящата врата в махагоновата ложа, за да стисне ръката на Нийли.

— Франк, толкова се гордея с теб! Беше чудесен!

— После се обърна към Пери Мейсън и Ивлин Бегби:

— Мис Бегби, наистина се надявам това да помогне... Мистър Мейсън, толкова сте благороден. Дадохте възможност на Франк да се изяви.

— Той се справи прекрасно! — намеси се Мейсън. Ивлин Бегби

стисна мълчаливо ръката на Естел Нюджънт, после се извърна и преглътна сълзите си. Мейсън я потупа по рамото:

— Отпуснете се, Ивлин! Няма да продължи дълго!

— Мислите ли?

— Сигурен съм.

Един полицаи се приближи до тях.

— Бихте ли се прибрала в помещението за обвиняемите, мис Бегби?

Тя го последва. Нийли се обърна към Мейсън:

— Тъй като повдигнахте този въпрос, за какво по дяволите е взел пистолета?

— За да ги размени.

— Какво?!

— За да размени пистолетите, надявайки се така да обърка следствието. Веднага е разбрал, че това е пистолетът, който е дал на Чейни. Знаел е, че неговият е в жабката на колата. Искал е да спести известни неприятности ма Хелън Чейни и да я измъкне от неудобното положение. Под претекст, че проверява дали неговият пистолет е на мястото си, той е отворил двата пистолета, извадил е патроните от своя, сменил ги е с четирите патрона и двете гилзи от пистолета на Хелън Чейни и е донесъл двата пистолета в къщата. Подаде ми своя пистолет, който вече е бил зареден с патроните от пистолета на Чейни. В момент, когато мислеше, че не го виждам подаде скришом заредения пистолет на Хелън, така че тя да може да ми го покаже, ако ѝ го поискам. След това заяви, че е проверил в колата си и е установил липсата на пистолета.

Нийли и Естел го гледаха онемели.

— Сигурен ли сте във всичко това?

— Абсолютно! — усмихна се Мейсън. — Точно за това му разреших да изнесе пистолета. За да ги размени.

— Знаел сте, че ще го направи?

— Беше ясно като бял ден — засмя се Мейсън. — С Хелън Чейни се споглеждаха съзаклятнически. Тя непрекъснато му правеше знаци Зад гърба ми.

— Но защо му позволихте да го направи? — запита Нийли. — Защо не...

— Смятам, че не можеше с нещо да навреди. Ако бе решил да излъже, това щеше да създаде една прекрасна бъркотия. Обвиняемият в криминалните романи рядко има какво да губи, ако следствието се

пообърка.

— Но в такъв случай куршумите... Ето защо наблегнахте на бележите, оставени от затвора върху празните гилзи!

— Стойте наблизо! Добре ще се позабавлявате!

Нийли и Естел се спогледаха, после отново се обърнаха към него.

— Проклет да бъда, ако се сещам какъв ще бъде ефектът от всичко това! — рече Нийли.

— Най-вероятно е да се повиши кръвното на високоуважавания общински прокурор Хамилтън Бъргър. Той седи ей там и се кани да ме обвини, че съм стрелял с другия пистолет. В следващия миг ще открие, че другият пистолет е на Мървин Олдридж. И тогава ще се окаже в една такава каша!...

— А какъв ще бъде ефектът от всичко това върху делото на Ивлин Бегби?

— Тъкмо това е неочакваното и то ще превърне процеса в нещо безкрайно вълнуващо.

17

Изминаха цели двадесет минути, преди съдията Кипън да се върне в съдебната зала и да обяви:

— Господа, мистър Редфийлд ми телефонира, че тръгва насам и ще бъде тук след не повече от пет минути. Поради това, че приближава часът за следобедна почивка, предлагам съдът да бъде свикан, за да изслуша мистър Редфийлд.

Експертът по балистика, развълнуван и смутен, забърза напред и зае свидетелското място, без да може да размени и дума нито с Бъргър, нито с общинския прокурор.

— Доста се притесних — пое си дъх той. — Бих...

— Разбирам ви — прекъсна го съдията. — А сега ни кажете, мистър Редфийлд, успяхте ли да завършите необходимите тестове?

— Не, ваша милост.

— Разбрах, че казахте... — намръщи се съдията.

— Завърших предварителните тестове, ваша милост.

— Добре, добре! Какво показаха те?

Мейсън се облегна назад във въртящия се стол с ръце, преплетени зад тила, очите му бяха вперени по-скоро в тавана,

отколкото в свидетеля. Тъгълчетата около устните му бяха повдигнати в усмивка.

— Установих, че куршуми № 1 и № 4 са изстреляни от един и същи пистолет, но това не е оръжието, вписано като веществено доказателство № 1. Куршумите № 2 и № 3 вероятно са изстреляни от пистолета, представен като веществено доказателство № 1, Празните гилзи в барабана на пистолета, приет като веществено доказателство № 1, не са изстреляни от него.

— Какво?! — възкликна Хамилтън Бъргър и скочи. Съдията Кипън примигна няколко пъти, докато схване казаното. Той изглежда онемелия Хамилтън Бъргър, после усмихващия се и напълно незаинтересован наглед Пери Мейсън и присви устни:

— Да разбирам ли, че вашите разкрития говорят за замяна на гилзи и че тези в пистолета, описан като веществено доказателство № 1, са от куршуми, изстреляни от друго оръжие, които впоследствие са били заменени в барабана на този пистолет?

— Това е единственото възможно обяснение, за което се сещам, ваша милост.

— В такъв случай пистолетът, описан като веществено доказателство № 1, не е оръжието на престъплението.

— Изглежда случаят е точно такъв.

— Пистолетът, от който е изстрелян куршум № 4, открит в мансардата на мисис Юнис, е същото оръжие, от което е изстрелян и фаталният куршум, нали така?

— Да, ваша милост. Но все още не съм извършил всички необходими изследвания, за да бъде абсолютно сигурен. Предварителните резултати определено говорят за това. Мога да заявя, че в момента мой напълно доверен асистент работи по случая, той ще заснеме двата куршума — причинилият смъртта № 1 и № 4. Ще приложи суперекспониране, така че микроскопичните белези да бъдат различавани и на снимката, макар че още при огледа стана ясно, че са изстреляни от едно и също оръжие.

— Явно някой се е опитвал да фалшифицира доказателствата по делото, мистър Мейсън! — намеси се съдията.

— Възможно е, ваша милост.

— Оръжието, описано като веществено доказателство № 1, се намираще у вас, нали?

— Да, ваша милост.

— При тези обстоятелства и тъй като сте заинтересована страна,

съдът смята за необходимо да ви задължи да дадете подробен отчет за всяка минута от онзи следобед, когато оръжието е било у вас.

— Ще бъде истинско удоволствие за мен, ваша милост — отвърна приветливо Мейсън. — Разбира се, налага се да призова неколцина свидетели, за да изясним този въпрос. Възнамерявах да повикам някои от тях по делото на обвиняемата, но с оглед на създалото се положение, ще се съобразя с искането на съда и ще ги призова още сега! Нека Хелън Чейни да заеме свидетелското място!

Мървин Олдридж скочи от мястото си.

— Тя няма да направи това!

Ударът на съдийското чукче властно призова към ред.

— Излезте напред, мистър Олдридж! — извика съдията.

Корабостроителят пристъпи напред и втренчи поглед в него.

— Какво казахте? — запита го Кипън.

— Казах, че Хелън Чейни няма да застане на свидетелското място!

— Мистър Олдридж, съдът отбелязва, че мис Чейни е в съдебната зала и нарежда тя да заеме свидетелското място! Освен това той възприема вашата намеса като проява на скандално неуважение към него! Съдът няма да ви глоби за вашето несдържано поведение, тъй като разбира, че делото неколkokратно взема неочакван, драматичен и невероятен на пръв поглед обрат и си дава сметка, че сте изнервен! Настоявам, обаче, да се преместите на позаден стол и да се въздържате от каквито и да било забележки и сигнали към свидетелката или... Мис Чейни! Мис Чейни, не напускайте залата! Мис Чейни, върнете се! Полицай, спрете тази жена!

Полицаят, който седеше до вратата, се втурна в коридора. В съдебната зала настъпи всеобщо объркване, когато и фоторепортерите се юрнаха навън. Съдията се опита да въдвори ред. Част от присъстващите се скупчиха пред вратата, не искаха да пропуснат представлението.

— Ще опразня залата, ако не се въведе ред! — извика съдията Кипън. — Тишина! Всички да седнат на местата си!

— Ваша милост — изправи се Хамилтън Бъргър, — човек трудно би могъл да предвиди такава бъркотия, освен ако не е участвал в процес редом с изявен адвокат! — и той яростно закима по посока на Пери Мейсън. — Бих желал да запитам съда, не може ли да прекъсне заседанието?

— Съдът няма да прекъсне заседанието, ако тази жена не се върне в залата и не се подчини на разпореждането — обяви съдията.
— Този съд... — Той млъкна, когато вратата се отвори и полицаят въведе Хелън Чейни.

— Доведете я тук! — нареди му съдията.

Хелън Чейни беше преведена по пътеката между редовете.

— Затворете вратите! — заповяда съдията. — Онези от присъстващите, които се втурнаха навън и прекъснаха съдебната процедура, могат да останат в коридора! Затворете вратите и ги заключете! — После се обърна към Хелън Чейни: — Мис Чейни, съдът постанови да заемете свидетелското място, а вие избягахте!

Тя погледна плахо Мървин Олдридж, после съдията.

— Не ме ли чухте?

Тя срещна погледа му и тихо потвърди.

— Е, това поне е нещо! — промърмори през зъби съдията. — Не се опитахте да излъжете! Защо побягнахте?

— Не искам да свидетелствам!

— Защо?

— Страхувам се. Ненавиждам публичността... Аз...

— Тук не става въпрос за вашите желания — каза съдията. — Сега се намирате под закрилата на съда и той ще следи да не ви задават въпроси, които биха ви поставили в неудобно положение и не са свързани с делото. Заемете свидетелското място, вдигнете дясната си ръка и положете клетва! Искам да отговаряте на въпросите изчерпателно и откровено! Разбрахте ли ме?

— Да, мистър!

— Обръщайте се към мен с „ваша милост“!

— Да, ваша милост.

— Идете там и вдигнете дясната си ръка!

Хелън Чейни изпълни нареждането на съдията, закле се и зае свидетелското място.

— Сега тази свидетелка ще бъде разпитана — обяви съдията. — Призовавам адвокатите на двете страни да не прекъсват съда, освен ако е крайно наложително да възразят на някой от зададените въпроси! Подчертавам, че съдът допуска формални протести и желае да изясни този случай докрай!

— Мис Чейни, вие чухте показанията на мистър Олдридж, нали?

— Да, ваша милост.

— Доколкото разбрах, мистър Олдридж ви е дал пистолет

„Колт“, който не се различава от оръжието, отбелязано като веществено доказателство № 1 в това дело. Къде се намира сега този пистолет?

— Аз... аз...

— Къде е? — Гласът на съдията прогърмя в залата.

— Тук, у мен.

— Какво ще рече това?

Тя посочи ръчната си чанта.

— Зареден ли е?

— Да, ваша милост.

— Защо носите зареден пистолет?

— За самозащита.

— Имате ли разрешително за него?

— Аз... Мистър Олдридж ми каза...

— Питам ви, имате ли разрешително за оръжието?

— Не.

Съдията се обърна към полицая.

— Придружете свидетелката. Вземете заредения пистолет от чантата ѝ и извадете патроните. Отбележете фабричния му номер в протокола, за да изключим веднъж завинаги неразбориите с двата пистолета. Маркирайте този пистолет като доказателство №2. Докато правите това, ние ще заведем другия пистолет като веществено доказателство по делото.

— Бих желал съдът да отбележи протеста ми относно приемането на пистолетите като доказателство — обади се Пери Мейсън.

— Съдът отбелязва протеста и го отхвърля. И двата пистолета ще бъдат приети. Те ще бъдат задържани, за да се изключи всякаква възможност за фалшифициране на доказателствения материал.

Съдията изгледа враждебно Мейсън, а той му отвърна с вежлива усмивка. После се обърна към секретаря:

— Какъв е номерът на оръжието, вписано за идентифициране под № 1 и сега се внася като веществено доказателство?

— 17475-ЛВ.

— А номерът на оръжието, вписано като веществено доказателство № 2, което полицаят току-що взе от свидетелката?

— 17474-ЛВ.

— Двата пистолета постъпват като веществени доказателства и остават в съда. Всеки, който посегне на тях без специално

разрешение от съда, ще бъде съден за обида на този съд! Няма да позволим повече неразбории с доказателствения материал! Мистър Редфийлд, съдът ви предава тези два пистолета. Утре в десет, когато ще свикам отново съда, искам от вас задълбочен доклад.

Предупреждавам ви, че преди да заемете свидетелското място, нямате право да огласявате вашите разкрития пред когото и да било, освен пред вашия асистент. Трябва да предупредите и него. Не желая делото да се решава във вестниците. Осъзнавам, че събитията от днешния следобед са доста драматични и вестниците ще вдигнат около процеса доста шум. Не мога да попреча на това! Не е в моята власт! Но имам твърдото намерение да упражня контрол върху по-нататъшното развитие на делото. Не искам да се свързвате с никого! В това число и с адвоката на обвиняемата и хората около него, а също и с прокурора!

— Но, ваша милост! — запротестира Хамилтън Бъргър. — В края на краищата обвинението е натоварено с този процес и то счита, че мистър Редфийлд, в качеството си на свидетел на обвинението...

— Не ме интересува вашето мнение! Нещата взеха прекалено неприятен обрат. Съдът знае, че за един общински чиновник е прекалено трудно да опази каквато и да било информация от пресата. Съдът не е заинтересован от лабораторията на мистър Редфийлд да изтече информация преди утрешното заседание. Ясно ли е, мистър Редфийлд?

— Разбирам.

— Да смятаме ли, че съдът се оттегля? — обади се Мейсън.

— Точно така.

— В такъв случай преди това искам да задам един-два въпроса на свидетелката.

— Не съм съгласен! И без това се струпаша доста неприятности. Не желая спорът да се задълбочи, преди да сме разбрали точно къде се намираме.

— Тогава ще предложи съдът да попита свидетелката, защо е носила оръжие. Каква опасност я е заплашвала?

— Защо?

— Защото съм убеден, че лицето, от което се е страхувала и чиито заплахи са я принудили да носи пистолет, е Стивън Мерил.

Хамилтън Бъргър скочи от мястото си.

— Ваша милост, сега разбирате за какво намеквах в забележките си! Защитата знае, че това нейно искане ще бъде разтръбено от

вестниците. Няма съмнение, че то е абсолютно безпочвено, но ще налее вода в жадната за пикантни подробности воденица на пресата...

— Достатъчно, мистър Бъргър! Адвокатът Мейсън изтъкна пред съда какво очаква да докаже.

— Моите почитания, но мисля, че грешите! Не е ли вярно, че той умишлено се възползва от възможността да направи това напълно абсурдно по своята същност изявление, на което при стеклите се обстоятелства, съдът няма да попречи на свидетелката да го отрече? На свой ред настоявам този въпрос да бъде зададен на свидетелката тук и сега, за да можем поне в момента да ограничим скандалните интерпретации!

— Добре! — В гласа на съдията се долавяше нарастващ гняв. — Съдът не одобрява проточилите се коментари по въпросите на публичността. Той не желае това дело да се решава във вестниците. От друга страна признава, че в тази страна има свобода на печата и че процесът е открит.

Съдията Кипън се завъртя на стола и се обърна към Хелън Чейни:

— Защо носехте пистолет?

— За самоотбрана.

— От кого?

— От всеки, който би ми сторил зло или ме заплашва.

— Преди това носехте ли оръжие?

— Не.

— Защо от двадесетина дни насам започнахте да носите пистолет?

— Защото мистър Олдридж ми го купи.

Съдията почервеня.

— Мис Чейни, избягвате отговора на въпроса! Ако е необходимо, съдът може да ви принуди да отговорите, но бих желал доброволно да прекратите тази игра на криеница. Защо носехте пистолета?

— Защото ме заплашваха.

— Кой?

— Какво значение има това? — отново скочи Хамилтън Бъргър. — Да предположим, че е изцяло извън предмета на делото. Да предположим, че това лице не е свързано с процеса. Не се ли намесваме в личния живот на мис Чейни, като търсим доказателства, нямащи отношение към делото?

— Изпуснахте духа от бутилката — отвърна съдията. — Задавам тези въпроси, защото вие го пожелахте. Протестът се отхвърля! Мис Чейни, отговорете на въпроса!

— Бях заплашена от Стивън Мерил.

В залата настъпи продължителна тишина. Съдията намръщено изучаваше свидетелката, преценявайки вероятността за избухване на скандал.

— Можете ли да ни обясните как бяхте заплашена?

— Стивън Мерил искаше пари от мен. Отначало исканията му бяха абсурдни. В деня, когато се случи нещастieto с него, той ми позвъни рано сутринта. Каза, че е притиснат от обстоятелствата и трябва веднага да му броя парите. Предложи ми да подновим развода, при положение, че му ги дам.

— Това не е заплаха.

— Заплаши ме преди това... Когато за първи път предяви исканията си.

— По-точно?

— Беше прикрита заплаха. Каза, че няма да живея достатъчно дълго, за да се омъжа за Мървин Олдридж, ако не си уредим сметките.

— Всичко това вместо да хвърли светлина върху делото още повече го обърка! По-добре да не бяхме започвали този разпит! Но го направихме по настояване на обвинението!

Хамилтън Бъргър понечи да каже нещо, но навреме спря.

— Бих желал съдът да попита свидетелката каква сума ѝ е поискал Стивън Мерил в деня на своята смърт — намеси се отново Мейсън.

— Защо? — отсече съдията.

— Може да се окаже от важно значение!

— Не мисля така!

— Да предположим, че сумата, която ѝ е поискал, е седем хиляди и петстотин долара.

— Мистър Мейсън, служейки си с намеци, отново ловко вмъквате факти!

— Бих задал лично на свидетелката този въпрос, ако ми позволите да я разпитам. Ако не ми разрешите пряк разпит, имам право да правя предложения на съда!

— Съдът ще зададе още един въпрос и после ще прекъсне заседанието. В момента той няма да приеме повече предложения от

страна на защитата! Ще ви задам и този въпрос, мис Чейни: Колко поиска Стивън Мерил?

— Седем хиляди и петстотин долара.

За миг-два в залата настъпи мъртва тишина. После съдията така ожесточено удари с чукчето, че му счупи дръжката.

— Съдът се оттегля до утре сутринта в десет! Полицай, ще ви държа лично отговорен за опазване на веществените доказателства! Ще ги предадете на мистър Редфийлд. От него ще получите разписка и не бива да допускате никой друг до тях! Мистър Редфийлд, ще ви държа отговорен за веществените доказателства, докато са във ваше владение! Закривам заседанието!

Съдията се изправи и гневно закричи към кабинета си. Полицаят отключи вратата на съдебната зала. Хората, които останаха зад тях и се мъчеха да чуят какво става вътре, бяха пометени, когато вратите се отвориха под напора на зрители и репортери, тичащи към телефоните. Само за няколко секунди всички телефонни кабинети на етаж, пък и на двата съседни, бяха окупирани от мъже, които бясно въртяха телефонните шайби и докладваха на дежурните редактори.

Нийли загрижено погледна Мейсън.

— Нийли, надявам се, че няма да ви въвлека в някое обвинение за неуважение към съда още при първото ни съвместно дело.

— По дяволите! Съдията Кипън е бесен. Кой ли ще опере пешкира?

— Наистина!

— Мистър Мейсън, ще бъде ли много дръзко от моя страна, ако ви помоля за нещо?

— За какво по-точно?

— Дайте ми честната си дума, че нямате нищо общо с куршумите, намерени на местопрестъплението!

— Кой куршуми?

— Ами всички, но по-специално № 2 и № 3.

— Не мога да направя това, Нийли!

— Защо?

— Досетете се!

— Боже мой, мистър Мейсън! Ако вие... сте изстрелял тези куршуми, защо... по дяволите!

— Искате да се оттеглите от делото?

— Разбира се, че не! Не съм дезертър.

— Тогава не се тревожете!

— Но, мистър Мейсън, това означава, че ще се окажем в затвора. Може да започнат и процедури за лишаване от адвокатски права!

— На какво основание?

— Фалшифициране на доказателства!

— Какви доказателства?

— Ами пистолета.

— Ако Стивън Мерил не е бил убит с този пистолет, ние можем да стреляме с него колкото си искаме. Това не е фалшифициране на доказателства. Този пистолет е като всеки друг.

— Но Мървин Олдридж се закле, че това е пистолетът, който сте му показал. И ако пистолетът, който ви е дала Ивлин Бегби е същият, значи това е оръжието на престъплението.

— Не може да е пистолетът, с който е стреляла, защото двете гилзи в барабана са от друг пистолет.

— Ами тогава има фалшифициране на доказателства...

— От кого?

— След като признахте, че сте изстрелял двата куршума...

— За известно време нямам намерение да признавам нищо.

— Но прокурорът подозира, че вие сте го направил, пък и съдията май се досеща.

— Нийли, мисля, че добре познавам закона. Мисля, че зная нещичко и за човешката природа. Аз няма да оставя обвиняемата без цент в джоба да бъде осъдена за убийство, просто защото някой иска да ѝ го припише. Бях сигурен, че независимо кога е открил куршума в района на престъплението, сержант Холкъм ще се закълне, че го е видял веднага, щом е пристигнал там. И ще твърди, че е намерил нещо, което другите са пропуснали. Можех да разпитвам сержант Холкъм до посиняване. Той щеше само да твърди все по-убедено едно и също. И щеше да лъже, но аз нямаше да мога да го докажа. Като изстрелях куршума в дървената подпора, предизвиках разпита, който се надявам да доведе до по-благоприятни резултати.

— Но разликата е само техническа. Вероятно можете да оспорвате фалшифицирането на доказателства... Възхищавам се на смелостта ви, но не мога да се меря с вас.

— Когато се пързаяш по тънък лед, единственият начин да не пропаднеш е да бързаш като дявол.

— Страхувам се — призна си простодушно Нийли. — А и за нищо на света не мога да разбера какво се опитвате да постигнете.

— Обърквам фактите.

— Защо?

— Все някога сте пържил яйца на лагерен огън, нали?

— Да, но каква е връзката?

— Сигурно сте правил опит да изпържите яйца на очи и след като сте разкъсал един от жълтъците, разбърквате всичките яйца, за да кажете, че сте приготвил омлет.

— Да — съгласи се Нийли.

— Точно така се постъпва в един процес, в който има нещо нагласено. Разбъркаш ли всички яйца, никой не може да различи разкъсания жълтък. Разбъркаш ли фактите, разваляш плановете на човека, който си мисли, че идеално е планирал всичко.

18

Съдията Кипън огледа с неодобрителен поглед претъпканата зала.

— Искам да отправя няколко забележки към адвокатите на двете страни и към присъстващите. Съдът не одобрява сензационността, която витае около този процес! — Погледна за миг Пери Мейсън и продължи. — Нашата конституция повелява процесите да бъдат публични. Това не означава обаче, че протичането на всяко дело, даващо възможност за спекулации, трябва да се превръща в панаирджийска атракция. Присъстващите в залата са длъжни да разберат, че това е систематично разследване, а не шоу. Желателно е те да се въздържат от коментари, в противен случай залата ще бъде опразнена.

Съдът е възмутен от начина, по който делото се използва от пресата. Сутрешните вестници са изпълнени със сензационни репортажи, двусмислени коментари и интервюта. Съдът, естествено, не е в състояние да контролира пресата, но обръща внимание на адвокатите на двете страни, че целта на това предварително разглеждане е да установи съществуват ли основания да започне процес срещу обвиняемата. Съдът ще посрещне с дълбоко неодобрение всеки опит и на двете страни за зрелищност. Той ще приема единствено фактите.

А сега, мистър Редфийлд, след извършените от вас анализи, бих искал отново да заемете свидетелското място.

— Желаете ли да разпитам свидетеля? — попита Хамилтън Бъргър.

— Това ще направя аз! — отвърна съдията. — Мистър Редфийлд, завършихте ли балистичния анализ и микроскопските проби?

— Да.

— Какви са резултатите?

— Куршумът, причинил смъртта, и куршумът в гредата на къщата, обозначени съответно с № 1 и № 4, са изстреляни от пистолета, приет за веществено доказателство № 2. Куршумите № 2 и № 3 са изстреляни от пистолета, представен като веществено доказателство № 1.

Съдията се намръщи, докато осмисляше важността на казаното.

— А какво ще кажете за гилзите, намерени във веществено доказателство № 1.

— Гилзите са от куршуми, изстреляни от веществено доказателство № 2. Не са от оръжието, в което са открити.

— Означава ли това, според вас, че тези две гилзи са били извадени от веществено доказателство № 2 и са били поставени във веществено доказателство № 1?

— Това е единственото възможно обяснение.

— Може ли да се определи, дали са подменени и неизползваните патрони?

— Не, ваша милост.

Съдията Кипън вникна и в тези показания, после присви устни решително:

— Ще помоля адвокатите да се въздържат от въпроси, докато съдът се добере до същността на изложеното. Ще помоля мис Чейни да заеме свидетелското място.

Един възпълен мъж се надигна от мястото си.

— Ваша милост, бих желал да се отбележи в протокола, че аз, Хармън Б. Пасинг, се явявам в качеството си на адвокат на Хелън Чейни.

— Много добре. Дава й се правото да бъде представяна от адвокат. А сега нека мис Чейни заеме свидетелското място.

— Мис Чейни не е тук — намеси се отново Пасинг.

— Какво? — извика съдията.

— Съжалявам, ваша милост, тя не е тук.

— Защо?

Пасинг повдигна рамене.

— Най-малкото, защото не е редовно призована.

— Вчера беше тук.

— Да, ваша милост. И даде свидетелски показания.

— Сигурно е знаела, че ще бъде потърсена и днес.

— С цялото си дължимо уважение към съда ще отбележа, че към нея не е отправена дори формална препоръка да присъства днес тук.

— Мисля, че грешите.

— Съжалявам, ваша милост. Проучих протокола от заседанието много внимателно.

Съдията изгуби контрол над себе си, наведе се над масата, лицето му почервения:

— Посъветвал сте я да се измъкне, без да понесе наказание за неуважение към съда!

— Бях повикан тук, за да окажа услуга на моя клиентка.

Проучих всички факти по делото и доколкото ми беше възможно, запознах мис Чейни със законните ѝ права — отвърна любезно Пасинг.

Съдията се позамисли и насочи гнева си този път към обвинението.

— Мис Чейни трябваше да бъде редовно призована! — После се обърна към Пасинг и ядно изрече: — Предполагам, че вече е извън юрисдикцията на този съд!

— Разбрах, че е в Лас Вегас. Повикаха я по работа.

— Прекрасно. Да чуем сега какво има да каже мистър Олдридж. Мистър Олдридж, заемете свидетелското място.

Пасинг се обади отново:

— Бих искал да бъде отбелязано в протокола, че съм защитник и на мистър Олдридж. За него са, валидни същите съображения, както за мис Чейни. И мистър Олдридж не е тук. Доколкото ми е известно, той също е в Лас Вегас. Мога да уверя съда, че проучих най-внимателно протокола на заседанието и по отношение на мистър Олдридж и като негов адвокат му обясних, че не е редовно призован, нито му е препоръчано да присъства на заседанията. Казах му, че ваша милост вероятно очаква той да присъства на днешното заседание и сигурно смята, че е редовно призован.

— Защо тези хора не са редовно призовани? — гневно се обърна съдията към обвинението.

— Ваша милост, и аз съм изненадан толкова, колкото и вие.

Смятах, че ще бъдат тук — обади се Хамилтън Бъргър.

— Не ви питам какво сте смятал. Питам ви защо се получи така?

— Трудно ми е да ви отговоря. Разполагам с многоброен персонал, който има най-разнообразни задължения. Вероятно това е един от ония случаи, когато всеки мисли, че друг ще свърши работата. Мога ли да помоля съда за кратка отсрочка?

Бъргър се наведе и прошепна нещо на Строн. Той повдигна рамене и разпери ръце в израз на несъгласие. Бъргър продължи ядосано. Строн поклати глава и му отвърна нещо.

Хамилтън Бъргър се изправи отново.

— Ваша милост, мислех, че тези свидетели са редовно призовани. Оказа се, че един от прокурорите, чието задължение е да подготвя делата за съда, е запитал мис Чейни и мистър Олдридж дали ще присъстват днес и те са отговорили утвърдително. Не е искал да притеснява толкова високопоставени личности, като им връчи призовки. Ние смятахме, че свидетелските показания на мистър Олдридж ще бъдат необходими относно покупката на оръжието и изчезването му след това. Истината е, че не отдавахме голямо значение на тези показания, защото не съществуваха съмнения, че оръжието, причинило смъртта, е принадлежало на обвиняемата. Вчерашният обрат беше изненада за нас.

— След всичко, което се случи, тези хора трябваше да бъдат редовно призовани — изръмжа съдията.

Лицето на Бъргър почервения.

— Разбира се, че можех да им връча призовките, ваша милост, но сметнах, че това вече е направено. От друга страна, на съда беше съвсем лесно и удобно да нареди на свидетелите да се явят и днес. Не приемам, че единствено моята служба трябва да поеме отговорността! След направения пропуск се съгласявам с мистър Пасинг, че тези хора са били в правото си да напуснат щата.

— Съдът не се разпореди, защото сметна, че обвинението е свършило онова, което се очаква от него в подобни случаи! — отвърна кисело съдията.

— Съжалявам, ваша милост! — в отговора на Бъргър прозвуча повече гняв, отколкото разкаяние.

— Как ще продължи процесът в такъв случай? — запита съдията.

— Обвинението приема, че това е един доказан случай, който може да бъде представен на съда. Историята, която разказа

обвиняемата, явно е измислена.

— Как стигнахте до това заключение?

— Ваша милост, според нейната версия, мъжът е имал на главата си калъфка от възглавница. Фактите са, че калъфката е била поставена на главата му след неговата смърт. Освен това, тя е носила пистолета, с който е стреляно два пъти...

— Пистолет, който няма нищо общо с убийтия — отрязва съдията.

— Ваша милост! — Хамилтън Бъргър сякаш внезапно осъзна мястото си. — Съвсем очевидно е, че някой е подменил оръжията. Не съм човекът, който ще посочва имена, но службата ми ще извърши разследване и се надявам да намеря виновника — каза той, като се обърна и изгледа многозначително Мейсън.

— Не бъдете толкова сигурен! — отвърна съдията. — Само човек, който е имал достъп и до двата пистолета, би могъл да извърши подмяната.

— Но, ваша милост, съвсем ясно е, че подмяната е извършена след стрелбата. Обвиняемата призна, че е стреляла. Фактът, че пистолетът е бил подменен, когато властите са го получили, не оправдава обвиняемата. Всъщност той подчертава, че убийството е предумишлено, а също така демонстрира един хитро замислен и злонамерен опит да се обърка следствието.

— Съдът няма да подведе никого под отговорност, докато не събере повече доказателства. Замяната е направена умишлено от някого, който е имал тази възможност.

— Точно така! — повтори Хамилтън Бъргър и отново погледна Пери Мейсън. Адвокатът срещна погледа му и само се усмихна.

Бъргър почервения.

— Ще открия кой е извършил това! — извика той. — Дори ако се наложи да ангажирам всички следователи за цяла година. И тогава някой ще бъде лишен от адвокатски права!

— Адвокатски права? — Съдията повдигна въпросително вежди. — Директни обвинения ли отправяте, мистър Бъргър?

— Искам да кажа, че ако този човек е адвокат — поправи се припряно Бъргър, — ще направя всичко възможно, за да бъде лишен от адвокатските си права, а ако не е, ще го подведе под отговорност.

Съдията Кипън погледна Пери Мейсън.

— Ще направите ли някакви изявления, мистър Мейсън?

— Да, ваша милост.

— Седнете, Бъргър. Мистър Мейсън, какво ще кажете?

— Искам да призова един свидетел.

— Съдът ще изслуша всеки, който сте си дали труда да доведете, мистър Мейсън.

— Призовете Айрин Кийт.

Айрин Кийт пристъпи напред, положи клетва, зае свидетелското място и погледна Мейсън с неприязън.

— Вие сте много близка приятелка на мис Чейни, нали?

— Бях.

— И на Мървин Олдридж?

— Да.

— Ще ви покажа пистолет, модел „Колт“, обозначен като веществено доказателство № 1. Познат ли ви е?

— Не зная.

— Вероятно сте виждала пистолети, които изглеждат като тези двата?

— Да.

— Може би сте имала някога такъв пистолет?

— Не си спомням.

— Нямам предвид точно тези двата. Става дума за друг пистолет от същия вид.

— Да.

— Носехте ли такъв пистолет на десети този месец?

— Ваша милост — намеси се Бъргър. — Защитата се опитва да оплете собствения си свидетел.

— На всички е ясно, че този свидетел е вражески настроен — отвърна Мейсън.

— Протестът се отхвърля — отсече съдията.

— Не мога да отговоря на въпроса.

— Хелън Чейни ви зае своя пистолет, нали?

— Да.

— На десети този месец?

— Ами, да.

— Пистолетът, който ви даде, най-вероятно е веществено доказателство № 2?

— Струва ми се, че... да.

— Какво направихте с него?

— Не мога да отговоря...

Съдията Кипън се наведе през масата, втренчи очи в Айрин Кийт и каза на Пери Мейсън:

— Аз ще продължа разпита на свидетелката. Мис Кийт, всичко е много сериозно. Търпението на съда има граници. Не желая никакви двусмислици! Кажете ни какво направихте с пистолета?

Айрин Кийт наведе глава; после внезапно впери поглед в съдията.

— Отказвам да отговоря, защото отговорът може да ме изобличи.

Въздишка на удивление премина през залата. Съдията се дръпна назад, като ужилен.

— Отказвате да отговорите? — не искаше да повярва той.

— Точно така.

— Но вие признахте, че сте носела такова оръжие.

— Да.

— И то приличаше на изложените тук.

— Не съм експерт по огнестрелни оръжия.

— Това е без значение. Приличаше ли на тях?

— Да.

Съдията забарабани нервно по махагоновата маса. Лицето му бе червено от гняв.

— Присъства ли тук адвокатът ви?

— Не.

— Консултирахте ли се с него относно свидетелските си показания?

— Да.

— Значи следвате указанията на вашия адвокат, отказвайки да дадете показания?

— Той ми каза, че ако поема отговорност за това, имам право да не давам показания.

— Ще ми се да поспоря с вашия адвокат. Щом сте отговорила на въпроса дали сте притежавала подобен пистолет в деня на убийството, съдът смята, че нямате право да премълчавате какво сте направила с него под предлог, че това може да ви навреди! Ако сте дала пистолета на някого... Освен ако...

Съдията замълча, после рязко попита:

— Имате ли нещо общо с убийството на Стивън Мерил!

— Не, ваша милост.

— Присъствахте ли на убийството?

— Не.

— Подозирахте ли, че може да бъде убит?

— Не, ваша милост.

— Замисляла ли сте с друго лице убийството на Стивън Мерил?

— Не.

— В такъв случай нямате основание да се позовавате на конституционна защита с цел оневиняването ви. Ако сте дала оръжието на някого, но без зла умисъл, не е необходимо да се прикривате зад Конституцията. Без сериозни мотиви всеки подобен опит ще се тълкува като обида на съда! Отново ви питам, на кого дадохте оръжието?

— Отказвам да отговоря, защото от отговора може да излезе, че съм виновна.

— Създаде се особено положение. Съдът възнамерява да предприеме драстична мярка и няма да позволи да бъде манипулиран.

— Ако ваша милост разреши, ще се опитам да изясня тази ситуация, която озадачава съда! — изправи се Мейсън. — Ще ми позволите ли да задам въпрос на свидетелката?

— Да чуем! — отсече съдията.

— Когато се позовавате на правото си да не давате показания, тоест, на Петата поправка на Конституцията, не изразявате ли всъщност страха си, че от отговора ви може да се получи, че имате вина по отношение на друго престъпление?

— Вие сте отговорен за цялата тази... — избухна яростно Айрин Кийт.

Съдията удари с чукчето.

— Свидетелката да отговори на въпроса!

— Не съм длъжна!

— Напротив! — отвърна съдията.

— Казах, че от отговора ми може да излезе, че съм виновна и това е всичко, което ще измъкнете от мен. Разказала съм всичко на адвоката си и действам според неговите указания.

Съдията Кипън се поколеба за миг, дали да не подведе под отговорност свидетелката за обида на съда. После се обърна към Мейсън.

— Мистър Мейсън, струва ми се, че имате съвсем конкретни въпроси към свидетелката. Ако ги зададете, може би ще помогнете да се изяснят нещата!

Мейсън отново се обърна към Айрин Кийт:

— На десети този месец имахте ли спор със Стивън Мерил заради някакви бижута?

— Отказвам да отговоря.

Съдията погледна Мейсън с учудване.

— Какво означава това?

— Ваша милост, може би ще успее да изкопча отговора!

Хамилтън Бъргър скочи.

— Ваша милост, протестирам!

— Протестът се отхвърля! — отсече съдията, без дори да погледне към главния прокурор. — Продължавайте, мистър Мейсън! Задайте въпросите си!

— Мис Кийт, не е ли вярно, че на десети този месец сте дала на Стивън Мерил голяма сума пари?

— Отказвам да отговоря по същата причина!

— Не е ли вярно, че на десети сте разполагала с пистолет, който сте дала на Стивън Мерил?

— Но, ваша милост — намеси се отново Хамилтън Бъргър, — възразявам срещу начина, по който се задават въпросите!

— Протестът се отхвърля!

— Ваша милост, моля да бъда изслушан!

Съдията дори не го удостои с внимание. Погледът му беше прикован върху Айрин Кийт.

— Няма да ви попреча да изложите аргументите си, мистър Бъргър, но мисля, че вашият протест не е добре обмислен. Съдът има твърдото намерение да разнищи докрай тази история!

— Ваша милост — протестира Бъргър, — съвсем очевидно е към какво се стреми мистър Мейсън. Той знае, че свидетелката няма да отговори на въпросите, свързани с оръжието, и се опитва да даде материал на пресата, като лансира абсурдни предположения. Все едно аз да я попитам; не е ли вярно, че на десети този месец се опитахте да подкупите съдията Кипън да убие Стивън Мерил с оръжие, което сте му дала и което напълно прилича на представените като веществени доказателства по това дело? И тъй като всеки път, когато се поставя въпросът за оръжието, тя ще се страхува да отговори, за да не излезе виновна и ще се позовава на Петата поправка, който и да е въпрос би звучал като обвинение, което тя не може да отрече. Добре известно е, че адвокатът на защитата е прочут с остроумието си и способността да набляга върху драматичното. Отново сме изправени пред дело, чието предварително задаване на въпроси би трябвало да протече съвсем нормално. То обаче се манипулира, така че съдебната зала се превърна в цирк.

— Завършихте ли, мистър Бъргър? — запита съдията като не откъсваше очи от свидетелката.

— Да, ваша милост.

— Протестът ви се отхвърля! Свидетелката да отговори на въпроса!

— Отказвам, защото от отговора може да излезе, че съм виновна.

— Продължавайте, мистър Мейсън!

— Нямам други въпроси.

— Аз бих желал да задам един въпрос — отново се обади Бъргър.

— Имате това право.

— Мис Кийт, вярно ли е, че на десети този месец влязохте в сговор със Стивън Мерил, за да убиете президента на САЩ и че за тази цел сте дала на Стивън Мерил пистолета, който сте носила у себе си и който напълно прилича на едно от оръжията, изложени като веществени доказателства по това дело?

— Въпросът ви е несъстоятелен, мистър Бъргър. Смятам, че той опасно се приближава до опит за обида на съда!

— Просто се опитвам да изразя позицията по въпросите, задавани от защитата — би отбой Бъргър. — Искам да покажа, че след като свидетелката се страхува да даде показания относно пистолета, който е бил у нея на десети, е достатъчно да се прояви юридическа ловкост, за да се заплете в абсурдни предположения! Този отказ се използва, за да се прокара една теория, която би създала благоприятна популярност на обвиняемата.

— Разбирам гледната ви точка. Но с оглед поведението на свидетелката съдът счита, че обстоятелствата трябва да бъдат напълно изяснени. Можехте да изложите възраженията си по поддостоен начин.

— Моля за извинение, но при тази размяна на реплики между съда и обвинението, се пропуска фактът, че свидетелката все още не е отговорила на въпроса — прекъсна ги Мейсън.

— Съвсем ясно е, че тя няма да промени позицията си — обади се прокурорът. — Тя...

— Да не сте ясновидец? — прекъсна го Мейсън. — Или съветвате свидетелката да не отговаря на въпроса?

— Протестирам! — изкрещя Бъргър. — Ваша милост, това е опит да се внуши, че...

— Напълно основателно при създалите се обстоятелства — изръмжа съдията. — Съдът ви се извинява, мистър Мейсън! На свидетелката не беше дадена възможност да отговори на въпроса. Мис Кийт, отговорете на обвинението.

— Отказвам.

Мейсън се усмихна, Бъргър клюмна.

— Мис Кийт, ясно е че между вас и Стивън Мерил е имало някаква връзка, която не желаете да разкриете, някакви отношения по друг повод. Давала ли сте на Стивън Мерил седем хиляди и петстотин долара на десети този месец? — запита съдията.

— Отказвам да отговоря.

— Мистър Мейсън — продължи съдията, — явно имате някакво подозрение за мотивите, които диктуват поведението на свидетелката. Съдът не е в състояние да установи основателни причини за него.

Мейсън отвърна с безразличие:

— Всичко, което мога да кажа, е, че свидетелката вероятно е потърсила съветите на много компетентен адвокат и че поведението ѝ, що се отнася до юридическата страна на въпроса, е издържано.

Хамилтън Бъргър отново скочи.

— Ваша милост, това е нов опит за търсене на ефекти! Адвокатът на защитата се произнася, че свидетелката е в правото си да не отговаря на въпроси, които са несъстоятелни...

Съдията удари с чукчето.

— Обвинението да се въздържа от коментари за тактиката на защитата! Ако имате някакво обяснение за поведението на свидетелката, бих желал да го чуя.

— Много добре! Ще задам един въпрос. Мис Кийт, консултирала ли сте се някога с мистър Пери Мейсън, адвокат на обвиняемата, за поведението ви като свидетелка по това дело?

— Не.

— А по някакъв друг въпрос мистър Мейсън бил ли е някога ваш адвокат?

— Не.

За да скрие объркването си, Бъргър се обърна и зашепна нещо на Строн.

— Съдът се оттегля за тридесетминутна почивка — обяви съдията. — През това време ще разговарям с адвокатите на двете страни. Съдът специално разпорежда всички свидетели по делото да

бъдат тук при възобновяване на заседанието. Свидетелите не могат да отсъстват при никакви обстоятелства! Надявам се, че това е ясно! Съдията огледа залата. — Има ли свидетели или лица, призовани редовно, които не са разбрали, че са длъжни да бъдат тук след половин час? — После се обърна към Айрин Кийт: — Разбрахте ли, че това се отнася и за вас?

— Да, ваша милост.

— И че ако не го сторите, ще бъдете подведена под отговорност за неуважение към съда?

— Да, ваша милост.

— Чудесно! Съдът се оттегля за половин час. Той желае да разговаря най-напред с мистър Бъргър и мистър Строн. След тях да заповядат мистър Мейсън и мистър Нийли. Моля, адвокатите да бъдат готови.

Съдията дръпна стола, изправи се и гордо напусна залата. Пери Мейсън се обърна към Нийли и се засмя.

19

Полицаят кимна на Мейсън:

— Съдията Кипън желае да види вас и мистър Нийли.

Когато двамата се отправиха към вратата, видяха Бъргър и Строн да излизат. Лицето на общинския прокурор беше червено от яд. Той дори не погледна към тях, макар че се разминаха на метър разстояние. Полицаят отвори вратата и Мейсън и Нийли прекрачиха прага на кабинета.

— Седнете! — покани ги съдията. Погледът му, насочен към Мейсън, беше изпитателен И преценяващ.

— Мистър Мейсън, нека сложим картите на масата! Ще бъда откровен и ще призная, че преди да започна това дело, председателят на съда ми обърна внимание, че някои от вашите дела са били доста впечатляващи, изпълнени с драматични събития в съдебната зала и са излизали, ще се изразя консервативно, от нормалния ход на предварителното задаване на въпроси.

Мейсън кимна.

— Постигнахме съгласие, че е желателно на тази практика да се сложи край. Уверих председателя на съда, че внимателно ще пазя правата на обвиняемата, но че ще взема всички мерки, за да не се

превърне заседателната зала в театрална сцена.

Мейсън кимна отново.

По устните на съдията заигра бледо подобие на усмивка.

— Само един бегъл поглед върху сензационните заглавия на сутрешните вестници е достатъчен, за да се разбере, че направените разкрития, които изглеждаха така логични, са превърнали процеса в един изпълнен с напрежение спектакъл.

Мейсън не реагира.

— Все още не съм се срещнал с председателя на съда. Без съмнение това ще стане днес. Премисляйки всичко, което се случи, излиза, че съм изпаднал в пълна безизходица и най-вече не намирам никакво обяснение за поведението на свидетелката Айрин Кийт. Известна. Богата. А поведението ѝ е такова, че всичко писано досега бледнее пред онова, което ще се появи в следобедните вестници. Да вземем и Хелън Чейни. Известна актриса. Избяга от съда, за да не даде показания. Мървин Олдридж, богат бизнесмен, е напуснал щата явно по същата причина. Твърде вероятно е да се оженят. А след сватбата, според закона, нито една от страните не може да бъде призована да свидетелства срещу другата без нейно съгласие.

Не се съмнявам, че и Айрин Кийт щеше да напусне щата, ако не беше призована да свидетелства. Действията ѝ явно са направлявани от адвокат, който е отличен специалист!

По отношение на обвиняемата ще бъда безпристрастен. Ако е извършено престъпление, за което говорят фактите, и, ако се докаже, че тя го е извършила, няма да се измъкне. Но ако престъплението е извършено от друг, ще бъде справедливо съдът и обвинението да произнесат оправдателна присъда.

Мейсън кимна в съгласие.

— Бях съвсем откровен с вас! Прокурорът няма какво понятие какво се крие зад мълчанието на Айрин Кийт. Явно само вие се досещате нещо! Бих желал да го узная! — Съдията направи жест, че е свършил.

— Искам да поясня своята позиция. Законът разглежда като престъпление подвеждането на лице, което е призовано като свидетел с цел да бъде повлияно върху неговите показания. В същото време не съм съгласен, че ролята на адвоката се състои само в задаването на въпроси в съдебната зала. И така, аз получих от Ивлин Бегби пистолет. Не съм подменял пистолетите, но когато разбрах, че друг го е сторил, за да обърка следствието, направих необходимото това да се

установи.

— Да не искате да кажете, че сте взел подменения пистолет и сте стрелял в дървената подпора и дъба? — запита мрачно съдията.

— Точно това се опитвам да не ви кажа — отговори усмихнато Мейсън.

— Продължавайте! — засмя се и съдията.

— На десети този месец се е случило нещо, което е дало възможност на Стивън Мерил да получи седем хиляди и петстотин долара. Имам чувството, че си е осигурил и пистолета. Веществено доказателство № 2.

— А веществено доказателство № 1? Как беше включен този пистолет в делото?

— Нали чухте свидетелските показания? — усмихна се Мейсън.

— Не ми помогнахте кой знае колко, мистър Мейсън.

— Ако ми дадете свобода на действие, ще се върна в залата и ще се опитам да разплета това кълбо. Но ако го направя, вероятно председателят на съда ще си помисли, че сте разрешил да се извърши светотатство в съдебната зала.

Съдията замислено потърка брадата си.

— Какво ви кара да мислите, че ще се справите? Обвинението не успя!

— Точно там е въпросът.

— Как смятате да процедирате?

— Ето как! Убиецът на Стивън Мерил трябва да го е познавал добре и щом е бил с него и е знаел за претенциите на Ивлин Бегби и за пистолета. Сигурно е бил човек, на когото Мерил е имал доверие. Той го е убил и е оставил колата на някой черен път. След това е презаредил пистолета и го е подхвърлил в стаята на Ивлин Бегби, така че тя да го открие. После е задигнал калъфката, отишъл е в съседните сгради, които са в строеж, и с бинокъл е проследил откриването на пистолета. Когато тя е тръгнала към мен, а той е бил сигурен, че ще го направи, я е последвал, нахлузил си е калъфката на главата, изплашил я е, и след като я принудил да стреля два пъти напосоки, я е оставил. Знаел е, че ще предупредя полицията. После се е върнал при колата с трупа на Мерил, поставил е калъфката върху главата му и е бутнал колата надолу по склона.

— Чудесна теория, но за жалост не е подплатена с факти.

— Разрешете ми да действам и аз ще се добера до фактите.

Съдията се замисли.

— Ако разкриете какво се е случило, като стриктно се придържате към процедурите на закона, давам съгласието си. Но ако Хамилтън Бъргър има възражения и те са основателни, ще ги подкрепя.

— Благодаря Ви! Мисля, че се разбираме прекрасно! — Мейсън дръпна стола си и се изправи.

— Не съм напълно убеден в това — отвърна кисело съдията. — Поставихте ме в много неизгодна позиция.

— Може да се окаже, че не е толкова неизгодна. Хамилтън Бъргър вече се е накуснал добре и ще се позамисли, преди да предприеме нещо.

Мейсън кимна на Нийли и двамата адвокати напуснаха кабинета, оставяйки съдията объркан, ядосан и разколебан.

20

Съдията Кипън влезе в съдебната зала. От цялото му поведение лъхаше решителност.

— Има ли още данни по делото?

— Ще призова още един свидетел, ваша милост — изправи се Мейсън.

— Да?

— Призовете Оскар Лумис.

Свидетелят пристъпи напред.

— Мистър Мейсън, като ваш свидетел ли призовавате мистър Лумис? — запита съдията.

— Да, ваша милост.

— Продължавайте!

— Мистър Лумис, познавахте ли Стивън Мерил?

— Да.

— Откога по-точно?

— Отскоро. Живеехме в един и същи жилищен блок.

— Познавате ли мистър Хари Боулс?

— Да.

— Откога?

— От два-три месеца.

— Как се запознахте?

— Чрез Стивън Мерил. Двата бяха приятели. Той идваше

често при Стивън, а на девети се премести в един от освободените апартаменти на същия етаж.

— Тялото на Стивън Мерил беше намерено във вашата кола. Преди това вие сте съобщил за нейното изчезване. Видяхте ли мистър Боулс този ден?

— Да.

— Кога?

— Към пет часа. Аз обикалях и проклинах крадеца. Мистър Боулс се появи и ни заговори.

— Какво означава „ни заговори“?

— Ами бях с приятелката си.

— Как се казва тя?

— Руби Инуд.

— Откога я познавате?

— Отдавна. И тя живее в същия блок.

— Какво се случи, след като срещнахте Боулс?

— Ами той подхвърли идеята, че Мерил може да е взел по грешка моята кола и че неговата...

— Ваша милост — намеси се Хамилтън Бъргър, — не разбирам какво цели защитата, но обръщам внимание, че не се представят никакви доказателства. Възражявам срещу казаното от мистър Боулс.

— Възражението се приема.

— Какво направихте след разговора с Боулс?

— Позвъних в полицията и им казах, че може да е станала грешка, не обвинявам никого и ако Стивън Мерил е взел колата ми, вероятно го е направил неволно.

— Останахте ли след това с Боулс?

— Да.

— Колко време?

— Ами горе-долу до девет.

— Кой друг беше с вас?

— Руби Инуд.

— Тя в залата ли е?

— Да.

— Това е всичко — каза Мейсън. — Призовете Руби Инуд.

Руби Инуд се приближи и положи клетва. Беше привлекателна брюнетка, която често примигваше и очевидно съзнаваше какво впечатление прави с прекрасната си фигура.

— Познавахте ли Мерил?

— Да.

— Видяхте ли го на десети?

— Да.

— Откога го познавате?

— От няколко месеца.

— Познавате ли мистър Боулс?

— Да.

— А мистър Лумис?

— Да.

— Бяха ваши приятели, нали?

— Да.

— С кого бяхте по-близка, с Мерил или с мистър Лумис?

— Мистър Лумис ми е приятел — отговори тя с достойнство.

— Но бяхте приятелка и със Стивън Мерил?

— Да.

— На десети той ви е показал голяма сума пари и ви е казал...

— Почакайте! — отново се намеси прокурорът. — Протестирам

срещу излагането на свидетелски показания, основаващи се на чуто от друго. Няма никакво значение дали Стивън Мерил ѝ е показал тези пари, или не.

— Посочва мотива, ваша милост!

— Мотива! — гласът на съдията прокълтя. — Какво искате да кажете?

— Посочва мотива за убийството на Стивън Мерил. Парите у него са достатъчно основателен мотив.

— Разрешавам внасянето на доказателства за парите, но не и разговори за тях — отсеке съдията.

— Видяхте ли голяма сума пари у него, мис Инуд? — продължи Мейсън.

— Да.

— Показвам ви веществено доказателство № 2. Видяхте ли подобен пистолет у него?

— Да.

— Каза ли откъде го е взел?

— Възразявам — прекъсна го Бъргър.

— Приема се!

— Каза ли, че здравата е притиснат и че има да връща пари на Ивлин Бегби, обвиняемата по това дело?

— Възразявам! — намеси се отново прокурорът. — Аз... Не,

оттеглям възражението си!

— Да, разказа ми нещо такова. Понякога приемах телефонни съобщения за наемателите, когато отсъствах. На всеки етаж има само по един телефон. На десети приех съобщение за Стивън Мерил. Беше от обвиняемата Ивлин Бегби. Тя остави адреса си, името си, телефонния си номер и съобщението. Предадох го на Мерил рано следобед. Той доста се разстрои. Каза, че в живота му се промъкна нещо от миналото, което го заплашва, а той е смятал, че то е отдавна погребано. Сподели, че се налага спешно да намери отнякъде пари. Беше към три часа, когато ми събщи, че е намерил парите. Показа ми ги, а също и пистолета. Трябвало да се срещне с Ивлин Бегби. Щял да ѝ предложи две хиляди и нито цент повече.

— И тъй, вие и мистър Лумис отидохте заедно с Хари Боулс да вечеряте, нали така?

— Да.

— Къде по-точно?

— В една крайпътна кръчмичка на „Северния булевард“.

— С такси ли отидохте?

— С моята кола.

— Колко време останахте там?

— До към осем и половина.

— А после?

— Върнахме се вкъщи и аз заех колата си на Хари Боулс, който имаше да урежда парични въпроси с някаква жена. Скоро след това полицията уведоми Лумис, че са открили колата му.

— Каква кола карате?

— „Форд“.

— Това същата кола ли е, която карахте и на десети?

— Не, имам нова.

— Така ли? Откога?

— Получих я на единадесети сутринта.

— Купихте ли я, или ви я подариха?

— Ваша милост, смятам въпроса за несъществен — намеси се отново главният прокурор.

— Възражението се приема.

— Държа да бъда изслушан по този въпрос, ваша светлост — обърна се Мейсън към съдията.

— Невъзможно!

— Когато купихте новия „Форд“, върнахте ли старата си кола?

— Да.

— Лично ли я върнахте или някой го направи вместо вас?

— Друг я върна.

— Ваша милост — каза Мейсън на съдията, — настоявам съдът да нареди на фирмата, приела колата, да му я предостави! Твърдя, че в бронята на този автомобил има куршум или дупка от куршум!

— Дупка от куршум!? — изненада се съдията.

— Точно така, ваша милост. Липсва ни един куршум.

— Да ни липсва куршум! Не ви разбирам! Та ние имаме твърде много куршуми.

— Не, ваша милост. Обвиняемата е изстреляла два куршума по преследвача. Единият от тях явно е попаднал в гредата на покрива на Мери Юнис. Обвиняемата заяви, че при втория изстрел е чула особен метален звук. Мисля, че куршумът е улучил автомобила на преследвача. Смятам, че това е причината колата на мис Инуд да бъде заменена още на следващия ден, преди тя да е забелязала дупката в бронята.

— Ваша милост — Мейсън се обърна и посочи Лумис. — Държа колата на мис Инуд да бъде предоставена за оглед на съда, за да докажа, че свидетелските показания, отнасящи се до съвместната вечеря на десети вечерта, на която са присъствали Лумис, Инуд и Боулс, са измислица. И още, че Боулс и мис Инуд са отишли да вечерят, а през това време Оскар Лумис е взел колата на мис Инуд и се е качил в планината, за да устрои засада на мис Бегби. Ще се опитам да докажа, че след като е принудил обвиняемата да стреля два пъти, той...

— Сирете! — прекъсна го Хамилтън Бъргър. — Отново се впускате в несъстоятелни теории...

— Седнете, мистър Бъргър! — намеси се съдията. Дайте възможност на мистър Мейсън да изложи предположенията си! После можете да отправите протест!

Бъргър преглътна и седна.

— Трябва да бъдат разпитани хората от агенцията, приела колата на мис Инуд, и персоналът на ресторанта, където се е състояла предполагаемата вечеря.

Руби Инуд, която слушаше Мейсън с пребледняло от напрежение лице, внезапно избухна.

— Не, не! Не хвърляйте вината върху Оскар! Точно обратното беше! Хари Боулс ни накара да му осигурим алиби! Той взе колата ми

онази вечер! Плати ми двадесет и пет долара и напълни резервоара. Върна се към осем и половина и каза, че имал малък инцидент с колата, че щял да ми достави нова още на следващата сутрин. В замяна аз трябваше да потвърдя, че е бил през цялата вечер с нас. За да не му лепнат глоба за катастрофата. И през ум не ми е минавало, че е замесен в убийство. Не бива да обвинявате Оскар! Той наистина беше с мен, нали, Оскар! Ела и кажи истината!

— Оскар Лумис, елате тук! И Боулс... Къде е Боулс? Съдът нарежда да се явите като свидетел! Не напускайте залата!

Мейсън се усмихна доволно и седна.

— Полицай, доведете Боулс!

От дъното на залата някой се обади:

— Излезе преди няколко минути.

— Тя казва истината — започна Оскар Лумис. — Не сме уговаряли алиби за убийство. Искахме просто да го отървем от разправиите с пътната полиция.

Хамилтън Бъргър скочи на крака.

— Ваша милост, това е...

— Седнете! — изръмжа съдията. — Ще изясним всичко след малко. Боулс ще бъде доведен. Доколкото разбирам, мис Инуд, вие дадохте фалшиви показания.

— Само за автомобилната катастрофа.

— И вие, Лумис.

— Да.

— Нареждам да бъдете арестувани! Мистър Бъргър, ако Боулс не бъде задържан веднага, искам да се публикува съобщение. Съдът се оттегля, докато полицията не провери върнат ли е автомобилът на агенцията сутринта на единадесети. Държа да бъда уведомен, ако бъде открита дупка от куршум. Съдът се оттегля!

21

Мейсън, Дела Стрийт, Франк Нийли, Ивлин Бегби и Пол Дрейк се събраха в кантората на Мейсън.

— Вероятно ще твърдиш, че си знаел всичко от самото начало? — обади се Пол Дрейк.

— Не позна! Но бях сигурен, че Ивлин Бегби казва истината. Знаех, че Олдридж размени пистолетите, всъщност бях почти

сигурен, че ще го направи и му дадох тази възможност. — Мейсън се усмихна при спомена и продължи: — Винаги съм бил убеден, че един адвокат трябва да извлича полза от всичко, което би помогнало на клиента му.

Дрейк поклати глава недоверчиво.

На вратата се пови Гърти.

— Мис Кийт е на телефона. Настоява веднага да разговаря с вас, мистър Мейсън.

Адвокатът вдигна слушалката.

— Здравейте! — Той кимна на Дела да вземе другата. Тя взе слушалката и започна бързо да записва. Сегиз-тогиз Мейсън задаваше по някой въпрос, накрая затвори.

— Е, разказвай! Всички изгаряме от любопитство. Какво става? — не издържа Дрейк.

— Най-после всички парченца от мозайката застанаха на мястото си. Мерил е подкупил Селест — камериерката на Айрин Кийт. Поискал от нея да го държи в течение на събитията, защото искал да постигне споразумение с Хелън Чейни, без да се стига до съд. Той чакал и вярвал, че Чейни ще се съгласи. Но Олдридж заявил на Чейни, че не очаква тя да плати и цент. Неочаквано планирал пътешествие до Лас Вегас с цел брак.

Така в последната минута Мерил разбрал, че не му остава нищо друго освен да се яви в съда, нещо, което не му се е искало. И накрая, за капак, му се обажда Ивлин Бегби от Корона, за да му каже, че го е разпознала на снимката и си иска парите.

Мерил научил от Селест, че в Корона ще се състои някаква среща. И пуснал в действие плана си. Да открадне бижутата на стойност четиридесет и пет хиляди долара, да хвърли вината върху Ивлин Бегби, така че ако тя се опита да даде показания срещу него, той да извади на показ криминалното ѝ досие и същевременно да отложи сватбата на Чейни и Олдридж, докато заведе дело, нещо, което отлагал, тъй като не бил сигурен какво ще постанови съдът. Най-големият му коз всъщност е бил заплахата от публичен процес.

Боулс е бил оръдието на Мерил. В деня на кражбата, докато Чейни и Кийт се разкрасявали в козметичния салон, Селест облякла дрехите на господарката си, сложила си тъмни очила — не с намерение да замеси Айрин Кийт, а за да не бъде разпозната, отишла в Корона, отворила с шперц бунгалото на Ивлин и подхвърлила гривната. После се върнала в Холивуд, за да си бъде вкъщи преди

Кийт да се прибере.

Селест помогнала при опаковането. Айрин Кийт поставила бижутата в малко куфарче. Селест тайно ги извадила и върнала куфарчето в багажника. Вече била предала ключа от багажника на Мерил. Той пък от своя страна го връчил на Боулс, който трябвало само да изчака удобен момент в Корона. Всички знаели за точността на Олдридж и той бил сигурен, че Чейни и Кийт ще пристигнат по-рано.

По време на процеса срещу Ивлин, Айрин Кийт почнала да се досеща какво се е случило. Ето защо напираше толкова да се споразумее с Ивлин. Ако се беше разбрало, че кражбата е извършена от камериерката на Айрин, тя щеше да бъде подведена под отговорност за лъжесвидетелство.

След освобождаването на Ивлин, Мерил се свързал с Айрин и разкрил картите си. Притежавал бижута за четиридесет и пет хиляди долара. Предложил да ѝ ги върне, ако му даде седем хиляди и петстотин долара в брой и гарантира, че няма да повдига повече въпроса. Тя се обърнала към адвокатата си. Той я посъветвал да постави микрофон в стаята, да направи запис и да се обади в полицията. Обяснил ѝ, че ако плати, на практика ще стане съучастничка в измамата. Въпреки това тя решила да замени скъпоструващите бижута срещу седем хиляди и петстотин долара. Разказала всичко на Хелън и тя ѝ дала пистолета, купен от Олдридж.

Когато настъпил моментът за реализиране на споразумението, Мерил неочаквано станал подозрителен. Разтършувал из стаята и открил скрития микрофон, скъсал лентата и счупил магнетофона. Айрин го заплашила с пистолета, но той се хвърлил върху нея и ѝ го отнел. Тогава Айрин му дала парите и получила бижутата.

Айрин Кийт знаеше, че се досещам какво се е случило, така че реши да ми позвъни и да бъде откровена. Искаше да се споразумеем и всичко да се уреди.

— А убиецът? — запита Дрейк.

— Оттук нататък се налага да гадаем, защото може би се е стигнало до разчистване на сметките. Боулс се е скарал с Мерил за сумата, която е трябвало да получи. После е грабнал пистолета от жабката и го е застрелял.

Не знаем кой и до каква степен е притискал Мерил. Споменал е, че има дълг от хазарт, а е трябвало да се заплати и с Ивлин.

Боулс вероятно не е имал намерение да убива Мерил, когато е

тръгвал с него. Мерил е искал да отидат в „Краункрест“ и там срещу неколкостотин долара да се споразумее с Ивлин. Мерил е карал наета кола. Не я познавал добре. Моделът бил същият като на Лумис и както понякога се случва, контактните ключове са били заменяеми.

Според мен, между Боулс и Мерил е възникнал остър спор за дела на Боулс, който вероятно е поискал част от цялата сума, докато Мерил му е предложил само процент от остатъка след разплащането с Ивлин. Разгорещили са се. Мерил е показал пистолета, който взел от Айрин Кийт, и мястото му в жабката. Боулс го е измъкнал оттам и заплашил Мерил. Той пък на свой ред се е опитал да му го отнеме и Боулс е дръпнал спусъка.

Това вероятно е една от онези истории, които протичат толкова неочаквано, че преди да осъзнае какво се е случило, до Боулс вече е имало труп. Естествено, първата му мисъл е била как да го натресе на някого друг и Ивлин Бегби се оказала най-подходящия обект.

Допускам, че Мерил е бил убит на път за Ивлин. Убийството може да е извършено недалеч от мястото, където е намерен трупа. Боулс открива пуст черен път, откарва там колата с тялото на Мерил, почиства и презарежда пистолета, отива в „Краункрест тевърн“, установява, че Ивлин я няма, досеща се, че е излязла на покупки и че когато се върне, ще има какво да сложи в чекмеджетата на скрина.

После подхвърля пистолета, сваля една от калъфките, връща се на автостоп в Холивуд и взема колата на Руби Инуд, като ѝ плаща двадесет и пет долара за услугата.

Вероятно по същото време Лумис открива липсата на колата и съобщава в полицията за кражбата. Възниква прекрасна възможност за Боулс да си създаде алиби и той разказва на Лумис, че току-що е видял Мерил да заминава и че сигурно е взел колата му по грешка. Съобщава му още, че заедно с Мерил в колата е имало и някаква жена, която не познавал. Това му дало възможност да засили подозренията към Ивлин и да затвърди собственото си алиби, защото създавал впечатление, че малко преди пет Мерил все още е бил жив.

И така, Боулс подхвърля пистолета в чекмеджето на Ивлин. Не се съмнявал, че тя ще го намери. Предполагал, че тя едва ли ще се осмели да събщи в полицията, защото веднъж вече била открила подхвърлена гривна. Ето защо бил сигурен, че Ивлин ще потърси някой, който ще я посъветва да му донесе оръжието, за да не го намерят у нея.

В краен случай, ако не влезела сама в капана, полицията щяла да

открие тялото на Мерил, а впоследствие и оръжието на престъплението у нея.

За нещастие, Ивлин паднала право в ръцете му. Той я наблюдавал от една новострояща се сграда с бинокъл. Видял как намира пистолета и тръгва.

Оттук нататък независимо от хода на събитията картите трябвало да излизат така, както Боулс ги бил подредил. Опитал се да изхвърли Ивлин от шосето. Ако паднала в пропастта, щял да слезе до колата, да изстреля един куршум и да остави пистолета до нея. Сетне щял да постави калъфката върху главата на Мерил и да избута колата с тялото му горе-долу на същото място, за да създаде впечатление, че Ивлин е застреляла Мерил, после е загубила контрол над колата, катастрофирала е и е загинала.

Ако ли пък постъпела по единствения логичен начин — да стреля, попадала право в лапите на Боулс. Единственото, което не предвидил, било, че могат да бъдат простреляни капакът или калникът на колата на Руби Инуд. Когато това се случило, възникнал още един проблем за решаване. Той се върнал при колата с тялото на Мерил, пробил дупка на калъфката, нахлузил я върху главата му, докарал колата до края на шосето и...

— Но защо не е запалил фаровете? — попита Дрейк. — Все пак трябвало е да вижда къде кара!

— Нарочно ги е изключил, целял е разказаното от Ивлин да прозвучи неправдоподобно. Бил е сигурен, че ще се разбере, че калъфката е от нейната стая и че ако полицията пристигне навреме, ще установи, че дупката в нея не е от куршум. Изключвайки светлините, преди да блъсне колата в пропастта, той дал коз в ръцете на полицията и бил сигурен, че подозренията ще паднат върху Ивлин.

— Боже мой! — простена Дрейк. — Можем ли да докажем всичко това?

— Можем. За нещастие на Боулс, Айрин Кийт доста предвидливо е записала номерата на банкнотите, които изтеглила от банката, за да плати на Мерил и които Боулс прибрал след убийството. С тези пари Боулс вероятно е купил новата кола на Руби Инуд. Почти сигурно е, че в бронята на старата ѝ кола има дупка от куршум, заради която той измислил историята с катастрофата. Това го е накарало да помоли Оскар Лумис и Руби Инуд да му осигурят алиби.

Айрин Кийт току-що ми направи предложение срещу двадесет

хиляди долара напълно да уредя недоразуменията с Ивлин.

Отговорих й, че приемам това за справедливо!

— Двадесет... хиляди... долара! — заекна Ивлин.

— Правилно разбрахте. С тях ще си купите необходимите тоалети за пробните снимки. След рекламата, която ви направи пресата, мисля, че няма да имате проблеми с пробните снимки. Така ще платим на Нийли за първото ви дело, на Дрейк за услугите, а и нещичко ще ви остане.

— И единственото условие беше да ми повярвате? — разплака се Ивлин.

— Е, аз винаги вярвам на клиентите си, Ивлин! След като премислих онова, което ми разказахте за втория куршум, и научих, че Руби Инуд кара нова кола, пред очите ми започна да просветва. Този случай е прекрасен пример, че и дребните неща могат да бъдат решаващи. Само два факта, новата кола и звукът, предизвикан от втория куршум, при правилно свързване, дават ключа към истината.

Нийли извади носната си кърпа и избърса челото си.

— До вас човек се чувства фантастично, мистър Мейсън! — каза той. — Но аз се връщам в Ривърсайд и ще отворя кантора за нестандартни правни услуги. Прекараните с вас няколко дни така ми завъртяха главата, че едва ли ще бъда в състояние да се върна към обичайната си адвокатска практика.

— Практиката не може да бъде обичайна, когато имаш работа с червенокоси! — засмя се Мейсън.